

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VII N.º 355

Setmana del 13 al 19
de juliol del 1986

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

"La constitució mateixa del Crist com Home-Déu és essencialment eclesiològica; ja que el Crist conté en ell tot l'ordre de la vida novella, tota la Humanitat regenerada retornant cap a Déu; i l'Església, essent això mateix, no és més que una mena de reflex, d'explicació i desenvolupament d'allò que, des del principi, es realitza en Crist."

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Y.M. Congar

"Hem de portar la veritable esperança als pobres".

(Joan Pau II a Colòmbia) Pàg. 6

Lliurament dels premis "Thesaurus".

Pàg. 13

1986: Any Internacional de la Pau.

Pàg. 23

Projecte Kenya.

Centrals

El Papa, a Colòmbia



"Una pau veritable serà veritat només quan s'hagin eliminat les causes de la injustícia".

El viatge del Sant Pare a Colòmbia s'ha acabat felicitament, i el poble d'aquella nació s'ha sentit acompanyat i comprès. Tots els problemes que dificulten la vida d'aquell país han estat examinats per Joan Pau II, i ha assenyalat els camins pels quals pot arribar-se a la pau interior i al desenvolupament global.

A la pàgina 6 del present número oferim informació d'aquest viatge, informació que completarem en números vinents.

AFINANT

JOAN E. JARQUE I JUTGLAR

L'Edat mitjana

La figura de sant Benet —la seva persona i la seva obra— clou l'edat antiga i inaugura els mil anys que els "moderns" anomenaran, injustament, l'edat "mitjana". Mil anys que no tingueren res de "mitjà". Mil anys en què es bastiren ciutats i catedrals, es formaren els pobles lliures de l'Europa cristiana sobre el fonament de l'home objecte i subjecte del Dret, purificant, amb l'alè de l'Evangeli, les troballes del pensament grec i romà. Anys en què la vida familiar, social i política s'ordenava pels pactes lliurement contrats i servats amb fidelitat. Una època de la història que ens ha engendrat que no té res d'obscura o d'endarrerida, sinó és la nostra ignorància del què realment fou. Caldria recordar (R. Pernoud) que ens mirem aquells mil anys a través del cristall deformant dels cinc-cents més pròxims. Molts dels aspectes negatius que una cultura superficial atribueix a l'edat "mitjana", l'estudi seriós mostra que són més aviat propis del refús que els "moderns" feren d'aquell esperit "medieval". Sant Benet, engendreu, si us plau, de nou la vostra Europa!

Nou bisbe català a Sud-amèrica

Joaquim Piña i Batllell, bisbe de Puerto Iguazú (Argentina)



El passat 22 de juny, el Sant Pare ha anomenat Bisbe de la nova diòcesi de Puerto Iguazú (Argentina) el jesuïta català pare Joaquim Piña i Batllell.

El P. Joaquim Piña i Batllell S.J. va néixer a Sabadell (Vallès Occidental) el 25 de maig de 1930, i va ingressar a la Companyia de Jesús als 18 anys. Va fer els estudis de filosofia a Vereula i Sant Cugat (Barcelona) i la teologia al Col·legi Màxim de "San Miguel" (Argentina) i va rebre l'ordenació sa-

cerdotal el 10 de desembre de 1961 a Asunción (Paraguai).

Des de fa 31 anys exerceix el seu ministeri a Sud-amèrica, on ha estat director espiritual dels Col·legis de "Cristo Rey" i Nazareth, així com professor de la Universitat Catòlica i del Seminari Interdiocesà a "Asunción" (Paraguai), professor del Seminari i "pàrroco" a Santa Rosa al districte de "Misiones", i actualment mestre de novics de la Companyia de Jesús al Paraguai i consultor de la província.

Morí el pare de Mons. Ramon Torrella

El diumenge passat, dia 6, morí a Olesa de Montserrat, el Sr. Miquel Torrella i Prat, pare de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Ramon Torrella i Cascante.

La celebració cristiana de la mort per acompanyar en la fe i l'esperança la seva dormició, tingué lloc dilluns a la tarda a l'església parroquial d'Olesa. Presidí la concelebració de l'Eucaristia, el seu fill Mons. Torrella, acompanyat pel Cardenal de Barcelona, l'arquebisbe emèrit de Tarragona, i

els bisbes de Lleida, Urgell, Solsona, Tortosa, Vic i auxiliar de Barcelona. També concelebraren els abats de Montserrat i Poblet, i un gran nombre de preveres. Mons. Torrella, a l'homilia, parlà de l'esperit de fe i treball que havien donat sentit al viure del seu pare.

"CATALUNYA CRISTIANA" s'uneix a les pregàries, i expressa el seu condol més sincer al nostre estimat Mons. Ramon Torrella.

Horari de misses a la Costa Brava

GUIA PER AL TURISTA CREIENT

Presentem aquí l'horari de misses del dissabte a la tarda (vigília) i dels diumenges que se celebren en les principals poblacions de la costa Brava. Creiem fer un servei a tots els estiuejants creients que passen les vacances o caps de setmana en aquesta comarca marítima.

	Dissabte	Diumenge
PORTBOU	20	8, 11 i 19
COLERA	20	11 i 20
Urbanit. La Rovellada	21	
LLANÇÀ	21	11 i 19
Port	19'30	9'30 i 20'30
Gifreu	19	
CADAQUÉS	21	8'30, 11, 18 i 20
PORT DE LA SELVA	19 i 21	10, 11 i 19
ROSES	19 i 20	9, 11, 19 i 20
VILA-SACRA		
(Monestir de Clarisses)		13
CASTELLÓ D'EMPÚRIES	19 i 20'30	9, 19 i 20'30
ST. PERE PESCADOR	21	9, 12, 21
EMPÚRIES		12 i 20
L'ESCALA	18, i 20'30	9, 10, 11, 18 i 20'30
Covent	19	8
Riells de Dalt		10
FIGUERES		
St. Pere	18 i 20	9,10,11,12,18 i 20
De la Immaculada	19'30 i 20'30	8'30,10'30, 11'30, 12'30 i 20'30
Bon Pastor	20	9, 11 i 12
S. Família	20'15	9'30, 11'30 i 17'15
L'ESTARTIT	18 i 20	9, 11, 18'30, 19'30 i 20'30
PALS	20	12 i 20
Masos		10
Arenals de Mar	18'30	
BEGUR	20'30	8'30, 10'30, 18'30 i 20'30
Fornells	19'15	10'30
Sa Riera		19'30
Sa Tuna		19
CALELLA DE PALA FRUGELL	20 i 21	11, 20 i 21
LLA FRANC	19	10 i 19
PALA FRUGELL	19'15 i 20'30	8, 10, 11, 12'30, 20 i 21
Tamariu		19
PP. Carmelites	19'15	9'30, 11'30, 13 i 17
PALAMÓS, Sta. Maria	18, 19, 20, 21	8, 9, 11, 12, 18, 19 i 20
Sta. Eugènia	19'30	9'30, 11'30 i 19'30
La Fosca	20'30	20'30
CALONGE	21	8, 10, 11 i 20
Torre Valentina	10'45	
ST. JORDI		
ST. ANTONI DE CALONGE	18'30 i 20	8, 12, 18'30 i 20
PLATJA D'ARO	19, 20 i 21	11, 12, 18, 19, 20 i 21
Centre Ecumènic	18'30, 19'30 i 20'30	18'30, 19'30 i 20'30 (Culto Evangelista)
CASTELL D'ARO	21	11 i 21
St. Pol	19	10
Remei		18
ST. FELIU DE GUÍXOLS	20	8, 9'30, 11, 12 i 20
Santa Maria	20'30	11'30 i 18'30
SANTA CRISTINA	19'30	11 i 19'30
SOLIUS	18	10
ROMANYÀ		13
Bell-lloc	20'30	
TOSSA	20	7'30, 10, i 19
C. Salions	18'40	
LLORET	19, 20 i 22'30	18 i 20
Hospital		11
BLANES Sta. Maria	19, 20'15	8, 9, 10'30, 12, 18, 19 i 20'15

	Dissabte	Diumenge
BLANES Sda. Família	20 i 21	9, 11'30 i 19
TORDERA	20	7'30, 11, 12 i 19
MALGRAT DE MAR	20	8'30, 11'30 i 20
Centre Mèdic	19'30	
PALAFOLLS	20'30	8'30 i 11'30
St. Lluís		10
SANTA SUSANNA	21	11
PINEDA	20	9, 11 i 20
Les Creus		10
St. Joan Baptista	20	10, 12 i 20
CALELLA	20	8'30, 11, 12, 18 i 20
Escolapis	19'30	9'30, 10'30 i 20'30
Agustins	20	10'30, 12'30 i 17'30
ST. POL DE MAR	20	9, 10'30, 12, 18 i 20
Sant Pau	18'30	
CANET DE MAR	20	8'30, 10'30, 12 i 20
Santuari		12 i 19
ARENYS DE MAR	19 i 20	9, 10, 11, 12, 19 i 20
Caputxins	19'30	7'30, 9'30, 11'30 i 19'30
Park de Lourdes		10'30
ARENYS DE MUNT	20	8, 10, 12 i 19
GIRONA, Catedral	18	11 i 12'30
Carme	20	8'30, 11, 12 i 21
Mercadal	20'30	9, 11, 12 i 20
St. Feliu	18 i 19'30	9'30, 11'30 i 19'30
St. Josep	19	8, 10, 12 i 20'30
Vista Alegre	20	9, 10'30 i 21
Cor de Maria	20	10, 11'30 i 20
Sagrat Cor	17'30, 18'30 i 20'15	9'30, 11'30, 12'30, 13'30, 18'30 i 20'15
Hospital	19	9, 10, 11, 12, 13 i 19

Les hores senyalades en rodó són les misses en **català**, i les senyalades en cursiva, són les misses en **castellà**.



Catalunya Cristiana

"La constitució mateixa del Crist com Home-Déu és essencialment eclesiològica; ja que el Crist conté en ell tot l'ordre de la vida nova, tota la Humanitat regenerada retornant cap a Déu; i l'Església, essent així mateix, no és més que una mena de reflex, d'explicació i desenvolupament d'allò que, des del principi, es realitza en Crist."

I.M. Congar

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director: Francesc Malgosa i Riera

Edita: Edicions Terra Nostra, S.A.

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:

C./ València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84

08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224,

Barcelona. D.L.B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 3.900 ptes., resta de l'Estat espanyol,

Andorra, Gibraltar i Portugal: 4.400 ptes.

Europa: 7.400 ptes. Àfrica, Àsia i Filipines: 9.900 ptes.

Amèrica: 9.150 ptes. Oceania: 12.400 ptes.

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA



Difusió controlada
per O.J.D.

Una veu en el desert?

En aquesta Amèrica Llatina, convulsionada per una banda per una intolerable injustícia social —i pel terrorisme que se'n nodreix— i per l'altra per les dictadures de dretes, com la de Xile, o d'esquerres, com les de Cuba o Nicaragua, les unes veient per tot arreu la mà llarga de Moscou (com no fa gaire a casa nostra) i les altres la de Washington, el Papa sembla predicar en el desert quan proposa, prenent una expressió de Pau VI, "la civilització de l'amor": "Una societat que camini en un ambient de pau, de concòrdia, en la qual la violència i el terrorisme no hi extenguin el seu imperi macabre i tràgic i les injustícies i les desigualtats no portin a la desesperació importants sectors de la població i els induïxin a comportaments que esquincen el teixit social".

Joan Pau II no es limita tanmateix a proposar un model nou de convivència civil per aquells pobles, passa a l'anàlisi de les causes del greu malestar que sofreixen. Les d'ordre econòmic mundial: "Els pobles pobres no poden pagar costos socials intolerables sacrificant el dret al desenvolupament mentre altres pobles gaudeixin en l'opulència". I aquelles de les quals són responsables els mateixos ciutadans: "La violència, la inseguretat, el contraband, la distribució injusta de les riqueses, les activitats econòmiques il·lícites i, per sobre, l'evasió massiva a l'exterior de capitals que són necessaris al país". Són com les dues cares que l'Amèrica Llatina necessita per a caminar pels camins de l'amor i de la pau. Que l'ajudin econòmicament, financera, les nacions creditors; que s'ajudin ells mateixos adoptant rigorosament uns comportaments ètics en la vida social.

Ara bé aquest programa, no gens fàcil en condicions òptimes, s'ha d'aplicar en un context ideològic i fàctic que fa enormement difícil la seva realització: la violència justificada teòricament com a mitjà per a assolir objectius socials i polítics, i la seva conseqüència lògica, el terrorisme alimentat per ambicions econòmiques i polítiques sovint diabòlicament entrecruades. El Papa l'assenyala com "l'espectre de la violència que fa sentir la seva seqüela de dolor i de mort a tantes parts del món". I segueix: "Assistim amb gran dolor als atacs reiterats contra la pau des de les més variades formes de violència, l'expressió extrema i nefasta de la qual és el terrorisme, que té les seves arrels en factors polítics i econòmics que s'agregen per la interferència d'ideologies". És a dir, altra vegada "els poders exteriors", econòmics i/o ideològics, "i l'ensulsiada dels valors fonamentals" en el propi país.

Aquestes paraules dites a Colòmbia, únic país americà que porta el nom del descobridor, s'adrecen certament a aquelles nacions del nou món, però s'adrecen també i sobretot a tot el vell món i al món ric que porta la responsabilitat d'un "descobriment" d'una "colonització" que no han donat els fruits evangèlics de justícia, de fraternitat i de pau que calia esperar-ne.



El Papa, com a enigma

Es pot fer una teologia del papat prescindint de la seva trajectòria històrica? Es pot entendre la figura del Papa al marge de la forma com s'ha anat manifestant en el curs dels segles, tant en allò positiu, com en allò negatiu? Conegudes les greus mancances evangèliques de molts papes històrics, podem continuar sostenint la sanedat de la missió pontifícia?

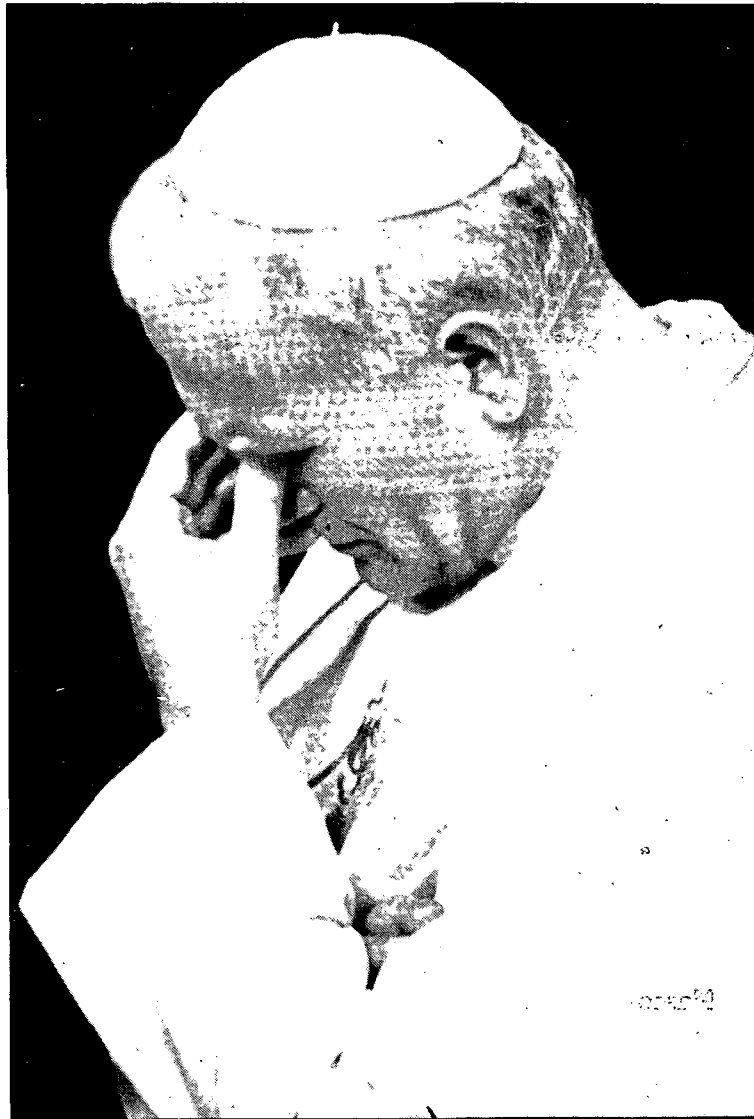
Confesso que no tinc clares les respostes a aquestes preguntes. Però, també haig de dir que m'apassiona el plantejar-me-les, amb una barreja subtil de neguit angios i delectant. L'altre dia, en el col·loqui televisat, on la Milà entrevistava Raimon Paniker, a González de Cardenal i a Juan Arias, es va parlar de l'"enigma Wojtyla", però vareig pensar que el plantejament era reduccionista: si hi ha "enigma Wojtyla" és perquè, ja d'antuvi, se'n apareix dins del marc més general de l'enigma de la figura del Papa, tant en la vida de l'Església, com en la pròpia història temporal.

Tots sabem que el Papa ho és perquè és el bisbe de Roma. Però, ¿com cal entendre aquest títol de "bisbe de Roma"? Si es tracta simplement del bisbe ordinari d'un nucli urbà, carregat d'història i d'arqueologia, i que avui és la capital de la República italiana, aleshores hauríem d'admetre honestament que només un Papa italià, més encara, romà de naixement, podria ser-ho de forma plenament satisfactòria per als seus diocesans.

Però, són realment així les coses? Per bé que els darrers Conclaves anteriors a l'últim, semblaven haver assumit la tesi italianitzant, tanmateix, amb la darrera elecció, l'Església sembla haver reprès una directriu no pas aliena a la seva història. Si abans hi havien hagut papes procedents de totes les contrades europees —recordem els catalans de la nissaga Borja— avui seu al sol pontifici un bisbe de Roma procedent de les antigues estepes panòniques, avui república popular de Polònia.

Aleshores, tornem a la pregunta. Pot un bisbe polonès sintonitzar amb el tarannà d'un poble que quan arriba el bon temps galvaneja vora la Fontana de Trevi, o pren el cafè a la Via Veneto? Ben cert que no. Per tant, o bé els pares del Conclave la van vessar, o bé cal cercar la "romanitat" del Pontífex en una altra clau interpretativa.

Anem a pams. Aquests darrers dies, després del referèndem sobre el divorci que els irlandesos van votar negativament, el reverend Ian Paisley, conegudíssim pastor protestant i líder unionista d'Irlanda del Nord va declarar això: "El referèndem és un afer intern de la república, però el resultat no fa sinó reforçar les advertències dels nostres avantpassats, en el sentit que el veritable govern de Dublín és a Roma" (el subratllat és meu). I, ves per on, vaig pensar que el temperamental Paisley tenia molt més ull clínic que no pas ell mateix s'ho pensava! L'única puntualització que jo li hauria fet, al reverend, és



que la Roma dels irlandesos no és, ni la capital d'Itàlia, ni tan sols la Ciutat del Vaticà, sinó, per dir-ho en les belles paraules de Dant, **quella Roma onde Christo é romano...**

Amb l'ajut de Ian Paisley, furi-bund líder antipapista, i amb un toc de poesia mística florentina, hem posat un xic de fil a l'agulla, estimat lector. Perquè l'enigma històric del Papa, tot i mantenir les seves referències evangèliques últimes al primat de Pere, no pot desseixir-se de les seves concrecions temporals, si hom vol treure-li el desentrallat. Fou un polonès (casualment?), Enric Sienkiewicz, qui, en la seva famosa i maltractada novel·la **Quo Vadis?**, posa en boca de l'apòstol Pere a les portes del seu suplici, aquestes paraules adreçades a la ciutat de Roma, regalant sang de cristians i seu de la corrupta cort de Neró: "Estàs redimida i ets meva..." I Sienkiewicz, en tot el seu llibre no deixarà de posar ben en relleu l'enigmàtica convergència entre els destins d'aquella babilònica i prostituïda metròpoli de l'Imperi i els designis salvífics de la Providència. L'autor polonès veu clarament que justament en l'apoteosi de la seva crueltat i de la seva depravació, la Roma dels Cèsars anava esdevenint, gràcies al testimoni de la sang cristiana, **"quella Roma onde Christo é romano"** que Dant havia cantat a la Divina Comèdia.

Ian Paisley, doncs, no ha dit cap disbarat. Però tampoc no han errat el tret els irlandesos que, amb la seva atàvica actitud, han concedit a Roma una certa capitalitat espiritual. Només cal roman-

dre amatents a la diferència dels llenguatges emprats. Mentre que Paisley parla en llenguatge posterior a la Reforma, els irlandesos del Sud mantenen encara unes categories de pensament anteriors a la constitució de les esglésies nacionals. I el mateix podríem dir perfectament dels polonesos. D'alguna forma, aquests dos pobles encara són fidels a una mística pròpia de **res publica christiana** —molt més europea de fet que no pas la dels Estats nacionals i regalistes— que obeeix a una intuïció teològica molt profunda: l'Imperi romà, d'alguna forma, es concep com el primer trofeu a escala còsmica de Crist Ressuscitat. Per això, la seva qualificació de "Sacre Imperi" no obeeix exclusivament a pretensions teocràtiques, sinó teològiques —la teocràcia, com a forma política consagrada ha estat sempre aliena a l'autèntic pensament cristià, malgrat les temptacions històriques.

No és estrany, doncs, que precisament aquests països que, per avatars històrics i polítics, s'han mantingut al marge del procés **nacionalitzador** de les esglésies —producte del binomi Reforma-Contrareforma— siguin els que més senten com a cosa pròpia la fidelitat doctrinal a Roma. I potser caldria entrar molt a fons, i sense judicis previs i estereotipats, en el nucli autèntic d'aquesta espiritualitat residual per a recuperar moltes idees vàlides que ens ajudarien a clarificar aquest tema sempre polèmic i debatut del paper del bisbe de Roma com a cap visible de l'Església catòlica.

JORDI BASSAS I RIBALTA

Davant d'actuacions com les que ens tenen acostumats els seguidors del equips britànics, hom pot pensar que l'esport ha generat una subcultura amb uns codis, uns llenguatges rituals i hàbits propis, i que tot allò de participar, construir plegats, divertir-se, s'ha transformat en guanyar sigui com sigui, atribuint la derrota —si es produeix— sempre a terceres persones: l'àrbitre, el centralisme,...

Sempre ens hem sentit dir que a casa nostra falta educació cívica, que encara tirem papers a terra...; els viatgers ens diuen que a Suïssa això no passa i que es pot adquirir el diari sense necessitat d'un botiguer que ho controli.

Els acudits i les bromes sempre són iguals: **si ho fessin aquí...** Recordo quan es va parlar d'una innovació en els autobusos, que quedarien suprimits els cobradors i que els viatgers pagarien l'import del servei mitjançant una tarja. Tothom esta convençut que no funcionaria, que la picaresca es posaria a treballar. És clar, algú pot pensar que si això funciona és perquè quan entrem, trobem tots els viatgers de cara, observant-nos i que la vergonya pot més que l'estalvi de deu duros. Potser sí que és la mateixa societat la que ha de controlar i fer que les relacions entre els ciutadans siguin millors. Però crec que el millor control no està ni en inspectors ni en cobradors ni en una advertència del vianant quan ens ha caigut un paper a terra.

El civisme no ha de venir pel control sinó per una actitud i, aquesta, s'ha de treballar.

Civisme i educació

XAVIER BARGALLÓ I ELIPE
De la coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai

A l'escola aprenem continguts que ens seran útils per a fabricar, gestionar, etc... també aprenem a conviure, a relacionar-nos, a compartir. Però sovint ens trobem amb aules massives, on gairebé no hi ha temps ni per parlar, amb prou feines es podrà viure el civisme. Les actituds s'han de viure, han de portar a un estil de vida i això no es pot aprendre només dels llibres.

A l'escola s'han de complir uns programes, unes avaluacions, uns exàmens. Algú deia que actualment, fins i tot, els alumnes no es volen deixar els apunts. Estem arribant a un punt on el que és important no és participar, aprendre, conèixer, créixer, sinó que en aquesta societat d'aturats s'ha de triomfar, treure els millors currículums. Aviat això semblarà el futbol! L'escola com a comunitat de treball, com a petita societat on treballar el civisme, corre el perill d'ésser una fàbrica més, de fer títols.

Sense voler ignorar ni desmerèixer la tasca que

pugui fer l'escola per aquesta educació cívica, voldria parlar d'altres mitjans educatius que per les seves característiques fan que aquesta educació sigui més vivencial.

En primer lloc, la Família, com a punt referencial de valors i actituds que té l'infant i que a mida que el nivell cultural del nostre país augmenta, el marc familiar és més ric i per tant més profitós per l'infant.

En segon lloc, l'Educació en l'Esplai, les colònies, els campaments, els casals, de llarga tradició a casa nostra i que per les seves característiques de gratuïtat, treball en el temps lliure dels infants, voluntariat dels educadors, fa que hi hagi un treball cívica i pel civisme, que ha donat i donarà fruits. Tothom sap que gran part dels governants, pensadors, dirigents d'entitats socials, ha passat per les colònies, l'esplai o l'escoltisme, però també ho ha fet la gent del carrer que en definitiva són els que estaran a les grades de Barcelona'92, els que pujaran a l'autobús o utilitzaran les papereres. Cada estiu, la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai realitza activitats amb més de 25.000 infants i joves. Aquesta, com d'altres entitats, són les que silenciosament, però amb gran efectivitat, lluiten a casa nostra perquè hi hagi un veritable civisme entre el ciutadans.

És clar, però, que només dins d'un projecte educatiu complet (família, escola, esplai,...) podrem ajudar i acompanyar els infants en el seu creixement i podrem aconseguir que el civisme sigui una realitat a casa nostra.

En aquestes darreres setmanes, les pàgines de CATALUNYA CRISTIANA han donat acolliment a diversos escrits meus. Avui, quan ja tenia el paper a la màquina i em disposava a picar-ne un altre, m'he parat uns moments evocant alguns temes dels escrits anteriors. Llavors m'he adonat que potser la majoria dels que he fet plantejaven situacions d'abans, hi exposava la situació actual i quasi sempre presentava com a millor, com a preferible el passat, en perjudici dels temps actuals.

Això m'ha fet pensar que possiblement algú que m'hagi llegit podria creure que sóc un vell rondinaire, un vell repatani amb plantejaments simplistes: tot el d'abans era millor, tot el d'ara és pitjor. I no és pas

així, certament. Ja sé que és més fàcil de veure la brossa a l'ull del germà que la biga en el d'un mateix, però gairebé m'atreviria a assegurar que ni sóc un vell repatani ni repapiejo.

Llavors, m'he dit, què m'ha impulsat a fer els darrers escrits? Jo us puc assegurar que no és nostàlgia dels temps passats, ja que des de fa molts anys, en plena joventut, ja no m'agradaven les formes actuals de vida. Perquè no m'hi conformava vaig aprendre a apronfundir, a estudiar i a lluitar per un món millor, primer a l'OCPD amb els respectats mestres i estimats amics Josep Baguñà i Galobart, Jaume Nualart i Maymí, Antoni Casas i Devesa, etc., sota la batuta inspirada de l'estimat mossèn Amadeu Oller. Després a l'A-

Nostàlgia? Desil·lusió

ANTONI MUNNÉ I TOMÀS

CO i a l'Escola Activa de Pares, per acabar amb setze anys de lluita diària a l'editorial Nova Terra.

No puc enyorar uns temps que no m'agradaven i que, en la mesura de les meves petites forces, tant havia procurat de fer canviar. Però no ens agradava i volíem millorar les condicions de vida, volíem suprimir-hi aspectes negatius i introduir-n'hi d'altres de positius. I, avui, en veure l'actual situació, en molts aspectes tan

trista, potser sí que sento una gran desil·lusió i una ràbia per la meva impotència. No solament no hem sabut fer un món millor sinó que possiblement, en alguns importants aspectes, potser és pitjor.

Ja sé, però, que no podem desesperar i que malgrat totes les aparences d'irresponsabilitat, hi ha una joventut sana que potser sí que podrà aconseguir aquell món millor que nosaltres no vam poder bastir. Ho desitjo de tot cor i ho considero ben possible, ja que avui els joves no estan d'acord amb la societat actual i els que som grans tampoc, mentre que quan jo era jove a nosaltres no ens agradava però la gent gran hi estava conforme, potser perquè acabàvem de sortir d'una tremenda guerra i ells no

estaven per revolucions de cap mena, i l'únic que els preocupava era refer la casa després de les pèrdues sofertes durant la guerra civil, o situar-se en aquells temps tan difícils, partint de zero.

Ara no hauria de ser tan difícil d'aconseguir-ho. La gent jove no està gens d'acord amb les normes que han trobat fetes. La gent gran tampoc no ho està; ni amb les normes de abans ni amb l'anarquia d'ara. Posem-nos-hi tots junts i fem una societat nova en la qual tothom sigui respectat, tant en les seves persones com en les seves idees, ben conscients tots, però, que la meua llibertat ha de limitar i acabar allà on comença la llibertat del meu proïsme, tan digna i legítima com la meua.

ARA MATEIX

Aquest viatge pastoral del Papa per terres d'Amèrica torna a fer surar la imatge del Wojtyla compromès amb la defensa dels oprimits, defensor de la justícia, contundent en la denúncia de l'explotació. Una actitud que s'ha fet espectacular quan Andrés Camilo Chapó, un indi, cap de la seva tribu, va ser obligat a callar pels organitzadors que consideraren impropis les seves paraules. Chapó, que havia iniciat el seu parlament en la seva llengua nativa, el continuà, en castellà, acusant invasors, latifundistes i explotadors. En arribar al punt en què esmentava l'assassinat del capellà Alvaro Ulcué per forces paramilitars, el 10 de novembre de 1984, va ser interromput pels altaveus. El substituï un orador menys incòmode, que glossà les bel·leses del Popayan i la laboriositat dels seus moradors... (La Vanguardia, 5/7/86). Però el Papa mostrà visiblement el seu disgust, abraçà l'indi davant de tothom i, en acabar la celebració, l'invità a rependre la lectura del seu missatge.

Amb aquest gest, el papa Joan Pau ha subratllat plàsticament el contingut dels seus par-

laments d'aquests dies. Des de la realitat del subdesenvolupament, ha parlat —ens ha parlat— a les societats més riques: "Cal que, superant els esquemes d'una economia orientada gairebé exclusivament en funció del rendiment màxim, de cara només al benefici, cerquem, conjuntament amb els països en via de desenvolupament, solucions als seus problemes que prenen proporcions cada dia més preocupants, i dels quals són víctimes sempre els més febles". I als responsables colombians en els camps polític, econòmic i cultural, els ha recordat que "una pau veritable serà només realitat quan hagin estat eliminades les causes de la injustícia".

L'indi i el Papa

J. CARRERA PLANAS

Mirant-ho bé, cada dia són menys els qui parlen com el Papa, sobretot en el nostre món occidental. Fins i tot els qui professen filosofies en teoria més progressistes van avenint-se a allò del "rendiment màxim de cara al benefici", i semblen confiar més en la possibilitat d'aconteixar la gent amb els esquitxos del lucre que en la d'eliminar les "causes de la injustícia".

Però el fet que Andrés Camilo Chapó fos indi i, com ell mateix va dir, un dels indis que "malgrat tot conservem la nostra fe cristiana" dona al seu testimoniatge una dimensió ètnica, a més de la social. En efecte, si els llatins podem parlar de les "arrels cristianes" dels nostres pobles... si els eslaus tenen en els sants Cirili i Metodi els seus evangelitzadors i, alhora, els traductors primers de la Bíblia a la seva llengua... si els saxons recorden Sant Agustí i Canterbury... el cas dels indis de l'Amèrica és ben diferent: a les seves terres l'evangelització s'acompanya d'un procés de substitució cultural. Una realitat que no podem pas oblidar en la perspectiva de les futures commemoracions de 1992.

CATALUNYA

Critiquen el mal estat de les noves places públiques de Barcelona

El grup municipal de Convergència i Unió va criticar amb duresa la desídia de l'actual consistori socialista respecte a la conservació de les places i parcs de la ciutat, alguns dels quals es troben en un estat lamentable, va qualificar de "vergonya pública" el fet que l'Ajuntament no tingui cura de les obres que realitza ni es preocupi de reparar-ne els petits desperfectes o mantenir-les netes "perquè això no és notícia i els mitjans de comunicació no en fan cas".

Aquestes impressions es concreten en un extens informe sobre l'estat deficient en què es troben alguns espais públics i façanes d'edificis municipals.

Trias Fargas va recordar que el seu grup, des d'un bon començament es va oposar a la construcció del parc dures. "No estem d'acord a substituir el verd pel ciment —assenyalà—, però ja que s'ha fet, s'ha de conservar si no volem que es converteixi en un contenidor d'escombreries". El parc de l'Espanya Industrial, les places remodelades de Gràcia i l'avinguda Gaudí són tres exemples evidents de manca de conservació.

Dues setmanes després de la inauguració del parc de l'Espanya Industrial, ja s'hi van haver de fer uns primer arranjaments, segons el cap de l'oposició municipal, a caus de les presses amb què es van acabar les obres. El portaveu del grup de Convergència i Unió, Antoni Comas, va re-

marcar que aquesta és una de tantes actuacions que fa l'Ajuntament per millorar la seva imatge de portes enfora i per atreure l'atenció dels mitjans de comunicació.

Obriran una sendera de muntanya de la Vall d'Aran a Andorra

Grups de joves obriran una sendera de muntanya entre la Vall d'Aran i la frontera amb Andorra, segons que va anunciar el director general de Joventut de la Generalitat, Enric Puig. La iniciativa consisteix a senyalar un itinerari de muntanya amb pintures i rètols en els quals s'indicaran dades necessàries per als excursionistes.

Olot rehabilitarà el seu casc antic

L'Ajuntament d'Olot, en col·laboració amb la Generalitat i diverses entitats cíviues i associacions de veïns, ha posat en marxa un pla especial de rehabilitació del casc antic de la ciutat que comptarà amb un pressupost inicial de 230 milions de pessetes. Aquests dies el pla especial es troba en fase d'exposició al públic després de la corresponent presentació, que l'Ajuntament va voler que fos més enllà de la mera i reglamentària aprovació en el ple per fer-ho en un acte obert al Teatre Principal.

Amb aquest projecte es pretén la rehabilitació urbanística, comercial, de serveis i del conjunt dels edificis que configuren el nucli més antic de la ciutat, amb construccions que daten de fa dos-cents anys. El projecte de

rehabilitació respon al progressiu deteriorament que s'ha produït en el barri a mesura que l'han abandonat els residents habituals, que han buscat habitatges en zones de la perifèria, mentre que aquestes del casc antic eren ocupades, també progressivament, per famílies immigrades. Paral·lelament, els serveis urbanístics han sofert un continuat deteriorament, que ha fet igualment poc atractiu el barri.

Les obres al Fossar de les Moreres criticades per l'Acadèmia de Belles Arts

La Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi no està d'acord amb el projecte de remodelatge del Fossar de les Moreres que ha presentat l'Ajuntament de Barcelona. L'Acadèmia creu que l'enderrocament total de les construccions del Fossar comportaria una pèrdua per al patrimoni artístic de la ciutat i privaria aquesta d'una silueta característica.

De totes maneres, l'Acadèmia considera que el pont, refet el 1824, té poca rellevància arquitectònica i, per tant podria ser substituït per una altra construcció.

D'altra banda, el secretariat d'entitats de la Crida proposa que el Fossar sigui considerat un espai viu i actual.

ESPANYA

Modificacions de districtes a Madrid

El portaveu del Grup Popu-

lar a l'Ajuntament de Madrid, José María Álvarez del Manzano, creu que amb la proposta municipal per a la reestructuració territorial de Madrid, el PSOE persegueix alterar al seu favor, el mapa polític sorgit després de les eleccions generals amb vistes als propers comicis municipals.

"Ens recorda més una maniobra política que un projecte tècnic realitzat amb el convenciment que es donaran millors serveis als ciutadans".

Després de les eleccions generals, el mapa polític de la capital d'Espanya va quedar equilibrat: en nou districtes va obtenir la majoria CP i en altres tants va ser el PSOE la força política més votada.

Els socialistes van assolir la majoria en els districtes amb més extensió territorial, més perifèrics i amb més grans problemes d'equipament socials, mentre que Coalició Popular va guanyar en els districtes més cèntrics de la ciutat.

Problemes d'esterilitat a 200.000 parelles

"L'espècie humana és la que té més gran problemes reproductiu de tot el regne animal", ha afirmat el doctor Pedro N. Bari durant les II Jornades d'informació mèdica per a periodistes, organitzades per l'Institut Dexeus i la clínica Quirón en col·laboració amb l'Associació de la Premsa de Barcelona. Durant les jornades es van fer públics els resultats de les últimes estadístiques que assenyalen l'existència a Espanya de més de 181.678 parelles amb problemes d'esterilitat.

"Els metges no ens plante-

gem les noves tècniques de fecundació com una alternativa artificial al mètode natural, sino com a un remei al problema de l'esterilitat", va afirmar el citat especialista en la seva conferència sobre "Noves perspectives en el camp de la reproducció humana". Segons el conferenciant, "amb les noves tecnologies es poden resoldre entre un 30 i un 40 per cent dels casos de parelles estèrils".

Actualment, a Espanya existeixen unes 180.000 parelles estèrils entre els 20 i els 35 anys, una xifra que s'incrementa cada any amb 16.000 nous casos, com mostren els estudis realitzats.

MÓN

Centre d'acollida per a homes apallissats a Anglaterra

El Consell Municipal de Swindon, Anglaterra, ha projectat la creació del primer centre d'acollida d'esposos apallissats per les seves esposes.

"Les persones tenen tendència a oblidar que les dones també poden ser violentes" ha declarat Leslie Goming, un dels regidors. I ha precisat que el centre estarà sota la responsabilitat de l'associació local d'ajuda a les dones que ja s'ocupa del centre similar per a esposes apallissades. "Ja hem rebut un important nombre de trucades telefòniques d'homes apallissats, trepitjats, golpejats, o fins i tot ruixats amb aigua bullent per les seves esposes", ha indicat un dels organitzadors.

Teatre a les primeres comunions

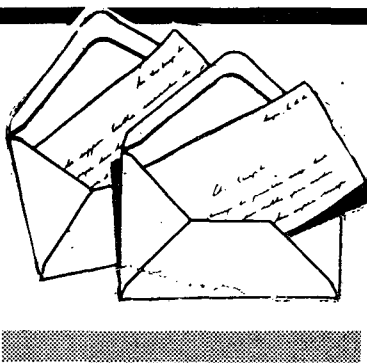
Diumenge de primavera, assolat, esplèndid, una clàssica diada de Primera Comunió. És el cas d'una població lleidatana, que no fa pas el cas de dir el nom, car els fets, amb semblants característiques es repeteixen per tot arreu.

Un grup de nens i nenes disposats a fer la Primera Comunió. Molta gent assisteix a l'acte: pares, mares, "tietes", tietes, avis, àvies, cosins, germans, amics, etc. Com a espectacle, molt bonic i ad-huc afalagador. El que no queda tan clar és l'actitud religiosa de rebre Jesús Eucaristia per primera vegada. Llums, fotògrafs, aparells de prendre imatge de totes marques, tipus i dimensions, amb un poder tecnològic que capta les posicions, els angles i les perspectives del nen, de la nena, i fins i tot

del capellà. La Presley, l'Estefania i en Julio Iglesias no haurien estat res. El presbiteri de l'església era un plató. I la Primera Comunió? I el sermó del capellà oficiant? Certament important de contingut, però a ben segur que algun d'aquell aparell sofisticat el gravaria i amb un muntatge musical s'aconseguiria un audiovisual que dies després veurà la família davant el vídeo de casa.

Se'n recordaran aquells infants que l'objectiu principal de la festa era rebre Jesús per primera vegada? N'hi haurà alguns que potser sí, tant de bo! Però haurà estat això mèrit de la gent gran? Si no és així, a què juguem tots ple-gats? No tindrem dret a queixar-nos uns anys després si el jovent s'allunya de l'Església perquè no troba sentit a tot el que en nom de l'Església fem la gent gran.

JOSEP M^e TAMARIT
Lleida



Fem costat a Esteve Genovès

L'amic Esteve Genovès, home preocupat a tothora per l'actualitat i futur del nostre país, fa temps que malda per relançar l'antiga "Lliga del Bon Mot", que va crear mossèn Aragó anys enrera i que va ésser ben acollida en el dissortadament curt període de l'anterior Generalitat.

Actualitzant-la amb el nom

d'"Obra del bon mot", creiem que té futur. Lluny de ser una idea anacrònica, és d'ara i de futur. Observem sinó quanta violència comença amb un insult.

Si volem una societat més humana, més pacifista, més cristiana, amb gent de diàleg i no pas d'estaca, no tenim eina més eficient que el parlar sense ofendre, sense grogeries.

Endavant, doncs, amics, fent costat a l'Esteve Genovès.

CARLES BONET

A Sa Santetat Joan Pau II

Vostra Santetat que és el Papa de Maria i suggerir a Lourdes la conveniència de celebrar el Bimilenari del naixement de la Immaculada Verge Maria: "Abans del

bimilenari de Crist no deixem de celebrar el 2.000 aniversari del naixement de Maria"; proclami de forma més clara tan fausta celebració per mitjà d'un Any Sant que augmenti la devoció a la Mare de Jesús i nostra i ens prepari a la recta celebració del bimilenari de Jesús.

Estem segurs que la promulgació d'aquest Any Sant marirà donarà una gran alegria als devots de la Verge Maria, ajudarà a trobar en Jesús la persona del Fill de Déu, a molts que dubten, reunirà en la fe i en l'amor a moltes famílies desunides i serà a honra i glòria de l'Església i de Déu Totpoderós.

Aquesta celebració serà molt ben acollida pel món catòlic perquè al voltant de la Verge Maria hi ha els majors aplecs de fidels, recordem Lourdes, Fátima, Guadalupe de Mèxic, etc.

JOAN DIES CARRERA

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: c/ València 244, telèfon: 215 27 39.

Nom i cognoms.....
Adreça.....
Població.....D.P.....

- ☐ Trameto les 3.900 ptes. per gir postal.
☐ Incloc un taló barrat per aquest import.
☐ Prego al Banc/Caixa.....
Agència.....
que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibre/compte n.º.....
Lloc.....Data.....

Signatura

RESIDÈNCIA
3^a edat
Pedrell

Torre amb ampli jardí, habitacions assolellades; direcció mèdica. A.T.S. Curtes i llargues estances. Cures de repòs, c/ Pedrell, 52-54.08032 Barcelona. T. 357 48 69 - 254 30 34.

Joan Pau II a Colòmbia (1)

"Hem de portar la veritable esperança als pobres"

Joan Pau II ha besat per sisena vegada la terra de l'Amèrica llatina amb motiu de la seva arribada a Colòmbia el dia 1 de juliol. El seu gest d'amor i respecte ha guanyat el cor de 28 milions de ciutadans que el reberen càlidament.

En aquest i successius números donarem informació dels llocs visitats per Joan Pau II i de les seves principals al·locucions adreçades a diversos estaments socials.

El viatge va tenir la durada prevista d'onze hores i quaranta-cinc minuts. Com ja és tradicional, en l'avió papal viatjaren un grup d'informadors i tècnics de ràdio-televisió. Setanta-sis aquesta vegada, entre els quals figuraven diversos col·legues colombians. No cal dir que hi havia els tradicionals vaticanistes de la premsa italiana, de les grans agències i cadenes de TV americana, els corresponents a Roma dels grans periòdics del món.

A l'aeroport El Dorado (Bogotà): "Vull ser sembrador dels ensenyaments de Jesús"

La cerimònia a l'aeroport internacional d'El Dorado, a quinze quilòmetres de la capital, es desenvoluparà d'acord amb un esquema ja assajat en múltiples ocasions.

Quan, minuts després, Joan Pau II aparegué per la porta de l'avió, va esclatar el primer aplaudiment dels milers de persones que l'esperaven. Baixada l'escaleta, el Sant Pare va besar la terra de Colòmbia i començà, amb aquest gest, ja gairebé litúrgic, la seva visita pastoral.

El primer discurs de Joan Pau II —el primer d'una llarga sèrie de trenta— defineix clarament els seus objectius en terres colombianes. "He acaronat des de fa temps —va dir el Papa— el desig de visitar-vos i em sento feliç al veure que finalment la meua esperança es fa avui realitat: estic enmig de vosaltres per pregar en comú, per celebrar comunitàriament la nostra fe i meditar junts la paraula de Déu. Vull ser sembrador dels ensenyaments de Jesús, de la doctrina perenne de l'Església, en aquesta ciutat capital i a les altres ciutats i llocs que amb l'ajuda de Déu em

proposo visitar. El meu desig és sentir-me i que em sentin a la vora totes les persones de qualsevol classe o condició, però particularment els que pateixen, els pobres i els més abandonats, encara que el meu cor és obert a tothom".

"Colòmbia —digué—, país que es distingeix per la seva cultura, per la seva noblesa espiritual, així com per la seva fe en Déu i pels seus ideals cristians, continua mirant endavant amb el propòsit d'afirmar els seus valors i consolidar el seu compromís per l'ansiat do de la pau, de l'autèntica pau cristiana que és fruit de la justícia, del mutu respecte i sobretot de l'amor".

La nota d'actualitat més immediata fou donada amb aquestes paraules: "Sé que la vostra nació ha estat provada en els darrers anys per durs esdeveniments de divers ordre que han fet recaure sobre els seus habitants desgràcies i dolors que a vegades no poden explicar-se. Però també sé que per la gràcia de Déu el vostre ànim no ha defallit i que manteniu molt alta l'esperança i la decidida voluntat de lluitar contra les adversitats, fent més fort l'esforç personal i col·lectiu de constant superació, de progrés autèntic i de pacífica convivència social, inspirant-vos en la vostra fe cristiana i en els vostres ideals patris".

El primer discurs papal sol ser el millor resum de tot el que en dies successius el Sant Pare ampliarà i desenvoluparà.

Malgrat els molts controls, no es va poder impedir que la multitud es desbordés. Aquest fet va ocasionar que el recorregut del Papa fos molt més lent i que es retardés la seva arribada a la catedral de Bogotà. Allí tingué lloc una trobada amb sacerdots i seminaristes diocesans. Tot seguit, Joan Pau II va saludar el poble congregat a la plaça de Simón Bolívar.

Davant dels poders polítics i econòmics: "Han de superar-se les barreres entre rics i pobres"

En un discurs pronunciat en el palau presidencial davant 300 dirigents de la classe política i empresarial de Colòmbia, Joan Pau II va demanar la creació d'una societat més igualitària, denunciant el gran índex de desocupació que, segons va dir, "toca l'eix del problema social pel dret al treball i la seva eminent dignitat".

Joan Pau II repetí per tres vegades que "calia treballar per superar les barreres entre rics i pobres", començant per un apropament a una distribució més equitativa de la riquesa i aconseguir uns salaris més justos. Va criticar durament els narcotraficants.

En una directa referència al deute extern que ofega l'economia de la majoria de països de l'Amèrica, el Papa advocà per una línia que no freni el creixement assenyalant que "els pobles pobres no poden pagar costos socials intolerables, sacrificant el desenvolupament que se'ls fa esquivol, mentre altres pobles gaudeixen d'opulència".

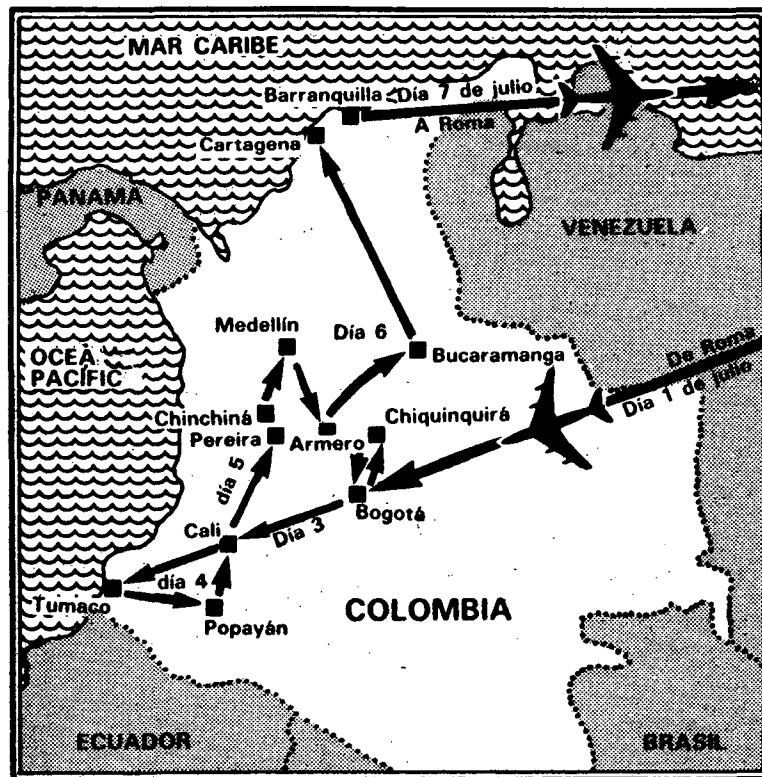
A continuació, el Papa va reunir-se en el palau de Nariño amb el president Belisario Betancur i amb altres líders polítics, empresaris i intel·lectuals. Encara que no va reunir-se amb cap representant de la Unió Patriòtica, braç polític del grup guerriller FARC, que manté la treva amb el Govern, els dirigents de la Unió Patriòtica lliuraren a un prelat del seguici pontifici una carta en la qual imploraven de Joan Pau II la seva intercessió "per a la nova violència en la nostra pàtria, ja que en ella hi persisteixen amenaçants les forces enemigues de la convivència".

Eucaristia en el parc Bolívar: "Poseu fi a la destrucció i la mort"

El dimecres 2 de juliol, segona jornada de la visita a Colòmbia, s'inicià amb una trobada ecumènica a la nunciatura. Després se celebrà la primera gran missa en el parc Bolívar. La missa va ser celebrada per 500 sacerdots i 154 bisbes.

Les 150.000 persones que assistien a la cerimònia esclataren amb forts aplaudiments i saludaren amb mocadors blancs així que el Papa formulà la solemne petició que els aixecats en armes abandonin el camí de la guerra i segueixen el camí de la reconciliació, assenyalant que "els anys de violència han produït ferides personals i socials que és necessari guarir".

Joan Pau II va exhortar els insurgents "a posar fi a la destrucció i a la mort de tants innocents al camp i a la ciutat". Encara que va condemnar inequívocament la



Aquest és el recorregut del viatge del Joan Pau II a Colòmbia, iniciat el propassat dia 1 de juliol a Bogotà. Aquest és el sisè viatge de Joan Pau II a l'Amèrica llatina.

violència el Papa va reconèixer que les injustícies i desigualtats han pogut originar l'aparició de grups insurgents. Els observadors assenyalen que el Pontífex adoptà fins a cert punt una postura conciliadora en reconèixer que les accions guerrilleres potser estan inspirades en ideals de justícia.

Davant els bisbes del CELAM: "La teologia de l'alliberament ha d'ajustar-se a la tradició teològica de l'Església"

Per la tarda, Joan Pau II visità la Conferència Episcopal i s'aplegà amb els bisbes que assisteixen a la reunió de la Conferència Episcopal Latinoamericana (CELAM). En ella, va referir-se a la teologia de l'alliberament en els següents termes: "Al mateix temps de reconèixer la necessitat i utilitat de la teologia de l'alliberament, vull recordar també que aquesta ha de desenvolupar-se en sintonia i sense ruptures amb la tradició teològica de l'Església i d'acord amb la seva doctrina social".

El Papa feu esment als bisbes de la seva carta a la Conferència episcopal del Brasil, considerada a Amèrica com una mena de suport a la teologia de l'alliberament, per senyalar que per servir amb fidelitat els homes del nostre temps "l'Església aixeca avui la seva veu per defensar els drets i la dignitat que fonamenta aquests drets".

En el seu encontre amb els prelats que assisteixen a la reunió del CELAM, el Pontífex expressà la seva satisfacció per les activitats de les Esglésies llatinoamericanes

que preparen el V Centenari del començament de l'evangelització del continent.

"Les conferències episcopals d'Amèrica i el CELAM han engatjat tota la seva capacitat i tot el seu dinamisme en aquesta empresa que té un profund significat espiritual i també una gran importància cultural i històrica", assenyalà el Papa animant els bisbes per tal que aquesta commemoració representi el centenari de la fe joventuda.

Joan Pau II acabà el seu encontre exhortant els bisbes a que portessin la "veritable esperança als pobres".

Amb els joves: "S'ha arribat a l'absurd de lluitar germans contra germans"

El Pontífex finalitzà la seva segona jornada a Colòmbia amb una trobada amb els joves que ompliren de gom a gom les grades de l'Estadi Campín.

En adreçar-se als joves colombians condemnà les actituds de conformisme, indiferència passiva i escepticisme que "us arrenquen els més nobles ideals humans i cristians".

També rebutjà els qui proclamen, com a solució última i desesperada, la violència armada de la guerrilla "en la qual ha caigut gran quantitat de companys vostres, unes vegades per pròpia voluntat, i altres obnubilats per ideologies inspirades en el principi de la violència com a únic remei als mals socials, arribant a l'absurd de lluitar germans contra germans".



El Papa saludant un nen a la seva arribada a l'aeroport El Dorado de Bogotà.

PREUS ESPECIALS

en material per colònies, escoltisme i campaments

la tenda

Al vostre servei a: Pau Claris, 118-120 • Telèf. 318 22 38 • 08009 Barcelona

BARCELONA - MANRESA - MATARO - LLEIDA

VATICÀ DIA A DIA



Aniversari de la reforma de Calvi

El 21 de maig es van complir els quatre-cents cinquanta anys des que, "al so de campanes i trompetes", el poble de Ginebra va acceptar la Reforma de Calvi i es va comprometre a "viure, amb l'ajuda de Déu, segons la llei de l'Evangeli i a servir la Paraula de Déu tal com els era ensenyada". Per celebrar l'aniversari, la ciutat de Ginebra ha organitzat col·loquis, concerts, exposicions i altres moltes manifestacions que duraran fins després de la propera tardor.

Crida de Joan Pau II, a la santedat

El papa Joan Pau II va rebre en audiència els participants a l'Assemblea Plenària del Consell Pontifici per als laics, que presideix el cardenal Eduardo Pironio. El tema fou: "Crides a la santedat per a la transformació del món".

"No renunciieu a aquesta crida —va dir el Papa—. L'Església necessita sants laics cristians, car són reformadors i fecunds. Hem d'estar convençuts que la santedat va dirigida a tots els cristians. No és privilegi d'una èlite espiritual. La santedat no és un refugi tranquil adaptat a una certa forma de pietat o a certs temperaments excepcionals. És una gràcia proposada als batejats."

Olivier Clement elogia l'encíclica del Papa

Un dels grans teòlegs de l'ortodòxia, Olivier Clement, en unes declaracions al setmanari italià "Il Sabato", es declara molt satisfet per l'última encíclica de Joan Pau II sobre l'Esperit Sant. "És un document extraordinari", afirma.

Interrogat sobre les possibles conseqüències de l'encíclica per al diàleg ecumènic, Olivier declara: "L'encíclica és una crida a un ecumenisme de l'experiència de l'Esperit Sant".

El teòleg ortodox comenta també el controvertit punt del "filiolisme", doctrina catòlica que confessa la procedència de l'Esperit Sant del Pare i del Fill, i que ha

estat un dels punts fonamentals de divisió entre catòlics i ortodoxos. "L'encíclica —afirma Olivier— parla una sola vegada de l'Esperit que procedeix del Pare i del Fill, però ho posa en evidència en cada una de les seves línies: car apareix contínuament una ver-

Homenatge al pare Congar



El pare Yves Congar, dominic de 82 anys, del convent de Saint Jacques de París, va ser nomenat doctor honoris causa per la universitat romana "Angelicum". El pare Congar, de la Comissió Internacional de Teologia, ha consagrat la seva vida a la investigació teològica, especialment als estudis sobre el diàleg ecumènic. Va contribuir en la preparació del Concili Vaticà II. La seva bibliografia té més de dos mil títols. Greument malalt, el pare Congar es troba hospitalitzat des del desembre del 1984.

dera reciprocitat —prosegueix el teòleg— és absolutament fonamental per a un apropament profund amb l'Orient cristià, com su-
bratllen molts teòlegs ortodoxos contemporanis.

Nous decrets per la causa de sants

S'han promulgat cinc nous decrets de la Congregació Romana per les causes dels sants. Es tracten de les següents:

—un miracle atribuït a la intercessió del venerable Antoine Chevier (França), nascut el 1826 i mort el 1879, fundador de la Província de Prado i de la Societat de sacerdots de Prado.

—un miracle atribuït a la intercessió del venerable Pierre François Jamet (França), nascut el 1762 i mort el 1845, superior de l'Institut de les germanes del Bon Saber.

—un miracle atribuït a la intercessió del venerable Rupert Mayer, jesuïta alemany (1876-1945).

—l'heroïcitat de les virtuts del servidor de Déu Jules-Nicolas Reche, germà de les Ecoles Cristianes (França), nascut el 1838 i mort el 1890.

—l'heroïcitat de les virtuts de la servidora de Déu Adelaida de Bats de Trenquellon, religiosa marianista francesa (1789-1828).

—l'heroïcitat de les virtuts de la servidora de Déu Maria-Marguerite Caiani (Itàlia), fundadora de l'Institut del Tercer Orde de les Franciscanes Mínimes del Sagrat Cor, nascuda el 1863 i morta el 1921.

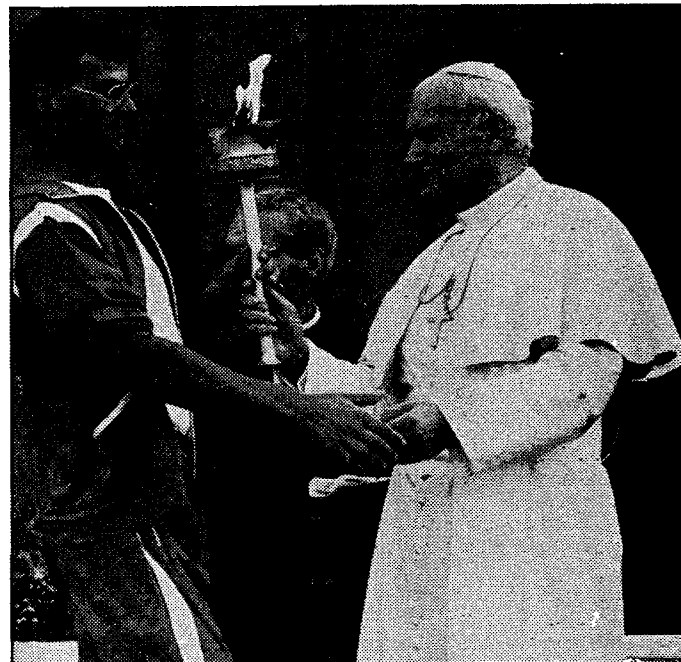
—l'heroïcitat de les virtuts de la serventa de Déu Laura Vicuña (Xile), jove alumna de l'Institut de les Filles de Maria Auxiliadora, nascuda el 1891 i morta a l'edat de 12 anys.

Monsenyor Dadaglio, amb els reis d'Espanya

El cardenal Luigi Dadaglio, que fou nunci de la Santa Seu a Espanya i actualment Penitenciari Major, va dinar amb els Reis, en el Palau de la Sarsuela.

Ara, quan tots els polítics proclamen als quatre vents que ells van ser els artífexs de la transició, no hi és de menys recordar la figu-

Joan Pau entre esportistes disminuïts



El diumenge 8 de juny Joan Pau II va anar a la tarda a l'Institut "Don Orione" de Roma. Allí va inaugurar oficialment la IX edició dels Campionats italians d'Esport per a Disminuïts i va benir la primera pedra del centre esportiu per a disminuïts que va ser edificat en aquest mateix lloc per iniciativa del "Poliesportiu Don Orione". Els joves atletes, que eren nombrosíssims, van rebre el Papa amb gran entusiasme.

Hi eren presents, a més d'alts dignataris vaticans, el director del Centre esmentat i el batlle de Roma. El Papa va inaugurar aquestes "Olimpiades de la solidaritat" lliurant la torxa, com pot veure's en la fotografia, a un jove poliomièlític de 20 anys: Bruno Angelantonio. Després el Papa va celebrar la Santa Missa i va pronunciar una homilia al·ludint a l'esport en els disminuïts físics i psíquics.

ra d'aquest home, que braç a braç amb el cardenal Tarazona, va realitzar una extraordinària tasca en aquell moment clau de la història hispana.

El cardenal Arns, acusat davant els tribunals

Paulo Evaristo Arns, cardenal i arquebisbe de São Paulo, que va prologar i supervisar el llibre titulat "Brasil, nunca más", compendi de totes les violacions dels drets humans que hi van haver durant el règim anterior, ha estat acusat davant els tribunals de calúnnia i difamació per un metge, el nom del qual apareix en el llibre, en la llista dels torturadors.

El Papa elogia Galileu

El papa Joan Pau II va invitar els bisbes de la regió italiana de la Toscana a salvaguardar la unitat de la família i protegir la vida no nascuda, en un discurs en el qual va recordar Galileu Galilei com qui va saber conciliar ciència i fe. El Papa, parlant de l'"estreta aliança entre fe i cultura", va citar Dant i Galileu ambdós toscans, i va afegir respecte a aquest últim que "encara que va trobar previsible dificultats en la interpretació bíblica, va partir vigorosament de la clara premisa que la veritadera ciència i l'autèntica fe no poden estar en desacord, per tenir el seu origen en el mateix autor".

El Papa nomena una Comissió per redactar un projecte de Catecisme



El cardenal Ratzinger, President de la Comissió.

El Sant Pare Joan Pau II, acollint el suggeriment de la II Assemblea General Extraordinària del Sínode dels Bisbes perquè s'"elabori un catecisme o compendi de tota la doctrina catòlica, tant sobre la fe com sobre la moral", ha decidit constituir una Comissió reduïda de cardenals i bisbes amb la tasca de redactar un "projecte de catecisme", sobre el qual, després seran invitats a donar el seu parer els Pastors de tota l'Església. Successivament el text serà sotmès a l'aprovació del sant Pare.

La Comissió està composta de la següent manera:

President:

—cardenal Joseph Ratzin-

ger, Prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

Membres:

—cardenal William Wakefield Baum, Prefecte de la Congregació per a l'Educació Catòlica;

—cardenal Bernard F. Law, arquebisbe de Boston (Estats Units);

—cardenal D. Simon Lour-dusumy, Prefecte de la Congregació per a les Esglésies Orientals;

—cardenal Jozef Tomko, Prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles;

—cardenal Antonio Innocenti, Prefecte de la Congregació per a la Clerecia;

—mons. Jerzy Stroba, ar-

quebisbe de Poznan (Polònia);

—mons. Néophytos Edelly, arquebisbe d'Alepò dels Grecs Melquites Catòlics (Síria);

—mons. Herny Sebastian D'Souza, arquebisbe de Calcuta (Índia);

—mons. Isidore de Souza, arquebisbe coadjutor de Cotonú (Benin);

—mons. Jan P. Schotte, c.i.c.m., arquebisbe titular de Silli, Secretari General del Sínode dels Bisbes;

—mons. Felipe Santiago Benítez de Villarrica (Paraguai).

La Comissió haurà d'acabar el seu treball amb ocasió de l'Assemblea Ordinària del Sínode dels Bisbes del 1990.

Els Claretians de Catalunya en procés de renovació.— Dels dies 1 al 6 de juliol, ha tingut lloc, a Vic, prop del sepulcre de sant Antoni M^a Claret, el XVI Capítol Provincial dels Claretians de Catalunya. Aquesta assemblea deliberativa, presidida pel conseller general, P. Aquilino Bocos, estava integrada per 39 superiors i delegats de les comunitats de Catalunya i de Guajará-Mirim (Rondônia, Brasil), àrea missionera atesa per un equip de claretians catalans. Els dos objectius fonamentals del Capítol han estat: l'elaboració d'un programa d'acció per al pròxim trienni, i l'elecció d'un nou equip de govern.

Continuar el procés de renovació.— D'acord amb l'opció presa fa un any per tota la Congregació claretiana en el seu Capítol General, els Claretians de Catalunya s'han proposat d'anar consolidant el procés de renovació postconciliar mitjançant les següents prioritats:

- una vida comunitària que ajudi a identificar les persones amb el propi carisma a l'Església i potencii el treball en equip;
- una formació permanent, contrastada interdisciplinàriament, que per-

meti una evangelització eficaç i sensible a les necessitats de l'home d'avui;

- una dinamització de totes les tasques pastorals dutes a terme pels claretians, amb una atenció preferent envers els joves.

Nou equip de govern.— El nou equip de govern que haurà d'animar aquest projecte durant el proper trienni està integrat pel P. Jordi Pijoan, reelegit provincial, i pels PP. Jaume Sidera, Josep Vilarrúbias, Xavier Saigó i Miquel Bonjoch. Es tracta de persones relacionades especialment amb el món de la comunicació escrita i audiovisual, dels estudis bíblics, de l'ensenyament i dels moviments de joventut.

Folklore català a la parròquia de Vilabella.— Per setzena temporada, han començat els Festivals de Danses a l'Hort de l'Abadia de Vilabella (transformat en un teatre natural a l'aire lliure), que tant de relleu han donat a la població. Es tracta d'una mena de compendi d'història de Catalunya a través de les seves danses. Hi actuen una quarantena de joves de la localitat, durant els dissabtes de juliol i agost, a dos quarts d'onze de la nit.

El divendres 18 de juliol tindrà lloc al mateix escenari la 2^a Festa de la Cançó i Música tradicional catalana, que tant d'èxit aconseguí l'estiu passat. Hi ha anunciades actuacions de diversos instrumentistes de música antiga i de la cançó popular.

Exercicis espirituals.— Per a senyores i senyorettes, se celebraran a Caldes de Montbui, els dies 23 al 27 de juliol, dirigits per Monsenyor Miquel Moncadas, bisbe de Solsona. Informes i inscripcions, a Duran i Bas, 9, Barcelona, tel. 301 16 26.

Cicle de conferències de l'estiu de 1986, a la Basílica de Montserrat, amb el lema CANTAR ELS SALMS AMB LA VEU I L'ESPERIT.— 18 de juliol divendres, i 13 d'agost, dimecres, CANTS DE VICTÒRIA I D'ACLAMACIÓ, per Guiu Camps; 15 de juliol, i 22 d'agost, divendres, LA LLOANÇA EN ELS SALMS, per Ramon Ribera; 30 de juliol, dimecres i 5 de setembre, divendres, LA PREGÀRIA CRISTIANA DELS SALMS, per Josep M. Soler; 8 i 29 d'agost, divendres, ELS SALMS A LA LLUM DEL NOU TESTAMENT, per Pius-Ramon Tragan. Totes les conferències a les 19.30 hores.

PREGÀRIA PEL TEMPS DE VACANCES

Senyor, Déu nostre, vetlleu sobre aquells i aquelles que es posen en camí: que puguin arribar sense destorbs al terme de llur viatge. Que aquest temps de vacances sigui per a tots un moment de distensió, de repòs, de pau. Siguem per a tots, Senyor, l'amic que retrobem pels nostres camins, que ens acompanya i ens guia. Doneu-nos el bon temps i el sol que refan les nostres forces i que ens donen el goig de viure. Doneu-nos la joia senzilla i veritable de retrobar-nos en família i entre amics. Concediu-nos poder acollir aquells que trobarem donant-los una mica d'ombra quan el sol cremi massa, obrint-los la nostra porta quan la pluja i l'oratge els sorprenguin, compartint el nostre pa i la nostra amistat quan es trobin sols i desemparats. Senyor, Déu nostre, vetlleu també sobre nosaltres quan emprenguem el camí del retorn: que tinguem el goig de retrobar-nos per viure plegats un nou any, una nova etapa del camí de la salvació.

Pregària inspirada de l'"Itinerarium"
(1a. traducció J.E.J.)

P E T I T S A N U N C I S

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

OFERIMENTS

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

TENIR CURA d'ancians o malalts durant el dia. INEM 0037.328.

AUXILIAR administratiu i primer grau d'electrònica, francès i català. INEM 37.282.852.

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte Mercantil.

CAP ADMINISTRATIU, balanços, cta. resultats, mecanització. Contracte Mercantil.

QUALSEVOL treball tardes. Contracte mercantil.

ORGANITZACIÓ administrativa i comptabilitat. INEM 36.178.007.

ADMINISTRATIU i oficial electricitat. Contracte mercantil.

SECRETÀRIA import-export-Full-time, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

SENYORA tenir cura de nens o vells i feina. Contracte Mercantil.

ADMINISTRATIU lliure servei militar, carnet de conduir, coneixement mecànica moto-cotxe, per a oficina, magatzem, etc. Tel. 303 21 60.

ADMINISTRATIVA auxiliar, recepcionista. INEM 46.316.396.

DELINEANT industrial, amb coneixements d'anglès. INEM 38.072.273.

AUX. ADMINISTRATIVA o aux. clínica titulada INEM 37.233.125.

COMPTABLE TITULAT a hores. Contracte mercantil.

AUX. admin., informàtica, mecanografia, psicologia. O bé classes EGB. Zona Urquinaona-Rambles-Pg. St. Joan. INEM 37.291.172.

VISITAR clients i traduccions anglès. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446.

CAMBRER, o neteja general. INEM 38.082.106.

LOGÍSTICA expedicions cap magatzem. Control stocks. Contracte mercantil.

QUALSEVOL treball. Contracte mercantil.

COSIDORA neteja i planxa. Contracte mercantil.

DEPENENT, xòfer o control admissió bingo. INEM 37.308.287.

TENIR CURA de malalts o altra feina tardes 4 a 9. Contracte mercantil.

AJUDANT arts aplicades i oficis artístics amb experiència; mitja jornada. Contracte mercantil.

DEMANDES

PERSONES qualsevol edat i sexe treball fàcil, encara que jubilats, sentin anhels de treballar per amor a Déu per despertar i revitalitzar la fe al pròxim, necessiten en Servei Catòlic d'Informació. Apartat de Correus 2.168 Barcelona.

VARIS

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

SRA. bona presència desitjaria conèixer Sr. català de 65 anys per formar llar responsable, i de bon caràcter. C/ Migdia 64-68, 2n. pis porta 205 Lloret de Mar. Sra. Marta Gasso.

COMPTABLE tot el dia o per hores ram tèxtil no té cap importància si és jubilat. Apartat de Correus 8086 Barcelona.

PIS pref. sense moblar i amb ascensor, no molt lluny de Plç. Castella. Pagaria fins a 25.000. Dolors Tel. 254 45 80.

PINTEM, estuquem i empaperem. Millor servei, millor qualitat i millor preu. Pressupost sense compromís. J. Fontanals. Tel. 376 04 95 (de 5.30 a 8).

COMPRO: "Sacerdos", missals, devocionaris, goigs, estampes, novenes, es-capularis, etc. Antoni. Tel. 726 44 14 nits.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries Centre d'Educació especial Dedicat a disminuïts psíquics A partir dels setze anys Taller especialitzat Esmalt sobre metall-ceràmica Tapis i estora Cultura General Recuperació Física-Logopedia "CLUB-ESPLAI" Assessorament psiquiàtric i psicològic Informació: 215 69 77 de 12 a 14 hores

VENDES



VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

-----	100 ptas.
-----	200 ptas.
-----	300 ptas.
-----	400 ptas.
-----	500 ptas.
-----	600 ptas.
-----	700 ptas.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - BARCELONA



URGELL

Als campanars del bisbat

Substituir el gall per la creu

LA SEU D'URGELL.— El Bisbe d'Urgell sovint dona proves de la seva antiga acció pedagògica en la diòcesi tarragonina: amb una imatge clara, eloqüent i ben entenedora per a tothom explica una idea profunda i d'actualitat. En el seu darrer escrit pastoral, publicat en la revista diocesana "Església d'Urgell", empra la imatge de la creu i del gall dels campanars per a donar als seus fidels una interpretació evangèlica del moment present pel qual passen les comunitats cristianes. La creu, símbol de sofriment, d'esforç. El gall, emblema del poder, del triomf.

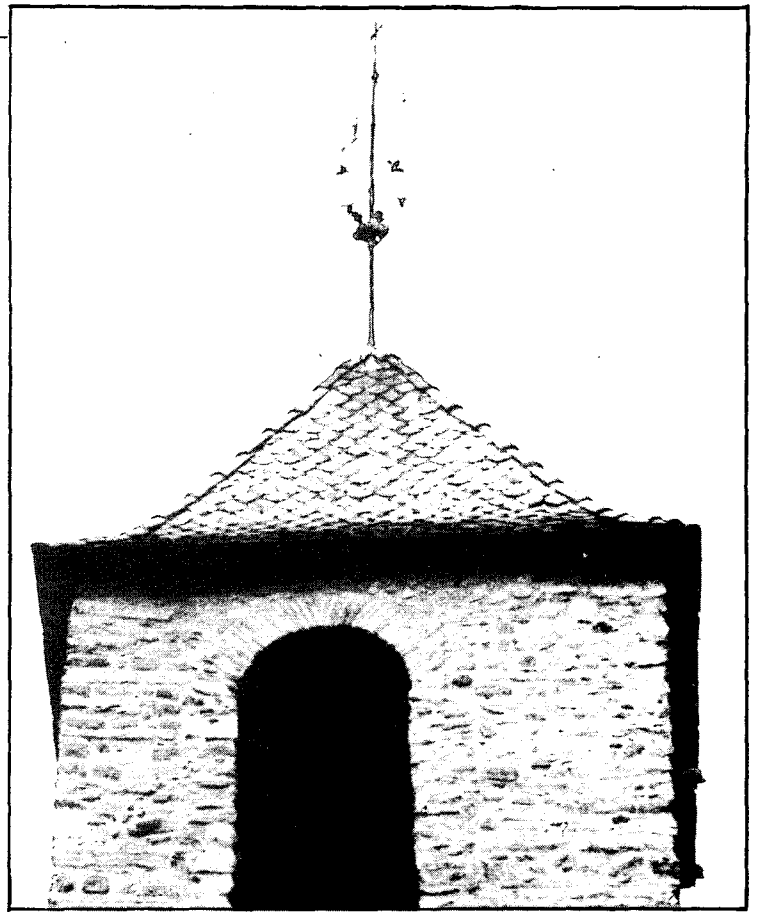
L'Església, diu el Bisbe, "més que no pas una èlite, podríem dir que una de les seves característiques ha d'ésser el ser una Església

de pecadors". També hi ha exemples clars de santedat i signes evangèlics: "l'exemple humil d'honoradesa i de sacrifici de tantes persones que no fan soroll, però que són la pasta bona, els justos per respecte als quals Déu perdona el nostre món".

En aquesta Església, comunitat de pecadors i de sants, per diverses raons del moment present hom viu "una angoixa que durarà temps". En realitat, diu el Bisbe, s'acompleix la paraula bíblica que "no ens podem allunyar del Misteri de la Creu". I enumera algunes de les estrelles que configuren avui la creu: les defeccions de la clerecia, dels religiosos, el desinterès i l'allunyament progressiu de la pràctica religiosa, la ineficàcia de moltes associacions laicals, la

crisi de la joventut. És la creu que hem de portar "conscients que amb ella participem en el veritable Misteri del Senyor i que és part de l'autenticitat del missatge que prediquem".

I explica l'anècdota curiosa que dona entrada a l'encapçalament d'aquesta informació. "En una visita que vaig fer als emigrants espanyols al centre d'Europa i corrent per la carretera, el conductor em va fer notar que els campanars d'unes esglésies estaven coronats per una creu i d'altres per un gall. Allí això és senyal de petinença a diverses confessions. Aquí fins ara hi hem tingut un gall. Ara és l'hora de posar-hi la creu, signe més cristià, tanmateix".



Campanar de l'església romànica de Sant Pere, de La Seu d'Urgell: en aquest ja hi ha la creu i l'àngel.

També hi haurà festival de joves

ESTERRI D'ÀNEU.— En la cinta que va ser lliurada als joves en acabar el "Festival'85" hi figurava la inscripció: "Tot just hem començat". Així és efectivament perquè els joves pallaresos, amb una bona colla d'amics d'altres indrets de Catalunya, també preparen enguany unes diades de reflexió, pregària i bona gresca a celebrar en la capital de l'Alt Àneu els dies 18, 19 i 20 de juliol. Mn. Joan Escalles, rector d'Esterrí d'Àneu i ànima de tot aquest moviment, ens informa que el Festival'86 té tres apartats: el cultural, el recreatiu i l'estrictament religiós. En l'aspecte cultural, amb el lema "Valors", els joves estudien diferents temes prèviament escollits i presenten els resultats dels seus debats. Des de la perspectiva del jove l'objectiu de les seves reflexions són temes com la pau, el temps lliure, la sexualitat, el treball, Jesús, l'Església, l'esport... En l'apartat de l'esbarjo han escollit diverses activitats relacionades amb l'expressió corporal: teatre, dansa, música, una excursió, etc. La cloenda del Festival té lloc en el marc d'una celebració eucarística amb participació de tot el poble i un dinar de germanor a l'aire lliure.

Cal observar que no solament els joves participen activament en les diverses accions del Festival, sinó tot el poble: així els adults, pares i mares, preparen el lloc dels actes públics, el menjar, prenen part en els cants, en l'Eucaristia, etc. Unes jornades en les quals tot el poble es mou al ritme dels joves.

Aquest Festival dona continuïtat a la primera edició que tingué lloc el 1985. La iniciativa sorgí en una excursió a Bonabé, Montgarri i Pla de Beret. Els cinc excursionistes van concebre la idea d'organitzar una acció per a tots els joves del Pallars i de Catalunya. Els joves d'Esterrí van acceptar la idea amb goig i la van madurar en les reunions de cada cap de setmana. Allò que de bon començament els mateixos joves veien com una aventura convocà més de 170 joves de la comarca pallaresa i d'altres indrets de Catalunya. Mn. Joan Escalles definia el Festival com "l'acció més engrescadora que s'ha fet al Pallars amb joves". Ell mateix mira aquesta acció com "la Festa major dels joves, una celebració festiva dels joves del Pallars i de Catalunya en una època i en un contorn preciós del nostre Pirineu". I convida els joves de tot Catalunya a participar en el Festival'86, "on no hi ha estrelles sinó que tots poden ser llum". Perquè volen fer del Pallars "la Vall dels joves, i dels pobles del Pallars, un poble".

A.M.

COMPREM ANTIGUITATS des dels CAGANERS del PESSEBRE fins el CAMP del BARÇA

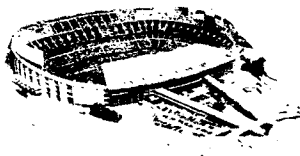


- Mobles antics, catifes, rellotges, armaris amb lluna, nines i pepas, joguines de llauna, dibuixos i pintures, làmpares, llibres vells, cuberts d'alpaca, etc. etc.

Sra. MONTSERRAT

Tel.: 215 87 61
d'11 a 2 i de 4 a 9

Passem a domicili.



PENSANT-HO BÉ

El despertador

XESC SOLIU

No sé si el "desperta ferro!" que cridaven els almogàvers en entrar en batalla, ensurtava tant algun soldat mig adormit, com a mi m'esglaiava el sonar del despertador. És clar que, dels antics despertadors de molla amb el seu tic-tac desesperat i el sorollós martellet copejador, als sofisticats i electrònics d'avui en dia que et desvetllen bruzint com un mal borinot o amb una dolça musiqueta, n'hi va un bon tros. Tanmateix, el simple fet que sigui "una màquina de rellotgeria que serveix per despertar", fa que el miri de mal ull. ¿Podem dir cap de nosaltres el moment precis en què entrem en el son? Doncs així hauria de ser de planer el sortir-ne. Jo personalment, no sé mai com posar-me a fer de despertador. Se'm trenca el cor quan haig de desvetllar la persona adormida. Es troba en un estat d'indefensió tan gran!

La meitat de la vida que vivim, s'aguanta gràcies a l'altra meitat que dormim. Sense menjar no es viu, i sense dormir, tampoc. La persona és més resistent al dejuni que no pas a l'insomni. Posats a fer, val més dormir com un soc que com les llebres. Dormir fort és rendible, perquè la naturalesa es recupera per a noves embranzides; dormir prim, és fer les coses a mitges, perdre una oportunitat i pot portar males conseqüències. Doncs bé, no em direu que no fa malícia que quan una persona està en plena dormició, vingui aquest estri anomenat despertador a treure't la son de les orelles. Per evitar l'enquimerament, sempre queda la solució de no fer-ne cas i girar-s'hi d'esquena. Però, malauradament, també en aquest cas, les conseqüències poden resultar cares.

Diu el refrany que "el món és dels que matinegen". Per sortir del llit quan surt el sol, cal colgar-t'hi quan es pon. Abans, quan les persones treballaven a casa, no hi havia electricitat, ni ràdio, ni "tele" i havien d'aprofitar l'hora de la fresca per treballar al camp, se n'anaven a dormir com les gallines i s'aixecaven al cant del gall. Arribada aquella hora, el dormir era ja naturalment prim, i el cant del gall, encara que desafinat, era un cant, i no aquell sonar baladrer del timbre del despertador. Ara les circumstàncies han canviat, i, normalment, quan anem al llit, ja fa hores que les gallines són a jòc. Resultat: quan és hora de llevar-se, dormim com un tronc, i no hi ha ni gall ni gallina que ens canti. Aleshores és el moment crucial en què som agredits per la "màquina desvetlladora". És clar que és bonic tenir una hora per a cada cosa, i fer cada cosa a la seva hora. Però allò que no és bonic, és no tenir temps per dormir, i que, quan finalment, has pogut

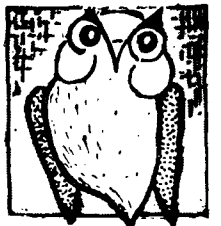
lliurar-te al son, te'n treguin sense miraments ni compassió.

Abans, quan les mares eren marasses, i exercien de desvetlladores, l'ànsia les feia anar d'hora, i l'estimació, suaus. Sempre hi cabia la possibilitat d'un desvetllament gradual, restant de cinc minuts en cinc minuts, fins arribar a l'hora límit de les corre-cuites. Almenys de l'escalforeta del llit, passaves al caliu de la mare. En aquells diàlegs matinals entre mare i fills, n'hi havia per llogar-hi cadires. Sorties del pou de la son pel camí d'una ascensió lleugera i agradable, amollida a més amb algun petó i alguna moixaina.

Durant anys (no sé per què les coses "d'abans" eren més simples, però més fermes i duradores que les d'ara), vareig tenir un despertador, rodó i carabrut d'esfera, que era brutal. Encara ara me'n faig creus d'haver aguantat les seves escandaloses timbrades sense tenir un cobriment de cor. Tot el veïnat s'ennojava de l'hora que em llevava. Ara en tinc un més empipador que En Banyeta. Si algun malson em desvetlla, el seu ull vermellós em pica maliciosament l'ullet cada minut, com dient-me que està a l'aguait per ensurtar-me quan sigui hora. A partir de l'hora assenyalada, cada tres minuts et fa la guitza. Al final, t'aixeques per deixar-lo fent el ridícul intentant desvetllar fantasies. Mala anegadal, de vegades sóc al bany i encara canta, el brètol.

El millor despertar és que la son, una vegada tipa de dormir, et deixi. Ella és educada i respectuosa. Vé i marxa de puntetes. Et pren i et deixa suaument. La nyerra i la nyonya són figures d'un altre paner; és la caparra després d'una bona dormida, i desempellegar-se d'ella sense sotragades, és sa i profitós.

Quan arribi la civilització de l'oci, i tots puguem dormir fins que la son ens deixi o el cor ens digui prou, la despietada "màquina desvetlladora" ha de ser el primer estri a suprimir. I, si som bons minyons, demanar als àngels que han vetllat el nostre son, que quan sigui hora de llevar-nos, amb la punta d'una ala ens facin pessigolles al nas.



VIC

Per un millor servei als fidels

Tres notícies del bisbat

Beca per a un seminarista rwandès

Sota l'advocació de "Santa Maria de Seva", ha estat fundada una beca a favor d'un seminarista de Rwanda, dotada amb la quantitat de tres-cents mil pessetes, suficient per a sufragar les despeses de manutenció i estudis durant els sis cursos en el seminari major.

És bo que enviem missioners a les missions; però és millor encara que ajudem les Esglésies joves a formar sacerdots indígenes.

Resultats Campanya "contra la fam" al Bages

Els responsables de "Mans Unides" al Bages han donat a conèixer els resultats de la campanya "Contra la Fam" d'enguany.

El total de pessetes recollides es de 2.544.623, prop de tres-cents mil pessetes més que l'any passat.

Per arxiprestats, les quantitats recollides són: 590.137 Ptes. al Bages Nord; 334.085 pessetes al Bages Sud, i 1.620.401 el de Manresa.

Els responsables de la Campanya agraeixen les aportacions rebudes, i recor-

den als qui vulguin continuar col·laborant a "Mans Unides" que poden fer llurs ingressos al compte 1001.04 de la Confederació Española de Cajas de Ahorro, a nom de "comité Ejecutivo de la Campaña contra el Hambre en el mundo" o a qualsevol oficina de les Caixes confederades.

GAIA: Benedicció de l'ermita de Santa Agata

Fa un parell d'anys que gràcies a l'esforç de gent del poble i d'escoltes, i a l'ajuda de la Generalitat, es va poder restaurar l'ermita de Santa Agata de Gaià.

Avui, gràcies a Déu, amb goig podem anunciar que a finals del passat mes de maig, s'organitzà un bon aplec amb motiu de la festa de la benedicció solemne de l'ermita i d'una imatge de Santa Agata.

Tot fou motiu perquè una bona concurrència s'aplegués a la celebració de l'Eucaristia —solemnitzada per la "Coral Sant Genís" de Navàs—, i en els actes d'esplai i convivència que es faren després.

En resum: una festa popular i religiosa que ha servit per agermanar més als veïns i amics d'aquest poblet de vora el Llobregat. Enhorabona.

Obres a la catedral

VIC.— El Capítol de la Catedral ha adreçat al poble vigatà un escrit en el qual posen en coneixement la seva decisió d'emprendre unes obres a la catedral que han de ser per afavorir principalment un millor servei dels fidels. Diu així:

"En les ciutats europees, la Catedral sol ésser un exponent de la seva cultura. Correspon al Capítol de canonges tenir cura de l'edifici catedralici. És per això que els capitulars de Vic hem decidit d'emprendre unes obres de restauració a la Catedral, que se sumaran a la llarga sèrie que s'ha dut a terme en aquests darrers temps, d'una manera silenciosa, però no pas inadvertida pels ciutadans.

Aquestes obres consistiran a dotar les campanes de dispositius electrònics, a fi que sigui possible de fer-les sonar novament en ocasions solemnes, i a agençar l'entrada lateral, la del costat del campanar, nomenada "portal xic", per a facilitar l'accés principalment dels invàlids i per a posar a la vista una paret del campanar romànic".

L'escrit acaba demanant la col·laboració econòmica de tots els fidels, i anunciant que les col·lectes del dia de sant Miquel dels Sants i les del primer diumenge de cada mes són destinades a aquest fi.



El campanar de la Seu vigatana

Normalitzar la llengua

El II Congrés de la Llengua Catalana ja s'ha acabat. Cal suposar que ha fet bona feina per normalitzar la llengua en tots els aspectes. Hi ha intervengut molta gent entesa que hi deu haver aportat bona voluntat i tècnica. El qui escriu aquest minúscul comentari no és pas un tècnic de la llengua; només, com a home del carrer, dubta que s'hagi fet tot el que calia per a normalitzar la llengua. Sospita que hi ha hagut una omisió força important i lamentable en un punt en el qual la llengua catalana és terriblement "desnormalitzada". Veureu. Hi ha gent dels països de parla catalana que no parla o no escriu en català perquè no en sap, perquè no vol o perquè tant se li'n dona. Això és, tanmateix, de dordre. Però és més greu que hi hagi tantes persones que, parlar en català, hagin de fer immundícia, barrejant en el llenguatge allò que és més sant i sagrat amb allò que és més brut i fastigós. Hi ha massa gent que per boga blasfèmies i porquícies sacrílegues, cosa que no és gens normal. ¿Es que mereix més repulsa una fallada de lèxic o de gramàtica que el fet d'escopir blasfèmies o expressions obscenes davant la gent? I no es digui que blasfemar o no blasfemar és un fet de religió i no de cultura: afecta ambdues coses. És cert que qui té religió sofreix més i se sent més ofès quan sent blasfemar; però penso que l'home culte més agnòstic no deu fruir gaire sentint que un inculte, davant seu, fa baixar tan avall el do de la llengua i ofèn amb tanta poca solta els sentiments més estimats i legítims dels ciutadans creients.

Diria que el II Congrés de la Llengua no ha fet prou feina cultural si no ha dit alguna paraula seriosa, severa i lluminosa, que blasmi aquest vici del renec i parla obscena, lepra i vengonya de la llengua catalana. Hauria anat bé una invitació als qui poden fer alguna cosa a favor de la bona parla: pares, mestres, periodistes, escriptors, etc., perquè fessin bona campanya a fi que s'anés marginant de la llengua aquesta ignominia. Si els cristians i la gent culta deploren aquest tumor maligne de la llengua, però només els sacerdots i catequistes el blasmen a l'església, els blasfems encara els plantaran cara i els titllaran d'enemics de la llibertat d'expressió, retrògrads i reaccionaris. En canvi, si els entesos de la cultura i els educadors, tant si són creients com no, prenguessin una actitud lògica i valenta contra la blasfèmia, potser alguna cosa s'aconseguiria. Si més no, els blasfems se sentirien assenyalats per l'opinió pública, i aleshores potser anirien més amb compte a ofendre Déu i els ciutadans, que tenen dret a una llengua culta i neta.

RAMON MASNOU, bisbe emèrit de Vic.



Viatge al Delta de l'Ebre

Com a viatge extraordinari de fi de curs, el XXXVIII Viatge Cultural de "Catalunya Cristiana" al Delta de l'Ebre assolí una gran èxit d'assistència i d'organització.

A Deltebre, va incorporar-se a l'expedició la Srta. Maria Cinta, del Servei d'Informació del Parc Natural del Delta, la qual va informar molt detalladament de les característiques del Parc Natural. Després de dinar (dit entre parentèsis, de primera categoria), la mateixa guia

va conduir-nos a la desembocadura de l'Ebre, coronant el viatge un esplèndid recorregut en barca on el mateix pilot va anar informant de les característiques del lloc.

En resum, una esplèndida jornada de la qual servarem bon record, i que ens dona ànim per a esperar els nous viatges culturals de la vinent temporada 1986-87.

A la fotografia, els assistents, davant del port de Sant Carles de la Ràpita.

FETS I CRITERIS

El turisme

RAMON TORRELLA I CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Amb l'estiu arriben els turistes, és a dir, aquelles persones que aprofitant les seves vacances passen una temporada més o menys llarga fora del seu país.

A nivell europeu, el turisme és un fenomen de la societat i assoleix dimensions massives.

El turisme multiplica els contactes entre els ciutadans dels diferents països d'Europa i ajuda a fer comprendre millor tant la gran varietat de cultures europees com també la identitat dels valors que la fonamenten.

Actualment el turisme és el fet que més àmpliament concretitza el dret dels ciutadans al repòs, a l'esplai i al desenvolupament personal.

Encara que dissortadament es puguin constatar fets negatius en el turisme, penso que, en primer lloc, el turisme ha de ser valorat com un "mitjà d'educació" de les persones. Ja fa anys, Pius XII parlava positivament del turisme pels avantatges que proporciona, com són: "l'afinament dels sentits, l'eixamplament de l'esperit i l'enriquiment de les experiències".

Per si mateix el turisme exigeix sacrifici, esforç d'adaptació, esforç personal d'equilibri espiritual i moral en unes noves situacions de vida. És veritat també que un parèntesi de llibertat, com el que va unit al turisme, pot esdevenir ocasió de desordre i de "llibertinatge". Tant els turistes com els qui els acullen han de col·laborar perquè domini sempre l'aspecte positiu.

El turisme permet de conèixer altres ciutadans, els seus països, la seva cultura, la seva història i llur manera de viure. Ajuda a comprendre més els pobles i a apreciar-ne el clima, el paisatge i les obres d'art.

Entre els turistes i la gent del país que els acull s'estableixen ocasions de diàleg, encara que la manera d'ésser i la mentalitat siguin molt diferents.

El turisme apropa els pobles i els estaments socials. És un mitjà de cultura i d'humanisme que facilita la superació de prejudicis i ajuda a descobrir els valors dels altres.

Evidentment el turisme esdevé mitjà d'educació i de cultura quan entre els qui viatgen i els qui els reben hi ha una actitud d'obertura i de diàleg.

Aleshores és quan es passa de la ignorància i de la indiferència a la comprensió i a la simpatia. Però tot això exigeix obrir-se, tenir una actitud d'amistat i un cor benèvol que domini l'egoisme.

Hem entrat a formar part de la Comunitat Europea. Ara és l'hora de demostrar, amb el tracte als turistes, que també ens sentim europeus. Més enllà de la dimensió econòmica, es tracta de construir l'Europa dels pobles i l'Europa dels ciutadans.

No hi ha dubte que han sorgit interrogants seriosos en l'ordre econòmic després de l'entrada d'Espanya al Mercat Comú. És una qüestió que correspon directament als governants i als professionals. A la resta dels ciutadans, i en particular als joves, pertoca aportar una actitud de comprensió i de diàleg per construir unes relacions més humanes entre els pobles d'Europa.

Acostumats a allò que "Espanya és diferent", el turisme ens ha d'ajudar a assolir tot un canvi de mentalitat en el bon sentit del progrés i de la modernitat.

IMPROMPTU

ORIOL CAMPS

Commemoracions

Sempre hi ha alguna cosa per commemorar. Diria que no hi ha pas cap perill que un fet important d'antany passi desapercebut, perquè els rates d'arxiu, sigui dit en to de lloança, els descobreixen incansablement. Aquest any, ¿quantes coses es commemoren? N'he perdut el compte. Des de mil·lenaris a centenaris, des de Pares de l'Església a pensadors de curt horitzó. Que tot val la pena de commemorar, fent-los presents en l'actualitat perquè en el passat marcaren camins decisius. Camins que han conduït al progrés, i camins que han situat la Humanitat al caire de l'abisme. Camins per seguir, camins per evitar.

La més recent commemoració ha estat el centenari de l'estàtua de la Llibertat, de Nova York. Penso ara en tots aquells que en veure-la dibuixar-se a l'horitzó hauran sentit el cor ple d'esperança en el seu propi futur, i hauran fet la seva primera acció de gràcies al Senyor per la primícia de llibertat en la que tant i tant havien somiat.

LLEIDA

Cinc notícies del bisbat

Mossèn Herman Miret, noces d'Or sacerdotals

La parròquia de Sant Pere Apòstol, Lleida, ha retut homenatge d'agraïment i reconeixement al seu rector mossèn Herman Miret amb ocasió d'haver complert els 50 anys d'ordenació sacerdotal. Mossèn Miret porta 21 anys de rector a Sant Pere.

El dia 6 de juny data pròpia de l'aniversari de l'ordenació sacerdotal de mossèn Miret, tota la parròquia va participar en la Missa de les 8 de la tarda que havia estat preparada amb molta cura per la junta parroquial i el grup de joves. Amb mossèn Miret que presidia la celebració, concelebraren els sacerdots de l'arxiprestat i altres que havien col·laborat pastoralment amb l'homenatjat. L'homilia va ser a càrrec de l'arxiprest mossèn Lluís Porciello, rector de la Sgda. Família. En acabar la Missa mossèn Miret va tenir paraules d'agraïment per a tots, i els assistents van passar al xaló parroquial on van ser obsequiats amb un refrigeri.

En el moment de la presentació d'ofrenes, a la Missa, mossèn Miret va ser obsequiat amb un calze i altres regals. Prèviament s'havia fet lectura a una carta del Bisbe felicitant-lo i reconeixent-li la tasca realitzada per mossèn Miret a la parròquia i al llarg del seu ministeri sacerdotal, fent-vots de continuada fecunditat apostòlica. Mons. Malla agraïa també a la Parròquia l'acte organitzat en homenatge a mossèn Miret i excusava la seva presència absent de la ciutat.

Dies abans Mn. Herman amb el P. Franquesa, franciscà, que també ha complert aquest any les noces d'or sacerdotals, havia estat objecte d'homenatge amb els Rvds. Javier Batiste, Antonio Porta i Vicente Ros que han complert les noces de plata sacerdotals. Aquesta Jornada Sacerdotal es va celebrar el dia 10 de maig al Col·legi Episcopal, Lleida, amb assistència de la majoria dels sacerdots presents a la diòcesi. Als actes es va sumar també Mons. Laureano Castán Lacoma, que era rector del Seminari de Lleida, quan va ser preconitzat bisbe auxiliar de Tarragona, avui Bisbe emèrit de Sigüenza-Guadalajara i que també celebrava les noces d'or sacerdotals.

Els actes, Santa Missa, conferència i dinar de germanor van ser presidits pel bisbe de Lleida, Mons. Ramon Malla Call que en l'homilia va posar en relleu el sentit de la fraternitat sacerdotal que animava la Jornada i que havia d'acompanyar sempre el sacerdot en tota tasca pastoral. Mons. Castán va dictar una conferència sobre el sacerdot i a la llum del Concili Vaticà II.

Nou sacerdot

Jaume Clusa Barrabés va rebre l'ordenació sacerdotal el passat dia 29 de juny, festivitat dels Apòstols Pere i Pau. La cerimònia es va celebrar a Montsó, en el temple parroquial de Ntra. Sra. del Romeral, romànic del segle XI.

Mn. Jaume Clusa té 26 anys, és el cinquè de nou germans (8 nois i una noia). Els seus pares i germans amb altres familiars i



nombrosos amics a més de la gent de Montsó van participar en la cerimònia de l'ordenació sacerdotal de Mn. Jaume amb profunda emoció i sensibilitat de fe que reflectia la profunditat de les arrels pregonaament cristianes de la família i de tothom.

La parròquia havia preparat amb molt de compte la cerimònia de l'ordenació perquè fos molt comprensible per a tots els assistents i molt rica en signes de participació com preveu la litúrgia.

El bisbe de la diòcesi, Mons. Ramon Malla Call va ser el ministre ordenant i president de la concelebració eucarística a la qual assistien molts sacerdots de la diòcesi i altres amics de l'ordenant. El Bisbe en la seva homilia va destacar la importància que té per a l'Església i per a tota la comunitat humana al servei pastoral del sacerdot.

Mn. Jaume Clusa durant el seu llarg any de diaconat ha exercit aquest ministeri a la parròquia de Sant Llorenç, Lleida, alhora que feia els estudis corresponents a la llicenciatura en Teologia a la Facultat de Barcelona.

Més de nou milions de pessetes en la lluita contra la fam

Segons informe de la Comissió diocesana de Mans Unides Campanya Contra la Fam la diòcesi de Lleida ha donat a favor de la Cam-

panya 9.800.584 ptes. Quantitat amb la qual es podran atendre alguns dels projectes de desenvolupament que supera la Campanya de l'any 1984-85 en més de cinc-centes mil pessetes.

Acabada la façana dels franciscans

Des del passat dia 13 de juny, festivitat de Sant Antoni de Pàdua, l'Església dels PP. Franciscans, de Lleida, llueix amb la modernista bellesa de la façana feliçment acabada. Després de 36 anys, el Santuari de Sant Antoni de Pàdua ha vist acabades les seves obres de decoració. El 13 de juny del 1950 va ser beneït el nou temple, construcció que havia començat l'any 1945, també un 13 de juny.

La presència dels PP. Franciscans a Lleida es remunta al segle XIII cosa que dona abundant riquesa històrica i de testimoni evangèlic en l'esperit del "poverello d'Assís" a la ciutat de Lleida. El convent que ocupen avui és de l'any 1920 encara que ha sofert força canvis des d'aleshores. Avui hi ha una residència per a estudiants Sant Antoni de Pàdua, que pràcticament ha estat reconstruïda després dels desastres soferts per la riuada de 1982.

2.000 persones al Corpus

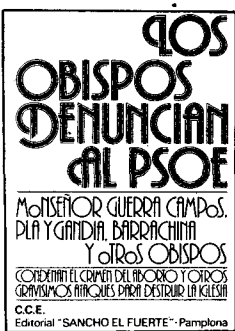
Com en anys anteriors es va celebrar el Corpus en l'incomparable marc de bellesa artística i testimoni històrico-religiós de la Seu Vella de Lleida. Hi van assistir més de 2.000 persones a la Santa Missa i a la processó eucarística que va recórrer els claustres de la Seu i els exteriors. Les parròquies de la ciutat van participar en l'organització de cants en la presentació d'ofrenes i pregària universal. La recaptació que va pujar 160.000 ptes. va ser lliurada a CARITAS DIOCESANA per a les seves necessitats. Amb la celebració del CORPUS a la Seu, aquesta festivitat s'ha recuperat amb tota solemnitat, veient-se incrementat cada any el nombre d'assistents a la celebració.

JAUME MONTAÑA

"LOS OBISPOS DENUNCIAN AL PSOE"

Monsenyors Guerra Campos, Pla i Gandía, Barrachina i altres bisbes, condemnen el crim de l'avortament i altres gravíssims atacs per destruir l'Església.

Llibre d'Editorial "Sancho el Fuerte" de Pamplona, al preu de 250. Demaneu-lo a les llibreries religioses i quioscs, i si no el trobeu, Llibreria Sant Miquel c/ Roger de Llúria 100, tel. 207 25 98, que us ho enviarà contra reembossament al lloc on estiuengeu. També ho envia, amb el descompte habitual, de venda a l'engròs, a llibreries i quioscs.



S'inaugura aquest diumenge, dia 13 de juliol, en un Aplec que s'espera que serà molt concorregut

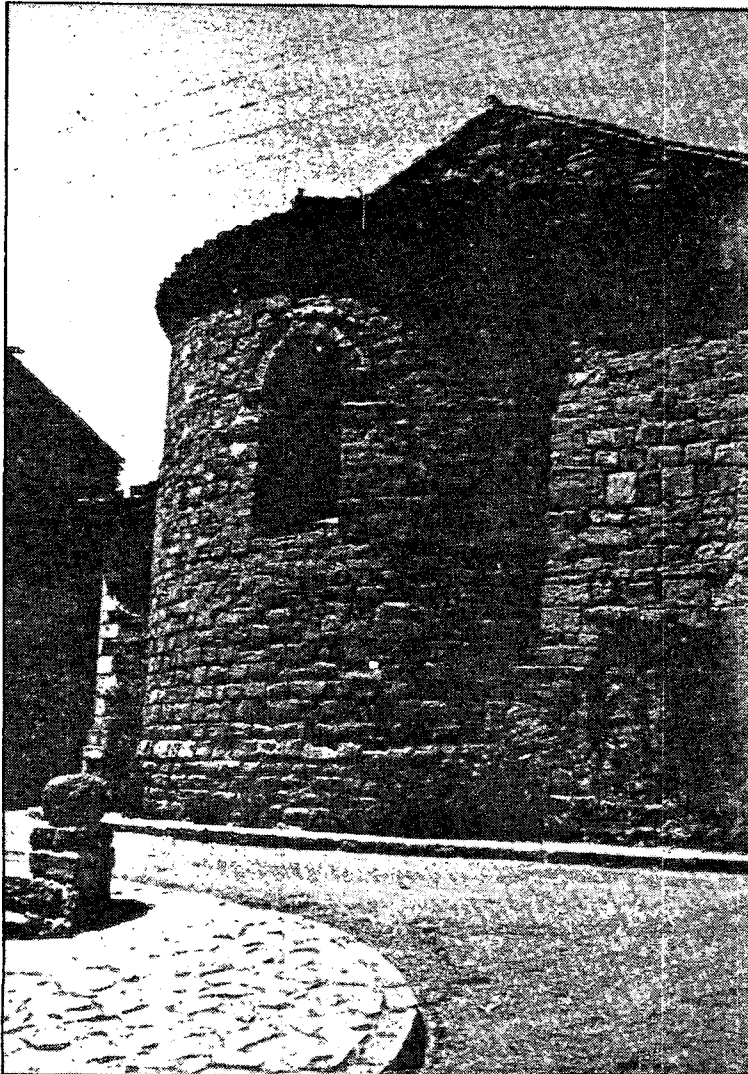
Un altar fet amb una roda de molí a Sant Pere, de la Vall de Verges

VERGES.— Enguany l'Aplec de Sant Pere de la Vall, una ermita situada al terme municipal de Verges, tindrà lloc el segon diumenge de juliol, dia 13. L'ermita ha estat restaurada per equips de treball voluntari de joves i homes de la parròquia durant els caps de setmana, amb l'ajuda de la Generalitat que ha donat mig milió de pessetes. Aquest any, a més, s'estrenarà un altar a la plaça que hi ha davant del temple format per una antiga roda de molí de pedra de gairebé dos metres de diàmetre. La pedra s'ha tret de la casa coneguda com el Molí de la Vall, una masia del segle XVIII que conserva encara molts elements arquitectònics d'aquella època. Malauradament, avui el Molí es troba mig abandonat ja que serveix per magatzem.

El programa d'actes de l'Aplec preveu la celebració d'una missa cantada per la coral Vergelitana a la una del migdia. Predicarà l'homilia, mossèn Josep Iglesias, Vicari Episcopal de la Zona, i fill de Verges. A continuació tindrà lloc una ginkama, una marxa a peu i amb bicicleta. Després de dinar hi haurà jocs de cucanya per la mainada i altres diversions. Organitza els actes la comissió de jovent de la vila.

Una ermita del segle XI

El temple de Sant Pere de la Vall és d'estil romànic, d'una sola nau amb absis semicircular i es pot datar del segle XI. Té una porta adovellada d'època més tardana amb un



L'absis té una composició semicircular que hom data del segle XI.

arc extraadossat. La nau és coberta amb una volta de canó i la de l'absis és de quart d'esfera.

Als costats laterals de l'ermita hi ha tres arcades de mig punt. L'arc triomfal és de punt rodó. Tots aquests elements arquitectònics han estat degudament restaurats els últims

anys, després que l'edifici passés per una època de gairebé total abandó.

La Vall de Sant Pere és, com el seu nom indica, una petita depressió geogràfica situada al nord-oest del terme municipal, per mig de la qual passa un torrent. Generalment aquest torrent va sec, però

aquest any porta encara una mica d'aigua, gràcies a les pluges de maig.

Al mig de la vall s'hi troba el molí fariner abandonat que abans hem esmentat i dues altres masies fortificades amb torres de defensa. La proximitat a la costa obligava la gent que hi habitava en els segles passats a buscar un mínim d'ampara enfront dels atacs dels corsaris.

Una de les masies es diu Cal Rei i compta amb una torre de planta rectangular, construïda amb pedres petites i carreus grossos als angles. La porta és adovellada i té diverses sageteres. La torre és dels segles XIV o XV, mentre que la masia pròpiament dita és del XVIII, cosa que pot significar que l'antiga casa havia estat destruïda.

L'altra masia és Can Canet o Can Masseller i també posseeix una torra rectangular, amb un rellotge de sol pintat a la façana de migdia. Prop de la torre s'hi troba una porta rectangular amb data escrita a la pedra de 1568 i una altra adovellada. Tot plegat formava un petit poblet, que pertanyia a la baronia de Verges al segle XIII, segons consta documentalment. És probable que en una època antiga arribés a ser considerada com una parròquia independent.

Els vescomtes de Verges

La vila de Verges, a l'alt Empordà, ja és coneguda documentalment al segle XI. Així l'any 1078 es troben esmen-

tats uns vescomtes de Verges les quals després no se'n sap ja res més.

Un segle més tard el castell de Verges pertany als comtes d'Empúries i el 1295 fou donat a Bernat Amat de Cardona, feudatari dels mateixos comtes. El 1303 el castell passà a mans del comte Pere II que també era amo de la Tallada i Belcaire. A la seva mort la fortalesa passà a la seva muller, Joana de Rocabertí, i d'ella als comtes de Sant Mori.

L'any 1694 les tropes franceses del mariscal Noailles derrotaren les del lloctinent Marquès de Villena en una important operació militar coneguda com a batalla de Verges o del Ter. No és res d'estrany, doncs, que Verges tingués una muralla alta i ben estructurada de la qual encara es conserven alguns trams espitllers amb dues torres i un portal modificat que dona a la plaça Major.

Del castell, en resten uns deu metres de llargada de mur per uns cinc metres d'alçada i en part s'ha convertit en Casa de la Villa. L'església parroquial és dedicada a sant Julià i santa Basilissa i té dues parts ben diferenciades: una primitiva de la qual es conserva la meitat oriental de la nau i l'absis semicircular del segle XII; i una altra de més moderna del segle XVII i XVIII. Verges és coneguda per la seva famosa processó de la Mort, que data del segle XV o XVI i que se celebra cada any el dijous sant, per especial privilegi.

M. CABALLE

A tall de resposta a l'escrit de dimissió del Consell Diocesà de Caritas

El Dr. Camprodon adreça una carta a les Caritas Parroquials

GIRONA.— Monsenyor Jaume Camprodon, adreça, fa poc una carta a les Caritas Parroquials, parlant de la problemàtica viscuda darreament a Caritas Diocesanas.

En la carta el bisbe comença esmentant el comunicat públic del Consell Diocesà de Caritas que va presentar al bisbe la seva dimissió a principis de maig pel fet de considerar que li havia estat retirada la confiança del bisbe. "Uns dies abans —diu el bisbe a la carta— jo havia fet arribar al Director de Caritas, primer per mitjà del fins llavors Delegat meu a

Caritas Diocesana, i després personalment, la meva preocupació i temors pel futur de Caritas, a causa d'unes noves circumstàncies i del clima de divisió que s'havia creat en diversos sectors de la diòcesi en relació amb Caritas Diocesana, que segons el meu criteri no afavoria gens el programa de treball, tot i ser interessant i encertat i haver rebut el meu suport.

Desd'aquesta anàlisi i sota la meua única responsabilitat, vaig prendre la decisió personal de demanar al Director de Caritas que vol-

gués dimitir, un cop exposades les meves raons".

El bisbe manifesta que no el preocupa el nou programa projectat per Caritas Diocesana sinó "comprovar, durant mesos, la no possibilitat o capacitat d'entesa entre persones que dediquen els seus serveis a Caritas, que aquestes desavinences i malestar hagin esdevingut de domini públic, tot i que reconec els esforços dels afectats per mantenir la discreció, pensant en el bon nom de Caritas". Tot això, a parer del bisbe, dificulta el futur de Caritas, que

ha de ser germen de comunió.

El bisbe no ha pretès desqualificar ni cap persona ni el projecte d'acció social de Caritas: "Les meves decisions han estat preses des del convenciment que el què dóna credibilitat a la Bona Nova que hem d'anunciar és el nostre testimoni individual i col·lectiu d'unió i caritat".

El bisbe Jaume diu que s'adreça als col·laboradors de les Caritas Parroquials, car hi són directament implicats. Els diu que no ha volgut fer cap comunicat públic, tot

adduint el text de sant Pau: "la caritat és pacient...; no busca el propi interès...; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta". La carta del bisbe acaba dient que no es considera atacat ni ofès per ningú. Per això no es vol defensar, sinó manifestar els motius de la seva decisió. Anima els membres de les Caritas Parroquials a continuar treballant, la qual cosa els agraeix, i acaba comunicant-los que Mn. Carles Mundet, rector de la parròquia de Sant Pau de Girona, ha assumit la Delegació Diocesana i la Direcció en funcions de Caritas Diocesana.

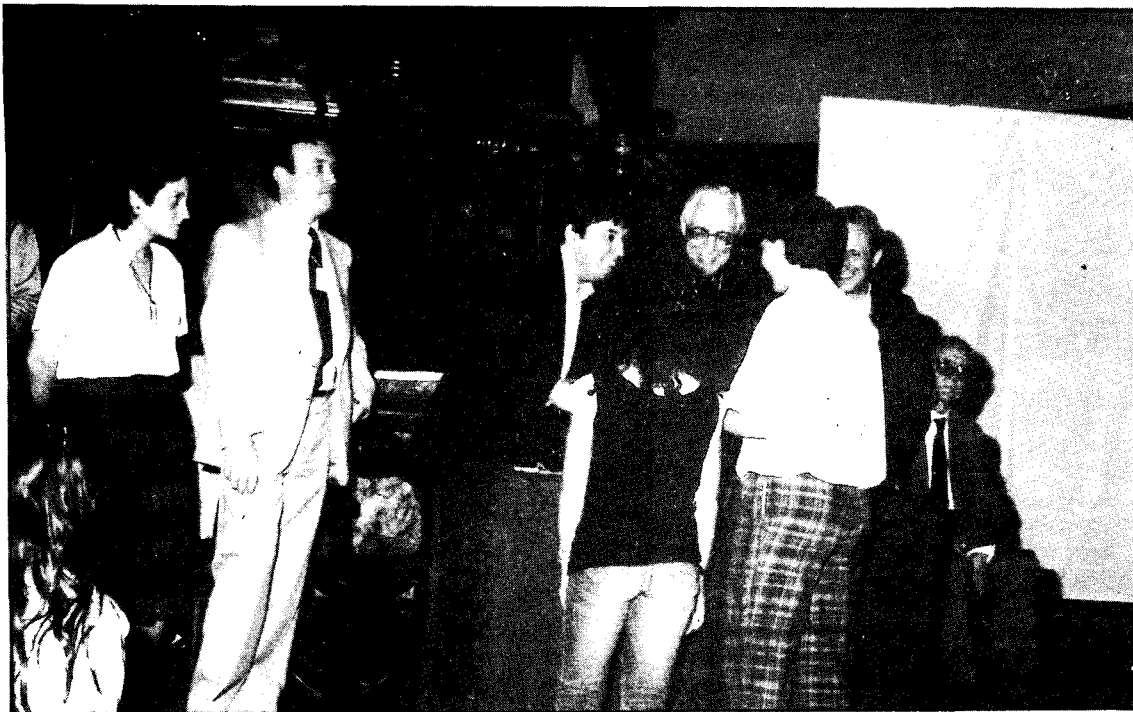
Fóren lliurats els premis "Thesaurus"

Festa final de curs d'instituts

El passat dia 13 de juny i en el marc de l'Oratori de Sant Felip Neri de Barcelona, va celebrar-se la Festa final de curs d'Instituts, organitzada per la Delegació Diocesana d'Ensenyament, a través de la seva Comissió Pastoral d'Instituts.

L'acte, que va congrega més de 600 estudiants, va ser presidit pel Cardenal-Arquebisbe, Dr. Narcís Jubany, acompanyat pel Dr. Salvador Pié, Delegat Diocesà d'Ensenyament, pel Dr. Josep M. Martí Bonet, Delegat Diocesà de Custòdia i Promoció d'Art Sagrat i Coordinador general de Thesaurus i pel senyor Josep Herrero, representant la Fundació Santa Maria, que donava suport a l'acte.

La festa va començar amb un muntatge didàctic de llum i so titulat "com Déu ha estimat el món", sobre el retaule major de l'església de l'Oratori. Tot seguit, va procedir-se al lliurament dels premis dels concurs Thesaurus que havien estat convocats per la Delegació d'Ensenyament, per tal d'estimular els estudiants d'institut a la descoberta i a la contemplació de les obres d'art exposades a la mostra: "Thesaurus: l'art als Bisbats de Catalunya (1000-1800)" dels mesos de desembre a març proppassat. La iniciativa ja havia motivat que centenars d'estudiants visitessin l'exposició, que aquesta activitat dinamitzés la



classe de religió i que, en ocasions la posés en connexió amb els seminaris d'història i d'art. Cent cinquanta treballs van concursar als premis.

El coordinador del concurs, Jaume Aymar, va procedir a la lectura de l'acte amb el veredict del Jurat. Els premis de la Categoria A (tercer de BUP) van recaure en els següents treballs: Primer

Premi, dotat amb 50.000 ptes. a escollir en material bibliogràfic musical o esportiu i diploma d'honor, al treball "El Beatus de la Catedral de Girona" de L'I.E.M. Nicolau Copèrnic de Terrassa (prof. Romà Bertran S.D.B.).

El segon premi, dotat amb 25.000 ptes. també a escollir en material, al treball "La Majestat

de Cruïlles" de l'I.E.M. Guineueta (prof. A. Roig Gabaldà).

El tercer premi, dotat amb 15.000 ptes., va ser atorgat a l'Institut Joan Oliver de Sabadell (prof. Clara Gomis) pel treball "L'art i les Verges del s. XI al s. XVIII".

En les altres categories els premis van ser repartits així: Segon de BUP / Categoria B

1.— "La Pietat Desplà". In-

fanta Isabel d'Aragó (prof. Roser Solé).

2.— "El símbol dels Apòstols a Thesaurus". Esplugues II (prof. J.C. Vicente).

3.— premi atorgat "Ex aequo"

a: — "El retaule de Santa Bàrbara". Joan Boscà (prof. Domingo Cía).

— "Una muerte en cruz". Rubió i Ors de Sant Boi (prof. L.M. Vericat C.M.F.).

Primer de BUP / Categoria C

1.— "La imatge de Jesús al llarg del temps". Duc de Montblanc de Rubí (prof. M. Montoliu).

2.— "El retablo de la Catedral de Girona" Verge de Núria de l'Hospitalet de Llobregat (prof. Mercè Cols).

3.— "Thesaurus Anunciació". Valldemosa (Cori Casanova).

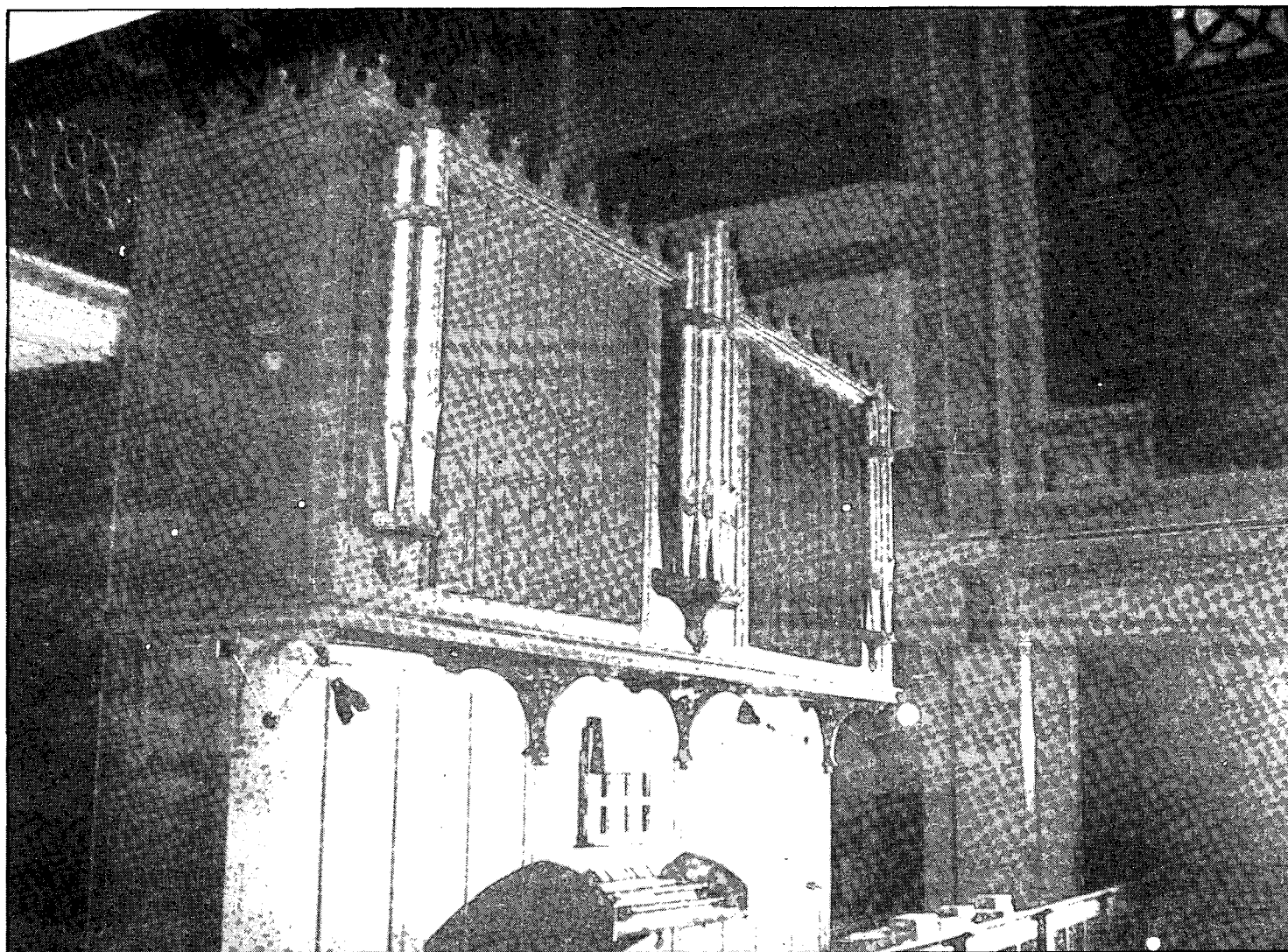
El jurat va atorgar també una menció especial als Instituts Mixt II i IV de Santa Coloma de Gramenet, (prof. J.L. Vázquez) pel seu alt grau de participació.

Després del lliurament de premis, el Sr. Cardenal va adreçar unes paraules als estudiants i els va felicitar per la seva participació en el concurs. A la plaça hi hagué una cercavila i danses animades pel grup "Setrill" i una xocolata da per a tots els assistents.

JAUME AYMAR I RAGOLTA

OPORTUNITAT IRREPETIBLE

Es ven a molt bon preu i en perfectes condicions de funcionament, aquest MONUMENTAL ORGUE DE TUBS, (urgentment!!!)



- 2 teclats 61 teclades.
- Pedalier de 30 teclades.
- Registres de 16' 8' 4' i 2' (tots reals).
- Enganxaments de pedalier, 1er. i 2on. teclats.
- Transmissió mecànica, (pneumàtica en el pedalier).

PER A INFORMACIÓ DIRIGIR-VOS A L'APARTAT DE CORREUS 93.011 DE BARCELONA

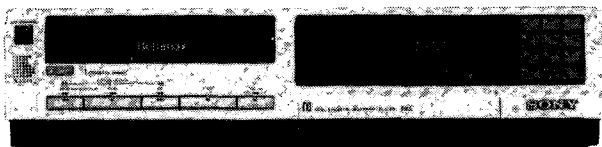


PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
TRADICIONAL SORTEIG 1986
EN SUPORT DE

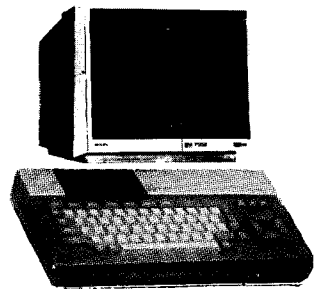
Catalunya Cristiana



1er. Premi. Un viatge per a dues persones a TERRA SANTA.



2on. Premi. Un magnífic aparell de video SONY.



3er. Premi. Un extraordinari ordinador personal PHILIPS (teclat i pantalla).

Desitjo participar en el TRADICIONAL SORTEIG 1986
en suport de CATALUNYA CRISTIANA

Envieu-me.....

☐ Talonaris a 5.000 ptes.

☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població.....C.P.....

Trameto l'import per ☐ taló barrat que incloc
☐ gir postal

CATALUNYA CRISTIANA c/. València 244, 2n. 08007 BARCELONA

A tots els nostres subscriptors, lectors i amics:

**¡COL·LABOREU AL SOSTENIMENT
DEL NOSTRE SETMANARI!**

Adquiriu les butlletes a la vostra parròquia o lloc de
culte habitual, o bé, directament a

CATALUNYA CRISTIANA
c/. València 244, 2n. 08007 BARCELONA
T. 215 27 39 / 215 27 84

**¡CATALUNYA CRISTIANA UNEIX!
¡UNIM-NOS AJUDANT CATALUNYA CRISTIANA!**

Catalunya Cristiana organitza: **RUTA DE SANT PAU**

**Visitant Síria, Turquia i Grècia
del 12 al 31 d'agost 1986**

DAMASC • PALMIRA • ALEP • ANTIOQUIA • ADANA • TARS • NEVSEHIR • ICONI • ANTALYA • PAMUKKALE
EFÈS • AYVALIK • ALEXANDRÓPOLIS • TESSALÒNICA • KALAMBAKA • DELFOS • ATENES

amb la direcció bíblico-cultural a càrrec de Mn. Joan Aragonès, membre de
l'ASSOCIACIÓ BÍBLICA DE CATALUNYA

Com diu el seu títol, aquest viatge, vol ser una visita a les terres evangelitzades per Sant Pau en els seus tres viatges missioners, a més del lloc de la seva conversió, Damasc. No intentem, doncs, fer simplement turisme, sinó acostar-nos a l'Apòstol i sobretot al seu "Evangeli". Per això farem constants referències a les seves cartes, així com també a la situació històrico-cultural del seu temps.

VULL REBRE MÉS INFORMACIÓ DEL VIATGE "RUTA DE SANT PAU"

nom i cognoms
adreça
població

Envieu-ho a Catalunya Cristiana, València 244, 2n. - 08007 - Barcelona
Podeu també adreçar-vos a la Srta. Maria Figueras - Tel.: 215 28 05 : 215 27 39

Preu: 212.500,- Ptes. Aquest import comprèn: Bitllet d'avió anada i tornada Barcelona-Damasc i Atenes-Barcelona.
Autocar de gran turisme amb aire condicionat en tot el viatge.
Estada en hotels de gran categoria.
Despeses d'aeroport.
Despeses del visat per Síria.
Pensió completa durant tot el recorregut.
Un guia de parla espanyola per tot el viatge i diferent segons el país.
Visites incloses en l'itinerari.
Assegurança per tots el pelegrins.

PROPER VIATGES DE CATALUNYA CRISTIANA

MES D'OCTUBRE - L'ÍNDIA
MES DE NOVEMBRE - TERRA SANTA

Assessorament

GAT 48

Encíclica del papa Joan Pau II sobre l'Esperit Sant (extracte)

“Senyor i vivificant” (i IV)

A l'obra de l'Església hi és present i operant l'Esperit Sant

Apropant-se el final del segon mil·lenni, que a tothom ha de recordar i gairebé fer present novament la vinguda del Verb en la plenitud dels temps, l'Església, una vegada més, mira de penetrar en la mateixa essència de la seva constitució divino-humana i d'aquella missió que la fa participar en la missió messiànica de Crist.

Guiada per l'Esperit Sant, l'Església des del principi va manifestar-se i es confirmà a si mateixa a través de l'Eucaristia. I així ha estat sempre a través de totes les generacions cristianes fins als nostres dies, fins aquesta vigília del compliment del segon mil·lenni cristià. Certament que hem de constatar, per desgràcia, que el mil·lenni ja transcorregut, ha estat el de les grans divisions entre els cristians. Per consegüent tots els creients en Crist, a exemple dels apòstols, hauran de posar tota la seva voluntat a conformar el seu pensament i acció a la voluntat de l'Esperit Sant, “principi d'unitat de l'Església” (275), perquè tots els batejats en un sol Esperit, per formar un sol cos, es trobin units com a germans en la celebració de la mateixa Eucaristia, “sagrament de pietat, signe d'unitat, vincle de caritat” (276).

Ens resulta entranyable tenir consciència cada vegada més viva del fet que dintre de l'acció desenvolupada per l'Església en la història de la salvació —que és inscrita a la història de la humanitat— hi és present i operant l'Esperit Sant, aquell qui amb l'alenada de vida divina impregna el pelegrinatge terrenal de l'home i fa confluïr tota la creació —tota la història— vers el seu últim terme en l'oceà infinit de Déu.

L'oració és la veu dels que no tenen veu

L'alenada de vida divina, l'Esperit Sant, en la seva manera més senzilla i comuna, es manifesta i es fa sentir en l'oració. És bell i saludable pensar que, en qualsevol lloc del món on es prega, allí hi ha l'Esperit Sant, alé vital de l'oració.

És bell i saludable reconèixer que si l'oració és difosa arreu del món, en el passat, en el present i en el futur, igualment és estesa la presència i l'acció de l'Esperit Sant, que “anima” l'oració en el cor de l'home en tota la immensa gamma de les més diverses situacions i de les condicions, siguin favorables,

siguin adverses a la vida espiritual i religiosa. Moltes vegades, sota l'acció de l'Esperit Sant, l'oració brolla del cor de l'home malgrat les prohibicions i persecucions, i àdhuc les proclamacions oficials sobre el caràcter arreligiós o fins i tot ateu de la vida pública.

L'oració és sempre la veu de tots aquells que aparentment no tenen veu, i en aquesta veu ressona sempre aquell “poderós clam” que la Carta als hebreus atribueix a Crist (280).

La nostra difícil època té especial necessitat de l'oració. Si en el transcurs de la història —ahir com avui— molts homes i dones han donat testimoni de la importància de l'oració, consagrant-se a la lloança a Déu i a la vida d'oració, sobretot en els Monestirs, amb gran benefici per a l'Església, en aquests anys també va augmentant el nombre de persones que, en moviments o grups cada vegada més estesos, donen primacia a l'oració i en ella cerquen la renovació de la vida espiritual. Aquest és un símptoma significatiu i consolador, ja que aquesta experiència ha afavorit realment la renovació de l'oració entre els fidels que han estat ajudats a considerar millor l'Esperit Sant, que suscita en els cors un profund anhel de santedat.

En molts individus i en moltes comunitats madura la consciència que, malgrat el vertiginós progrés de la civilització tècnico-científica i malgrat les conquestes reals i les fites assolides, l'home i la societat són amenaçats. Enfront d'aquest perill, i havent experimentat ja abans l'espantosa realitat de la decadència espiritual de l'home, persones i comunitats senceres —com guiats per un sentit interior de la fe— cerquen la força que sigui capaç d'aixecar l'home, salvar-lo de si mateix, dels seus propis errors i desorientacions, que freqüentment converteixen en nocives les seves pròpies conquestes. I d'aquesta manera descobreixen l'oració, en la qual es manifesta “l'Esperit que ve a ajudar la nostra flaqueza”. D'aquesta manera els temps en què vivim apropen a l'Esperit Sant moltes persones que tornen a l'oració. I confio en què totes elles trobin en l'ensenyament d'aquesta encíclica un ajut per a la seva vida interior i aconseguixin enfortir, sota l'acció de l'Esperit, el seu compromís d'oració, d'acord amb l'Església i el seu magisteri.

En la perspectiva del tercer mil·lenni després de Crist, mentre l'Esperit i l'Esposa diuen al Senyor Jesús: “i ve-

niu!”, aquesta oració seva comporta, com sempre, una dimensió escatològica destinada també a donar ple significat a la celebració del gran Jubileu. És una oració encaminada als destins salvífics vers els quals l'Esperit Sant obre els cors amb la seva acció a través de tota la història de l'home a la terra. Però al mateix temps aquesta oració s'orienta vers un moment concret de la història, en el qual es posa en relleu la “plenitud dels temps”, marcada per l'any dos mil.

L'Església desitja preparar-se per aquest Jubileu per mitjà de l'Esperit Sant, així com per l'Esperit Sant fou preparada la Verge de Natzeret, en la qual el Verb es féu carn.

Conclusió

Desitgem acabar aquestes consideracions en el cor de l'Església i en el cor de l'home. El camí de l'Església a través del cor de l'home, perquè aquí hi ha el lloc recòndit de l'encontre salvífic amb l'Esperit Sant, amb el Déu ocult i, precisament aquí l'Esperit Sant es converteix en “font d'aigua que brolla per a la vida eterna” (289).

L'Esperit Sant no deixa de ser el custodi de l'esperança en el cor de l'home: l'esperança de totes les criatures humanes i, especialment, d'aquelles que “posseeixen les primícies de l'Esperit” i “esperen la redempció del seu cos” (291).

També la pau és fruit de l'amor: aquesta pau interior que l'home llassat cerca en la intimitat del seu ésser; aquesta pau que demanen la humanitat, la família humana, els pobles, les nacions, els continents, amb l'ansiosa esperança d'assolir-la en la perspectiva del pas del segon mil·lenni cristià. Ja que el camí de la pau passa en definitiva a través de l'amor i tendeix a crear la civilització de l'amor, l'Església fixa la seva mirada en aquell que és l'amor del Pare i del Fill i, malgrat les creixents amenaces, no deixa de tenir confiança, no deixa d'invocar i de servir la pau de l'home sobre la terra. La seva confiança es fonamenta en aquell que essent Esperit és també l'Esperit de la pau i no deixa d'estar present en el nostre món, en l'horitzó de les consciències i dels cors per “omplir la terra” d'amor i de pau.

Davant d'ella m'agenollo en acabar aquestes consideracions implorant que, com a Esperit del Pare i del Fill, ens concedeixi a tots la benedicció i la gràcia, que desitjo transmetre en nom de la Santís-

sim Trinitat, als fills i a les filles de l'Església i a tota la família humana.

NOTES

- (1) Jo 37, s.
- (2) Jo 7, 39.
- (3) Jo 14; cf. Conc. Ecum. Vat II. cost. dogm. Lumen gentium, sobre l'Església, 4.
- (4) Cf. Jo 3, 5.
- (19) Jo 14, 26.
- (36) Cf. 1 Jo 4, 8.16.
- (37) IC 2, 10.
- (38) Cf. S. Tomàs d'Aquino, Summa Theol. 1^a, qq. 37-38.
- (39) Rm 5,5.
- (47) Cf. Jo 16,6.
- (48) Cf. Jo 16,20.
- (49) Cf. Jo 16,7.
- (70) Cf. S. Basili, de Spiritu Sancto, XVI, 39; PG 32, 139.
- (71) Fets 1,1.
- (81) Jo 3,16.
- (95) Cf. Fets 1,14.
- (102) Jo 16,7s.
- (104) Jo 16, 8-11.
- (112) Fets 2,22-24.
- (143) Cf. De Civitate Dei XIV, 28; CCL 48, p. 451.
- (144) Const. past. Gaudium et spes, sobre l'Església en el món actual, 36.
- (146) Cf. Gn 6,7.
- (147) Gn 6,5-7.
- (165) Const. past. Gaudium et spes, sobre l'Església en el món actual, 16.
- (166) Cf. Gn 2,9. 17.
- (185) Joan Pau II, Exhort. Apost. post-sinodal Reconciliatio et paenitentia (2 de desembre del 1984), 18: AAS 77 (1985), pp. 224-228.
- (186) Pius XII. Ràdio-missatge al Congrés Catequístic Nacional dels Estats Units d'Amèrica a Boston (26 d'octubre del 1946): Discursos i ràdio-missatges, VII (1946), 288.
- (187) Joan Pau II, Exhort. Apost. post-sinodal Reconciliatio et paenitentia (2 de desembre del 1984), 18: AAS 77 (1985), pp. 225 s.
- (200) S. Tomàs d'Aquino, Summa Theol. III^a q. aa. 10-12; a. 6 a 6; a. 7 a 13.
- (220) Cf. Ef 2,18; Const. dogm. Dei Verbum, sobre la divina revelació, 2.
- (227) Ibid.
- (228) Cf. S. Agustí, Confess. III, 6.11: CCL 27,33.
- (229) Cf. Tt 2,11.
- (230) Cf. Is 45,15.
- (231) Cf. Sa. 1,7.
- (233) Ga 5,17.
- (239) Rm 8,6.13.
- (242) Cf. Const. past. Gaudium et spes, sobre l'Església en el món actual, 19. 20. 21.
- (244) Cf. Rm 8,23.
- (245) Rm 8,3.
- (246) Rm 8, 26.
- (255) Cf. Gn 1,26 s; S. Tomàs d'Aquino, Summa Theol. 1^a, q. 93; aa. 4.5.8.
- (256) Cf. Const. past. Gaudium et spes, sobre l'Església en el món actual, 24; cf. també 25.
- (275) Conc. Ecum. Vat II. Decret Unitatis reintegratio, sobre l'ecumenisme, 2.
- (276) S. Agustí, In Iohannis Evangelium Tractus XXVI, 13: CCL 36, cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. Sacrosanctum Concilium, sobre la sagrada litúrgia, 47.
- (280) Cf. He 5,7.
- (289) Cf. Jo 4,14; Const. Dogm. Lumen gentium, sobre l'Església, 4.
- (291) Cf. Rm 8,23.

NOVETAT!

Davant els greus problemes de la crisi contemporània li recomanem el llibre:

TARZAN contra ROBOT

EL NEO-NOMADISME I EL NEO-SEDENTARISME
PROTAGONISTES DE LA CRISI CONTEMPORÀNIA

de JUAN TUSQUETS

Col·laboradors: Oswaldo J. Ruda, Ramón Viñas, Violeta Montoliu, Pedro J. Cordero-Tapia, Carmen Carreras i Mario Lajoie.

Pròleg de monsenyor JOSEP CAPMANY
17 x 23'5 cm. / 224 pàgs. / 1.900 ptes. més IVA.
DE VENDA A LES BONES LLIBRERIES.
OIKOS-TAU, S.A. Apartat 5347 - BARCELONA



Joves catalans treballaran a l'Àfrica aq

Projecte Ken

Per una banda, films com "Memorias de África", i per altre la proliferació de campanyes, curses i manifestos sobre el tercer món, posen una mica el contrapunt, del què és el continent negre per a nosaltres. Però si es va una mica més enllà de les fabuloses

imatges d'un film i més endins de la proliferació de notes, recitals i curses pel tercer món, es deu trobar unes persones concretes, en unes situacions complexes, amb una riquesa diferent i unes necessitats reals.

Quan fa 3 anys un grup de

litat del tercer món, seria diferent si tots el poguéssim conèixer in situ i conviure-hi un cert temps.

Tot això ho explico, perquè aquest estiu, 10 joves de Barcelona, aniran a realitzar un camp de treball a Kenya.

Són tots de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya i pertanyen a l'Agrupament Escolta i Guia Mare de Déu de Núria.

En què consistirà aquesta tasca?

El treball concret serà la construcció de dues aules per una escola a Kiwarague. Kiwarague és un poblet als ravals de Nairobi on hi ha el "Habari N'jema Center" o Centre de les Bones Notícies de les Germanes de l'Assumpció.

En aquest centre s'acullen infants, que es troben en precàries condicions; se'ls dona un àpat al dia i es té cura de la seva educació, ja sigui intel·lectual o professional.

Aquest centre, donada la gran demanda, s'ha quedat petit, i Sister Martin, a través de l'organització escolta mundial els va fer arribar la necessitat d'ampliar aquesta escola.

La construcció es farà amb un sistema senzill d'arrebossat amb ciment que es fa servir a Kenya i el camp de treball es farà conjuntament amb gent del país, escoltes de Kenya i catalans.

El projecte

El projecte, que va començar-se a treballar fa 3 anys i



El bon humor no està renyit amb les ganes de treballar. Els membres de l'expedició formen per la foto de rigor.

Fi d'una primera etapa

Amb el present número arribem a la fi de la primera etapa de PÀGINA JOVE. Una experiència que en aquests darrers quatre mesos hem portat un equip de joves amb l'objectiu i la il·lusió que els joves tinguéssim un espai propi dins de Catalunya Cristiana.

Començarem amb la idea de fer una pàgina quinzenal però la realitat ha estat que la pàgina jove ha sortit setmanalment i amb més d'una pàgina moltes vegades. Això ens ha animat perquè demostra que el món juvenil és notícia viva.

Com anunciarem a la presentació de la Pàgina Jove, hem tractat una mica de tot. Han estat notícia les Pasques Joves d'arreu de Catalunya, el Romiatge de Confirmació de la Diòcesi de Barcelona, la Vetlla de Sta. Maria a Montserrat, les trobades dels moviments cristians de joves com la JORESCO dels monitors de colònies i esplai, la del MIJAC-VIC, la d'HORA-3, la de la JOBAC i la de la JOC internacional, la pujada a Montserrat dels joves de La Salle, el muntatge musical dels joves de Sant Isidor i el mateix Projecte KENYA-86 que us presentem avui.

Hem ofert també els textos que s'han treballat a l'Escola de Pregària de la Catedral de Barcelona i els articles d'opinió "L'Església i els joves a Catalunya" del Dr. Moncadas i "Els moviments especialitzats" del Dr. Jubany amb la idea de ser uns portaveus del debat que sobre pastoral de joventut s'ha iniciat amb la trobada de Delegats Diocesans de joventut i els consiliaris dels moviments que ja vam explicar. Esperem que en una nova

etapa puguem reprendre i continuar aquest debat.

Volem encetar un període de reflexió, aprofitant aquests mesos d'estiu, per a valorar aquesta primera etapa de Pàgina Jove. Esperem que aquesta reflexió ens serveixi perquè en començar el nou curs tornem a reprendre la Pàgina Jove amb noves forces i noves perspectives.

Volem agrair a la direcció de Catalunya Cristiana la possibilitat d'aquesta experiència i donar les gràcies a tots els que han col·laborat amb nosaltres fent-nos arribar i elaborant diversos materials. Especialment volem agrair el suport que la Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut de Barcelona ha donat a aquesta iniciativa. Finalment agrair-vos a tots els que heu llegit la pàgina Jove la vostra atenció. Ens agradaria que si teniu algun suggeriment ens el féssiu arribar. Gràcies. Bones vacances i fins aviat!

VALENTÍ FEIXAS
Equip de Pàgina Jove.

NOTA:

Per un error de muntatge va aparèixer en el número anterior de Catalunya Cristiana l'encapçalament de PÀGINA JOVE en dues pàgines on hi havia un article que duia per títol "L'Escoltisme creix arreu del país". L'equip de pàgina jove vol manifestar que aquest article, tot i tenir una relació amb el fet juvenil, no ha estat elaborat pel nostre equip.

joves decidia, anar a conèixer la realitat del tercer món, conviure i treballar amb ells, ben segur que el que buscaven és donar aquest pas més al qual em referia abans.

Estic convençut que la rea-



Detall de l'exposició que ha recorregut molts indrets per a la recançament de l'expedició.

uest estiu

nya - 86

que té com a objectiu conèixer i donar a conèixer el Tercer Món, consta de dues parts:

La primera és la de la construcció de les aules a Kiwarague, i la segona, és una ruta per diverses missions de Kènya, on coneixeran diverses realitats del tercer món i oferiran petits serveis concrets. Aquesta ruta serà pel nord-oest del país i arribarà fins a les zones desèrtiques del sud d'Etiòpia.

Tot això serà possible gràcies a un treball coordinat en equip, dels 10 nois i noies que hi aniran i a l'ajuda i col·laboració de molts d'altres que han fet possible tota la tasca que hi ha darrera un projecte així.

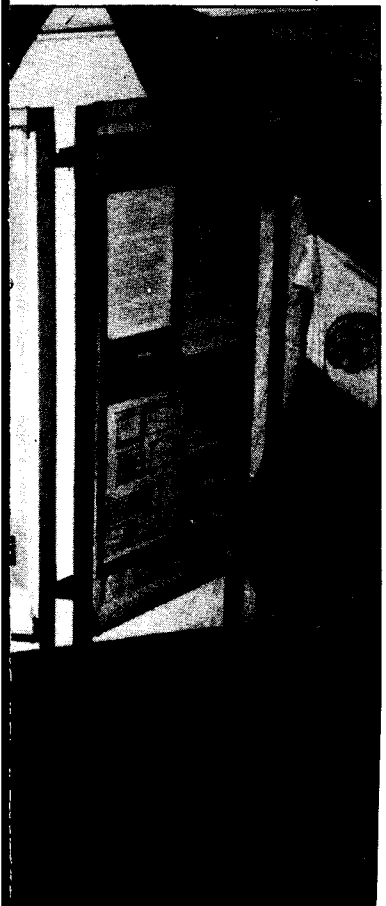
Cadascú té la seva responsabilitat, i unes tasques concretes a fer. Així, per preparar el viatge, a més d'aprendre a fer servir el ciment i a arrebosar, aprofitant caps de setmana, també s'ha fet una tasca de coneixement cultural del país on es treballarà, que es recull en un ampli dossier elaborat per ells mateixos.

Fins i tot s'ha fet un minidiccionari català-swahili per a facilitar la comunicació amb la gent del país.

Tots són estudiants i cadascú ha aportat el que sap i ha après el que calia per a poder anar resolent tots els entrebancs.

El finançament

El projecte està pensat dintre un marc d'austeritat de mitjans i el pressupost global per les 10 persones, de viatge,



ptació de fons econòmics pel fi-

estada, material de construcció, transport... puja més de dos milions i mig.

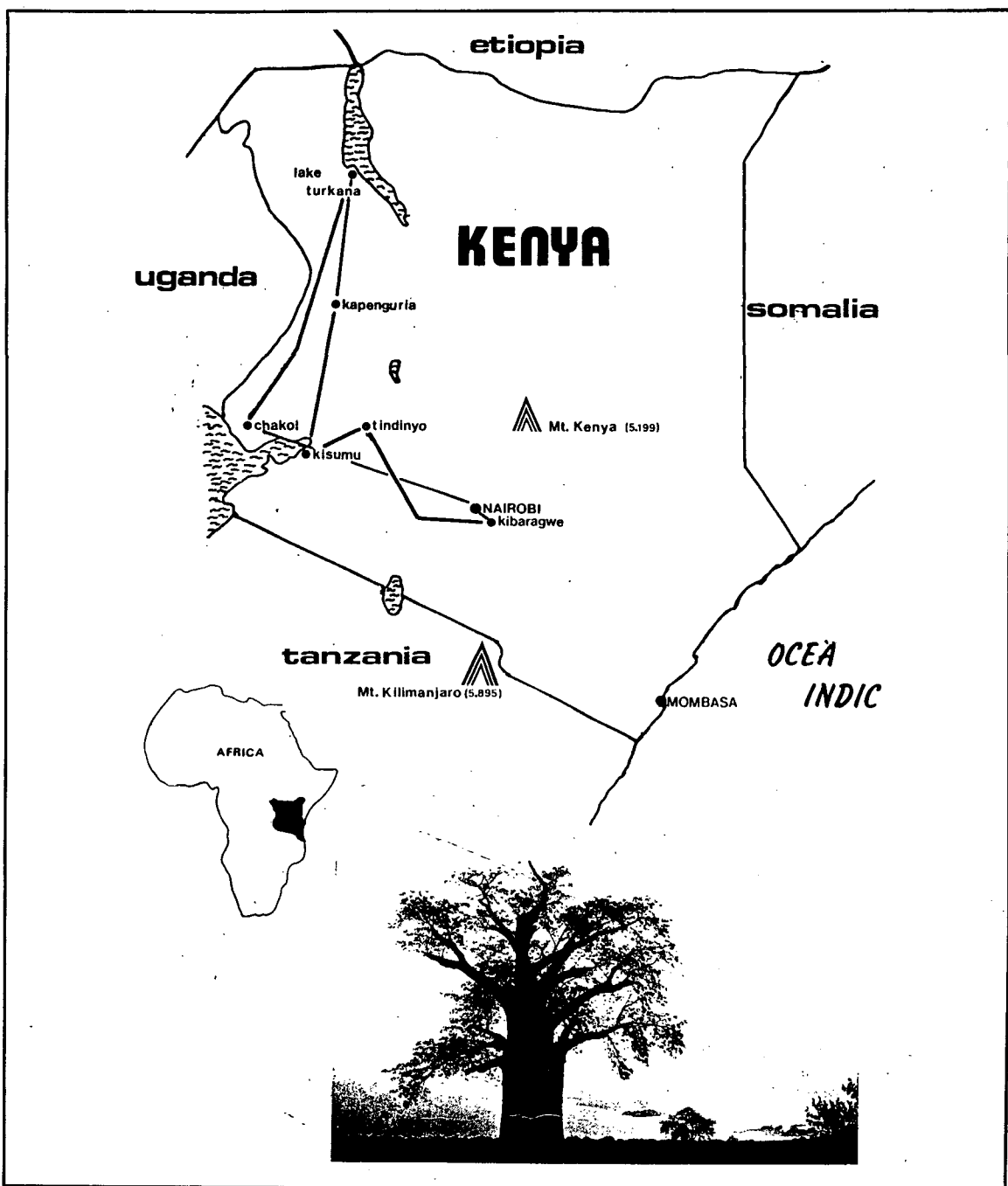
Les despeses del viatge se les paga cadascú dels seus estalvis, recollits de la feia feta durant el curs i l'estiu passat.

Les despeses d'estada i material, s'han de cobrir amb ajuts oficials, ajuts particulars i les vendes de diversos objectes commemoratius (samarretes, butlletes-postals, adhesius...) i art africà. Els diners que encara els manquen són al voltant de les 600.000 ptes.

Donar a conèixer el tercer món

Un dels objectius del projecte es donar a conèixer el Tercer Món i per tot això, tot el viatge estarà ajudat pels mitjans tècnics que permetin poder donar a conèixer aquest tipus de projectes i de realitats al màxim possible de gent. Ja estan pensant en la confecció d'un audiovisual i probablement d'un reportatge filmat, que pel setembre, quan tornin, ja tindrem ganes de veure!

FRANCESC MATEU



«Memorias de Africa»

acapara los "oscar" del 86



Si es va una mica més enllà de les fabuloses imatges d'un film i més endins de la proliferació de notes, recitals i curses pel Tercer Món es deu trobar unes persones concretes, amb unes situacions complexes amb una riquesa diferent i amb unes necessitats reals.

Projecte Kènya 86

Dates: Estiu del 86

Lloc: Kènya

Què farem: Servei de construcció d'unes aules per a una escola a Kiwarague, ruta de descobriment del Tercer Món.

Qui: Concepció Garcia, responsable de servei; Francesc Mateu, responsable de publicitat; Isabel Lluch, responsable d'alimentació; Lourdes Bonet, responsable de ruta i transports; Montse Torres, responsable de material; Oriol Hosta, responsable de material; Rosina Manubens, responsable de relacions externes; Teresa Martí, responsable de l'arxiu; Toni Hosta, responsable de coordinació; Susanna Matesanz, responsable de sanitat de l'A.E. i G. Mare de Déu de Núria, c/ Diputació, 277. 08007 Barcelona. Per a qualsevol informació sobre el projecte, així com per demanar l'exposició o oferir col·laboracions, podeu trucar a Francesc Mateu. tel. 213 03 78.

Nº de compte. Caixa de Barcelona 2500-19-1 of.041.

CALENDARI

13 de juliol. Diumenge. XV del temps ordinari. Sant Enric, emperador; sant Anacleto, papa màrtir; sant Joel i sant Esdras, profetes i santa Sara, verge.
El sol surt a les 4,28 i es pon a les 19,24 (hora solar).
14 de juliol. Dilluns. Sant Camil de Lelis, confessor i santa Adela, vídua.
15 de juliol. Dimarts. Sant Bonaventura, bisbe doctor i sant Pompili M^a Pirrotti, escolapi.
Festa major a Torredembarra.
16 de juliol. Dimecres. Mare de Déu del Carme. Santa M^a Magdalena Postel, fundadora.
Festa major a Albinyana, Alió, Calafell, Caldes d'Estrac, i Llançà.
17 de juliol. Dijous. Sant Aleix, confessor; santa Marcel·lina, verge i santa Generosa, màrtir.
Festa major a Celrà i Fontetes.
Fira a Lloret de Mar.
18 de juliol. Divendres. Sant Frederic, bisbe màrtir; santa Marina, verge màrtir i santa Simforosa i els seus set fills, màrtirs.
Festa major a Pratdip.
19 de juliol. Dissabte. Santes Justa i Rufina, verges màrtirs; santa Macrina, verge i sant Pere de Cadireta, dominic.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

13 de juliol. Diumenge XV de durant l'any: Lectures: Primera, Dt 30, 10-14, S 68, segona Col 1,15-20, tercera Lc 10,25-37.
14 de juliol. Dilluns de la setmana XV de durant l'any. Lectures: Primera, Is 1,11-17, S 49, segona Mt 10,34-11,1.
15 de juliol. Dimarts de la setmana XV de durant l'any. Lectures: Primera, Is 7,1-9, S 47, segona Mt 11,20-24.
16 de juliol. Dimecres de la setmana XV de durant l'any. Lectures: Is 10,5-7.13-16, S 93, segona Mt 11,25-27.
17 de juliol. Dijous de la setmana XV de durant l'any. Lectures: Primera, Is 26,7-9.12.16-19, S 101, segona Mt 11,28-30.
18 de juliol. Divendres de la setmana XV de durant l'any. Lectures: Primera, Is 38,1-6.21-22.7-8. Is 38 segona Mt 12,1-8.
19 de juliol. Dissabte de la setmana XV de durant l'any. Lectures: Primera, Mi 2,1-5, S 10, segona Mt 12,14-21.

D'ACÍ I D'ALLÀ

BACH: Passió segons S. Mateu

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de l'Estany

Hi ha gent que admira l'església sense captar-ne el misteri. L'aprecia com a factor educatiu, cultural, social. Estan mancats d'aquella capacitat visual que solament la FE pot donar-nos. Com el daltonià, no veuen tota la simfonia dels colors. Això em porta a recordar que el més incrèdul d'un dels pobles per on he passat dedicava entusiastament moltes hores a escoltar la Passió segons Sant Mateu de Bach. Fruïa de l'aspecte acústic fet de vibracions sonores. No el movia la FE sinó la musicalitat. D'aquests, al nostre país, n'hi ha a centenars. La salvació ve de la Fe. La fe ve d'escoltar la predicació; no d'escoltar música.

HOMES I INSTITUCIONS

El visiten més de mig milió de pelegrins l'any

El Cenacle, completament abandonat

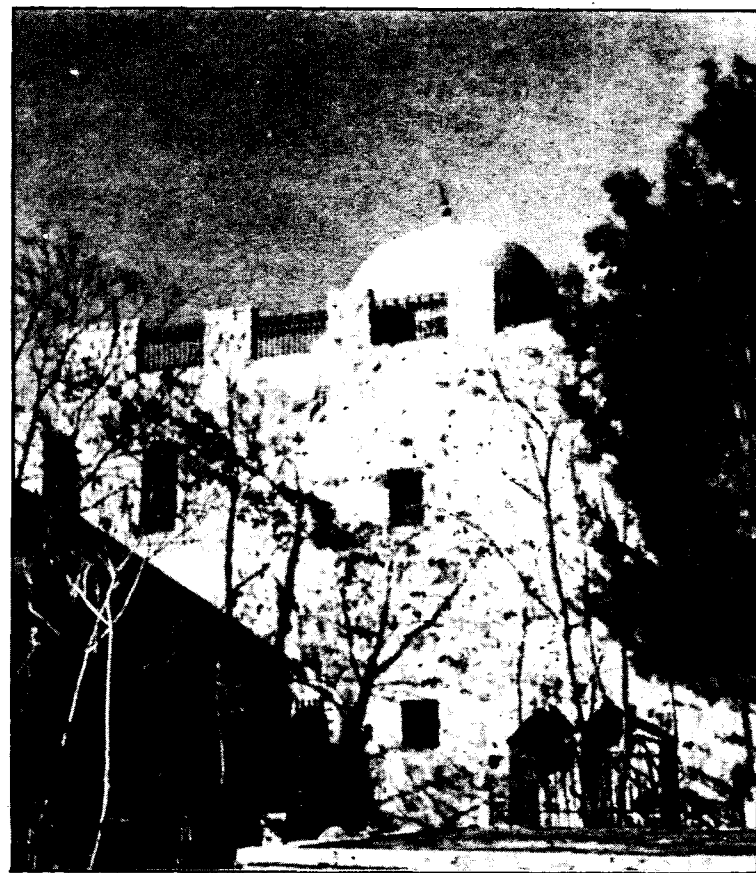
El Cenacle és segurament el santuari més abandonat de Terra Santa. Una sala de volta sostinguda per mitja dotzena de columnes creuades, un terra recobert amb rajoles mal anivellades i unes parets llises, sense cap símbol que recordi al cristianisme els grans misteris que allí van ocórrer: la institució de l'Eucaristia i la fundació de l'Església, amb la vinguda de l'Esperit Sant.

No hi ha cap mà amorosa que escombri, tingui cura d'un test, posi una flor. Més encara, el Cenacle es deteriora progressivament. El Ministeri israelià de Cultes, sota la responsabilitat del qual és actualment el Cenacle, havia decidit fer les restauracions necessàries. Van passar dos mesos i ens van arribar notícies que alguna cosa s'havia fet. Passem pel Cenacle per veure l'ambient. Tota la "restauració" anunciada es limitava a un parell de modestos bastiments de finestra, col·locats es substitució dels bastiments desapareguts. Un arranjament que no honora a ningú.

Per altra part no hi ha un trist cartell que indiqui un lloc tan sant. I que és difícil de trobar entre els tortuosos carrers de Jerusalem. Ho dic, per experiència.

Fa gairebé sis anys que vaig arribar a Jerusalem, hi vaig anar amb el pare Just, franciscà, a visitar aquest lloc de tan entranyables records. I la porta? Vam donar dos tombos al voltants del santuari, un altre tomb pels voltants de la muntanya Sió i on era la porta d'accés? A qui preguntes? Per aquests llocs només trobes rabins amb llargues barbes. I vés a preguntar a un talmudista pel lloc on Jesús va celebrar l'últim sopar!

El Cenacle no és l'únic santuari que li manca la necessària senyalització. Em deia un oficial argentí de les Nacions Unides que



Vista parcial del Sant Cenacle de Jerusalem.

havia perdut mitja tarda, donant voltes en automòbil per les muntanyes de Judea, buscant Emaús-Qubeibe. Finalment va poder trobar la pàtria de Cleofàs i de l'altre deixeble. I és que el pelegrí cristià que vagareja sense guia, es troba desatès. ¿Haurà de guiar-se per l'estrella polar per trobar els santuaris?

I alhora una altra pregunta per acabar. Si el turisme és a Israel la primera indústria del país, ¿per què no es té cura del "turisme" cristià, anomenen-lo així per entendre'ns, que és el que fa ingres-

sar tants sicles en les arques de l'Estat?

Segons dades publicades en la premsa israeliana, el 1985 van arribar al país 1.264.400 turistes. Dels quals 790.000 eren cristians i entre ells, almenys, 420.000 eren pelegrins. ¿Ningú en el Ministeri de Turisme no s'ha preguntat per què vénen els pelegrins cristians a Terra Santa? No serà, dic jo, per presenciar una lluita de camells en el mercat beduí de Bersaba.

IGNACIO PEÑA
Missioner de Terra Santa

ADULTS EN LA FE

Uu-bon amic m'explicava que, durant una colla d'anys, no trobà gust per a l'evangeli de Joan. Però que, ara després d'haver-lo rellegit moltes vegades, no se'n sabia desprendre i l'havia convertit en el millor guiatge de la seva pregària.

Es possible que aquesta anècdota la poguessin explicar altres cristians. Tot arrenca, en el fons, de la perspectiva del quart evangeli, ben diferenciada de la dels sinòptics. En llegir Joan, de fet, hom es troba ubicat en la contemplació. És, com hem dit en articles anteriors, l'última etapa de la iniciació cristiana.

La fe i la caritat

L'evangeli del deixeble estimat, divers dels tres sinòptics, pot dividir-se en dues grans parts: el llibre dels signes (1-12) i el de l'exaltació (13-21). Set signes serveixen de trama per teixir-hi set grans discursos o reflexions. La mort i la resurrecció, vistes en la seva unitat, presenten, a l'estil d'una majestat romànica, Crist triomfador de la mort en la mateixa mort.

Un resum bàsic d'aquest escrit neotestamentari destaca els valors de la fe i de la caritat. Veure i estimar. Experimentar Crist. És la síntesi del missatge joanenc. Hom contempla el Senyor davant del Pare i de l'Església animada per l'Esperit. Agraïment i súplica. La fe i la caritat esdevenen primordials. La primera es justifica per la segona. L'encarnació del Verb, palpable, comporta amor als germans. Mística que, necessàriament, és presència afectuosa. Pregària que no aliena, sinó que sosté l'efectivitat afectiva.

L'evangeli de Joan o la contemplació. Conseqüències

JOAN GUTERAS I VILANOVA

Trobem, doncs, a Joan, una dimensió necessària per tal que es doni la maduresa cristiana. Després de la conversió bàsica, de l'experiència eclesial i de la relació del cristià amb el món, l'actitud contemplativa de la humanització de Déu, humanitza el creient en tant que li atorga entranyes de misericòrdia.

Raons de la fe al compàs de l'experiència cristiana

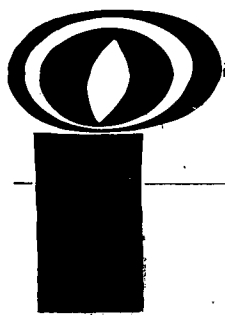
Hi ha un itinerari de la formació cristiana. A cada moment hi correspon una determinada experiència. Neixen dues afirmacions: 1) Parlar de les raons de la fe no és quelcom banal, sinó una realitat que brolla de la consciència creixent del significat de l'experiència cristiana. Aquesta es pregunta per la seva situació davant del món no creient que ha de rebre la bona nova. Es tracta d'oferir-li "raó de l'esperança que hi ha en nosaltres" (1 Pe 3, 15).

Aquest text petrí, orientador de la moderna teologia fonamental i nascut en un context de duresa, no és pas l'expressió d'una minoria temorenca i necessitada simplement de justificació. És la declaració d'una comunitat oberta i amb ànsies de comunicar la fe. 1, en això mateix, la d'un aplec creient sotmès a la prova. 2) Les raons de la fe han d'anar unides a una clara consciència de la missió evangelitzadora. No es tracta només de defensar-se. Una bona teologia fonamental s'ha de mantenir en situacions de confrontació oberta i animada amb les diverses cultures i mentalitats. Davant d'elles —una cosa no massa fàcil— el cristià sent la necessitat d'establir, per a ell i per als altres, una reflexió sobre la "solidesa" de l'experiència cristiana.

Reflexió final

En uns quants articles he volgut mostrar un aspecte possiblement menys conegut dels evangelis: el seu lligam amb l'itinerari cristià. Per a invitar a un millor coneixement d'aquests escrits neotestamentaris. En efecte, el cristià ha d'emmirallar-s'hi i cercar-hi la imatge de Jesús. Per assolir les seves actituds i assimilar el seu pensament. En definitiva, per a poder donar raó de la fe.

Hom ha intentat també mostrar com l'experiència cristiana i el donar raó de la fe són dues realitats que discorren en paral·lel. Així s'han esbossat unes vies que permeten l'eloqüència del creient. Es tracta de conèixer el missatge i inseparablement, d'una conducta guiada per l'Esperit de Jesús que mena cap a la veritat plena. Per a esdevenir adult en la fe.



"SÓN PARAULES QUE TENS A PROP TEU PER PODER-LES COMPLIR"

El Deuteronomi destaca especialment el caràcter "cordial" de la Llei. Això vol dir que, enfront de la Llei de Déu, l'home no ha de sentir-se com davant d'una força impersonal que l'ignora a ell en la seva individualitat, sinó davant l'expressió d'una voluntat amorosa la de Déu, que li ensenya en camí de la vida. Per això diem que la presència de Déu està en el cor de la vida, i és en la vida on trobem l'oportunitat de descobrir-lo.

Lectura del llibre del Deuteronomi (30: 10-14)

Moisés s'adreça al poble i li digué: "El Senyor tindrà el goig de fer-te feliç, com el tenia de fer feliços els teus pares, si tu escoltes el Senyor el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i si et converteixes al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: ¿Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tempoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: ¿Qui és capaç de travessar per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor".

Salm responsorial 68:14 i 17,30-31,33-34,36-37

A vós us prego, Senyor, en aquesta hora propícia; escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant, vós que sou fidel a salvar els amics. El vostre amor, Senyor, vessa bondat; mireu-me, responeu, vós que estimeu tant.

R. Els humils que busquen Déu sincerament diran: "Tingueu llarga vida".

Jo, Déu meu, sóc un pobre sofredit. Que el vostre ajut em defensi. Els meus càntics lloaran el nom de Déu, reconeixeran la grandesa del Senyor. R.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; els qui busquen Déu sincerament diran: "Tingueu llarga vida". El Senyor escolta sempre els desvalguts, no té abandonats els seus captius. R.

Déu salvarà Sió, reconstruirà les viles de Judà; hi habitaran els servents del Senyor ells i els seus fills les posseiran, hi viuran els que estimen el nom de Déu. R.

"DÉU HA CREAT TOT L'UNIVERS PER ELL (JESUCRIST) I L'HA DESTINAT A ELL"

Aquest text és el primer d'una breu sèrie que llegirem durant quatre setmanes; pertany a una de les dues cartes bassones de Pau — Efesis i Colossencs — i el misteri de Crist està al centre de la seva exposició. Això és ben palès en el text que llegim avui.

Comparant-la amb la carta als Gàlates, hi ha una diferència i un paral·lelisme alhora. La diferència és la situació dels destinataris; els gàlates dubtaven si calia ésser jueu abans d'ésser cristià, i els colossencs dubtaven si Jesús era quelcom més que un fenomen religiós entre altres. El paral·lelisme és la predicació de Pau: el que compta és Jesucrist mateix. No hi ha res — a la terra com al cel — que tingui, com Jesucrist, "la plenitud".

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (1:15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer, Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

Un mestre de la llei

El mestre de la llei interlocutor de Jesús en la narració evangèlica que llegim aquest diumenge s'assembla força a molts de nosaltres. Sabia la teoria de la Llei, però no en veia les conseqüències immediates (¿o feia com si no les veiés...?). Recitava cada dia el Shemà Israel, potser fins i tot devotament, i li calia preguntar "qui són els altres", per saber qui havia d'estimar... En el llenguatge del Deuteronomi, diríem que tenia la Paraula als llavis, i potser fins i tot al cor, però no arribava a les obres. Deia les paraules de la Llei, parlava d'estimar, i no descobria com fer-ho.

No deixa d'ésser un cert misteri aquesta realitat del cor de l'home!

• UNA TEMPTACIÓ SUBTIL

Hom pensa en aquella subtil recomanació del temptador experimentat envers un temptador principiant (és el gènere literari d'una deliciosa i profitosa obra de C.S. Lewis, L'estratègia del dimoni, Ed. 62, 1964). Li diu, referent al seu treball en relació a un jove tot just convertit: "Mantén-li el pensament dirigit cap a la vida interior. Ell es pensa que la seva conversió és quelcom que té a dintre, i per això la seva atenció es decanta ara principalment al estat del seu esperit... Anima'l cap aquí. Dirigeix la seva ment cap als deures més elevats i espirituals perquè la tingui apartada dels més elementals. Procura d'intensificar aquesta característica humana tan útil: l'horror i la negligència de les coses òbvies. L'has de fer arribar a un estat tal que sigui capaç d'examinar la seva consciència durant una hora sencera sense descobrir cap d'aquells fets sobre ell mateix que són tan clars a qualsevol que hagi viscut amb ell a la mateixa casa, o hagi treballat al mateix despatx..."

I més endavant, amb un fi humor anglès, continua: "Ja sé que és impossible de privar que pregui per la seva mare, però tenim maneres de tornar-li innòcues les pregàries. Assegura't que siguin sempre molt espirituals, que s'interessin sempre per l'estat de l'ànima de la seva mare i mai pel seu reumatisme... Jo mateix he tingut pacients tan a mà que eren capaços, en un moment donat, de passar d'una pregària apassionada per l'ànima de l'esposa o d'un fill a pegar o insultar l'esposa i el fill reals; i sense cap mena d'escrúpols". (Obra citada, pp. 23-24).

Exemplificar actituds com aquestes és ben fàcil. Però el millor és examinar-se un mateix, i veure si el problema el tenim de veritat resolt en la nostra manera de viure, en el "camí" on trobem l'home real.

• APROFITAR EL CAMÍ

Hi ha encara un altre aspecte — entre molts! — que m'agrada remarcar en aquest context de començament generalitzat de vacances.

Les vacances són, en definitiva, un posar-se en camí. Moltes vegades, es tracta d'un camí físic: fer un viatge, excursions, visitar llocs, visitar persones... Era Pau VI el qui va fer notar el valor humanitzador d'aquest fet, a causa del descobriment que suposa dels "altres". Hom eixampla les perspectives, comprèn millor les relacions humanes, s'adona meravellat que "altres" persones s'esforcen a millorar el món per l'art, la cultura, la convivència, les iniciatives socials i cristianes...

Altres vegades, es tracta d'un camí espiritual. Potser d'un viatge endins d'un mateix, o de redescobriments de la vida familiar, o de programa d'ajuda a altres persones. Hi ha persones que "fan vacances" posant-se al servei dels malalts i dels ancians; n'hi ha que les "fan" viatjant a Guinea, per exemple, per contribuir a l'educació d'aquells homes i dones; n'hi ha que aprofiten aquests dies per dedicar-ne alguns més intensament a la pregària, a la meditació, a la contemplació.

• MORAL CRISTIANA

Una tercera reflexió sorgeix, abans d'acabar, de l'actitud del mestre de la llei. Em fa pensar en les vegades que ens omplim la boca parlant de l'amor a Déu i al pròxim, o bé ens acusem, en la confessió, que "no hem estimat prou", sense que aquestes afirmacions, o aquestes acusacions, tinguin cap rostre concret. Quan diem que "tots els manaments de la Llei de Déu es resumeixen en l'amor a Déu i al pròxim", no ho diem pas per distinció dels enuncisats anteriors, sinó com a síntesi d'aquests. Honrar pare i mare, no matar, no fornicar, no robar, no mentir, no desitjar allò que és d'un altre, són formes concretes de mantenir-se fidel a l'amor, al pròxim. I adorar Déu, el Senyor, l'Únic, i respectar-lo, i celebrar els dies dedicats a ell, són maneres de manifestar que de veritat l'estimem. La moral cristiana no és una cosa etèria, que cadascú es fa a la mida de la seva interpretació, segons les seves conveniències o impulsos, més o menys generosos, més o menys egoistes...

Aquell mestre de la llei necessitava la paràbola del bon samarità, per tornar en si. Nosaltres també.

"PER A MI, ¿QUI SÓN AQUESTS ALTRES?"

Jesús explica aquesta paràbola quan està caminant vers Jerusalem. El camí comporta, per a tothom, inseguretats. Però pot haver-hi persones que no s'adonin del que passa, pel camí... Són els qui pregunten on són "els altres"...

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (10:25-37)

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús, s'alçà i li va fer aquesta pregunta: "Mestre, ¿què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?" Jesús li digué: "¿Què hi ha escrit a la Llei? ¿Què hi llegeixes?" Ell contestà: "Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix". Jesús li diu: "Has respost bé: fes-ho així i viuràs". Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: "I per a mi, ¿qui són aquests altres?" Jesús prosseguí: "Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i veié, se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se n'ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagi fet de més. ¿Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar en l'home que havia caigut en mans de lladres?" Ell respongué: "El qui es va compadir d'ell". Jesús li digué: "Doncs tu fes igual".

Ara és l'hora

El salmista, home de dolors —Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent (v. 30a)— es redreça enmig del paroxisme de la seva prostració i s'agafa fort a la pregària. Està extenuat de batallar per l'esperança i ja no és bo ni per cridar auxili ni per esguardar si li ve l'ajuda (v. 4). I quan ja està a punt de naufragar (v. 2), perseguit i colpit per homes sense pietat ni justícia que formen legió d'encaçadors (v. 5), treu forces de flaqueja i alça la pregària com un escut protector. Ara és l'hora de pregària. Hi ha qui en circumstàncies semblants fan crisi, renequen de la fe i fugen d'un Déu que els sembla inexistent perquè es resisteixen a admetre que sigui descaradament injust i inhumà. Van a cercar la supervivència en altres tocoms. S'embruïen de plaer, s'alucinen amb la droga, potser es refugiaran en els replecs insondables del suïcidi. Havent abandonat Déu, per il·lògic, no encerten el pretès camí d'una altra lògica alliberadora. El salmista, en lloc de trescar per aquestes sendes d'anihilació, s'endinsa en la pregària. Ell és home de fe. Manté l'esperança desesperadament. I sobretot estima. I malgrat la tortura del silenci de Déu (v. 4), prega. La sent necessària més que mai, la pregària. Però sobretot la veu oportuníssima. **A vos us prego, Senyor, en aquesta hora propícia** (v. 14ab). És curiós que aquesta hora propícia per a la pregària confiada, sigui precisament la mateixa hora que per a d'altres marca l'esqueixament de la fe. Misteris insondables del cor humà, complicat, sempre sorprenent en la confluència entre coneixement, responsabilitat i llibertat. A l'hora de la desesperació hi ha qui hi sap veure l'hora propícia de l'amor de Déu i de la seva fide-

litat a salvar els amics (v. 14cd). A molts segles de distància, el salmista entreveu l'esperit que mourà el Messies i, en certa manera, s'hi identifica. Per això, des del seu bell començament, l'Església ha fet una lectura messiànica d'aquest salm, que junt amb el salm 21 -H. 22-, és el més citat en els escrits del Nou Testament.

L'alegria dels humils

El sofriment, de la mena que sigui, és sempre una terra de pas. De trànsit obligat, gairebé sempre, però transitòria tant mateix. Els sants han intentat superar el sofriment, traient-ne partit cap a la sublimació de la personalitat humana, però sempre abandonant-lo. És la gran lliçó de la trajectòria de Jesucrist: per la mort a la resurrecció, pel sofriment a la glòria. El nostre salmista pensa el mateix. Demana l'ajut del Senyor, que el defensi (v. 30b), convençut que Jahvè el farà sortir del fang sense fons on ha caigut (v. 3). Per això es promet ja entonar càntics d'acció de gràcies. **Els meus càntics lloaran el nom de Déu, reconeixeran la grandesa**

Pregària en la persecució injusta

(Salm 68 -H.69-: 14 i 17.30-31 .33-34.36-37 R.: cf.33)

JOSEP M. ARAGONÈS

del Senyor (v. 31). Aquesta perspectiva de trànsit cap a la superació de la soferença, viscuda en esperança i també en la realitat, és el fonament introntollable de l'alegria dels humils. **Se n'alegraran els humils quan ho vegin** (v. 33). Quan vegin que el Senyor escolta sempre els desvalguts, no té abandonats els seus captius (v. 34). Aquest era precisament el repte del salmista —l'home injustament triturat pel sofriment— en la seva pregària "oportuna" per demanar socors: **Que jo no fracassi, Senyor de l'univers: els qui esperen en vós quedarien defraudats; que jo no fracassi, Déu d'Israel: seria un desengany per als qui us cerquen!** (v. 7). El salmista certament, amb aquestes paraules vol comprometre Déu a ajudar-lo. Però podem fer-ne una altra lectura —i els qui en una dimensió o altra ens dediquem a la pastoral, l'hauríem de fer— en el sentit de tenir una consciència molt clara que el nostre fracàs —el nostre cansament, potser la nostra petita o gran apostasia— no és simple qüestió personal nostra: implica molta altra gent, els qui són treballats per Déu mitjançant aquest instrument que som nosaltres.

Pregària eclesial

Els darrers versets d'aquest salm és possible que siguin un afegitó posterior a la redacció del poema original. Potser faci al·lusió a la situació de deserció, passada la primera eufòria de l'alliberament, del temps posterior al retorn de l'exili. Certament el Senyor no ha abandonat els captius (v. 34b), però les coses eren francament difícils i feien patir molt. Per això cal insistir, una i mil vegades, en la força de l'esperança. **Déu salvarà Sió, reconstruirà les viles de Judà** (v. 36). Al final sempre es troba la resurrecció. La victòria sempre li pertany, perquè no sols és d'ell, sinó que ell mateix, Déu en persona, és la victòria. I, a posseir-la en plenitud, ens ha cridat des de sempre. Per això val la pena de fer una lectura eclesial d'aquests darrers versets (33-37), sobretot en aquesta hora que ens toca viure. Passi el que passi, guanyi qui vulgui en les conteses que sigui, l'Església —el Cos de Crist— ressuscitarà. **Hi habitaran els servents del Senyor, ells i els seus fills la posseiran, hi viuran els qui estimen el nom de Déu** (v. 37). I sense fer jocs de mans ni enviar legions d'àngels que esclafin els impius, sinó fent que la força de l'Església sigui precisament la seva feblesa davant dels poderosos del món. Potser per això aquell cristià singular i incòmode, Guillem Rovira, solia dir que Déu no necessita col·laborador sinó que cerca seguidors. I seguir Déu no és gens fàcil. Més aviat fa patir. Llavors és l'hora del salmista i dels sants. L'hora en què **els humils que busquen Déu sincerament diran: Tingueu llarga vida, o com traduïa el P. Ubach: que el vostre cor es reviscoli** (v. 33).

CULTURA CIENTIFICA

La cèl·lula i la reproducció dels éssers vius

9. La controvèrsia entre preformació i epigènesi

El problema plantejat per la partenogènesi dels pugs descoberta per Charles Bonnet era inquietant, perquè: quina misió té, doncs, la part masculina en la reproducció d'un ésser viu, quan veiem que hi ha animals que ja es desenvolupen ben complets a partir únicament del germen femení? És suficient dir que només serveix d'estímul al creixement de l'ou en el qual ja estan preformats tots els membres i els caràcters del nou individu? Per què, doncs, els fills també s'assemblen al pare i no tan sols a la mare? Però abans de respondre a aquestes preguntes calia, encara, resoldre una altra qüestió pendent: si en l'ou ja està preformat el nou ésser i en ell també els seus fills i en ells els néts..., podem admetre un "encaixonament" tan llarg que en la primera dona, Eva, hi vagi haver uns 200 mil milions d'individus preformats? És solució creure en una "disseminació" universal de gèrmens, purament gratuïta, sense cap comprovació microscòpica a favor? Els autèntics científics no s'atreixeixen mai a fer afirmacions que no es dedueixin clarament de fets d'experiència. Aquelles teories eren només teories, no encara adquisicions certes de la ciència. S'havia d'investigar més la realitat de la cosa. Amb conformitat a l'ambient científic que el rodejava, Bonnet també era preformacionista, però ja intuïa, com vam notar, que els membres no poden estar formats en l'embrió més

que "germinalment", ja que no s'hi acabaven de veure amb el microscopi. Però per aquell temps encara hi havia qui professava un preformacionisme més radical:

Albrecht von Haller (1708-1777)

Suís com Bonnet, Albrecht von Haller va néixer a Berna. Va estudiar a Tubinga i a Leyden, on es doctorà en medicina. A Basilea cursà matemàtiques i el 1729 es col·locà de metge a la seva ciutat natal. El 1736 passava a Göttingen de professor. En inaugurar-se a Suïssa el 1751 la Reial Societat de Ciències l'en nombraren president perpetu. Acabà els seus dies a Berna, d'on també fou elegit alcalde, molt apreciat de tothom, perquè en l'exercici d'aquest càrrec millorà la ciutat en molts aspectes i hi fundà un orfanatrotfi. La seva producció científica també havia estat notable. Entre altres troballes, fou el primer a veure que tots els nervis van a parar al cervell o a la medulla espinal.

En la qüestió que ens ocupa fou un preformacionista convençut. El 1758 publicà un estudi en què explicava com en un ou de gallina ja hi ha l'embrió

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Teologia de Catalunya

amb totes les seves parts, demostrant així que la preformació era la teoria científica certa que calia admetre. Però no havia passat encara un any que un alemany amb una tesi doctoral li tirava per terra la cosa:

Kaspar Friedrich Wolff (1753-1794)

Va néixer a Berlín; fill d'un sastre. Cursà estudis primer a la seva ciutat natal i després a Halle. Es doctorà amb una tesi revolucionària: "Theoria generationis". Després d'haver fet de metge militar a la guerra dels Set Anys, i d'haver exercit de professor de medicina a Berlín, acceptà de la tsarina Caterina de Rússia anar a Peterburg on ocupà una càtedra a l'Acadèmia de Ciències. Aquí visqué prop de trenta anys fins a la mort.

La seva tesi doctoral era el resultat de minuciosos estudis del desenvolupament dels éssers vius, sobretot del pollet, precisament com ho havia fet Haller, i les seves conclusions foren totalment diverses: observant amb més detenció que el metge suís aquell desenvolupament,

veié aparèixer estructures i òrgans que no existien abans. Per consegüent no hi ha preformació sinó "epigènesi"; és a dir, en l'embrió, s'hi van sobreposant òrgans i estructures que anteriorment no tenia. Essent ja a Peterburg encara va publicar una memòria sobre la formació de l'intestí del pollet, en la qual reafirma que és així en l'origen de dit intestí, que primer apareix com una simple membrana que es va plegant a poc a poc en forma de mitja canal i més tard esdevé un tub. Amb la seva tesi Wolff desfeia la base de les idees preformacionistes i obria un nou horitzó a la biologia.

Però no va ser admesa per tothom aquesta nova teoria. Haller va ser un dels seus acèrrims contradicctors. Va escriure a Wolff dient-li que, encara que no veiés les parts del nou ésser en les primeres etapes de l'embrió, això no era pas argument definitiu; hi ha coses que existeixen i que no es veuen com ara el vent. És interessant veure com en les cartes que es van creuar sabien trobar raons tots dos per mantenir-se en la seva posició.

Ara sabem que fonamentalment el qui tenia la raó era Wolff, però no pas del tot. La seva teoria de la generació era també er-

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex en fixar-se en les obres.

Sav 13,1.

rònia perquè deia que el germen, o sigui l'ou, no és un corpuscle organitzat en començar el desenvolupament, sinó que es va organitzant paulatinament per l'acció d'una "vis essentialis", força essencial, que misteriosament serà la causa eficient, formadora de l'organització de l'individu. Contra una força així també va clamar Bonnet, per no demostrada i incapaç d'explicar la cosa.

Però ni Haller ni Bonnet tampoc no tenien raó en dir que les parts ja estaven formades en l'ou encara que no s'hi veiessin. De fet no hi eren. Wolff ho havia vist clar. Estaven en la raó només quan deien que d'alguna manera l'ou conté l'animal sencer. El que no sabien explicar, i ho explicaven malament, era com el conté. Bonnet ho va intuir una mica més dient que hi eren "germinalment", però no sabe explicar aquest adverb. Avui dia l'estudi dels cromosomes ho ha aclarit tot: sota l'epigènesi visible de Wolff hi havia la finíssima organització germinal que suposava Bonnet, però com una programació i no com una preformació. La veritat es trobava en la síntesi de les dues teories, treta la part errònia que totes dues contenien. La veritat, però, com sempre ha estat trobada com a fruit de l'observació meticolosa i no per via purament apriorística. I en aquest cas una veritat ben meravellosa: uns gens ultramicroscòpics manen i ordenen l'organització de tot un individu complexíssim.

Per a un públic infantil i juvenil

Clàssics retrobats

Ja fa més d'un any, a propòsit de l'edició d'una adaptació resumida del *Canigó* verdaguerià ("Lectures Moby Dick", núm. 5), vam comentar que els clàssics solen ser, per desgràcia, tan comentats com poc llegits. Recentment, però, s'observa una tendència en el àmbit editorial a editar obres clàssiques per a un públic infantil i juvenil.

En aquest marc hem de situar una part important de l'esmentada col·lecció "Lectures Moby Dick", de la qual ja hem parlat també en altres ocasions (pensem, per exemple, en el número 17 de la col·lecció, *El rei de la banyera*, de Lluís Busquets, que venia a ser una aproximació novel·lada a la crònica de Desclot). A "Lectures Moby Dick" han fet

recentment la seva aparició dos nous títols eminentment clàssics: *Els trobadors* (núm. 19) i *Ausiàs March i l'amor* (núm. 25).

Els trobadors (Ed. Juan Granica, "Lectures Moby Dick", 19, Barcelona, 1986) és una interessant antologia, duta a terme per E. Bofill i M. Diumenjó, de la lírica trobadoresca en llengua d'Oc. Poetes provençals, d'altres indrets d'Occitània i, és clar, catalans, hi tenen el seu lloc. En resum, una bona aproximació a una poesia transcendental per a l'evolució poètica occidental, amb textos bilingües (per cert i per sort), bons comentaris i presentacions de cada autor, i atractives propostes de treball. Retrets? Cap; potser només l'absència d'un tast d'Arnaut

Daniel, però això ja és una qüestió només de gust personal.

Quant a *Ausiàs March i l'amor* (Ed. Juan Granica, "Lectures Moby Dick", 25, Barcelona, 1986), es tracta també d'una antologia, encara que d'un sol autor: Ausiàs March, segurament el poeta més gran de tota la història de la literatura catalana. L'aportació de M. Lluïsa Pazos, que ha actualitzat els textos i els ha comentat amplament, a més d'introduir-nos en profunditat en el món de March, és francament remarcable i, alhora, ben útil. Un títol excel·lent.

Tenim clàssics, doncs, aptes per a tots aquells als qui exalci el nou i enamori el vell. Clàssics retrobats.

Entre edicions i reimpressions

Els lectors habituals (cada cop més "rara avis") sovint cauen (caiem) en el vell parany de confondre noves edicions d'una obra amb pures reimpressions de la mateixa obra. Què vol dir això? Senzillament, que moltes noves edicions són tan velles com les originals, car no aporten cap variació ni innovació respecte a aquestes. Són, repetim-ho, senzilles reimpressions.

Hi ha hagut autors que, conscients d'aquest fet, han volgut supervisar personalment les edicions de les seves obres. És el cas ben notori de

Carner o d'Espriu, sempre en constant autorevisió, per bé o per mal.

Precisament per això vam recomanar la lectura de les *Petites proses blanques* (Ed. Juan Granica, "Lectures Moby Dick", 1, Barcelona, 1986 2ª edició) de Salvador Espriu, del tot refetes a partir d'un original de cinquanta anys enrera. Recomanem encara aquesta segona edició, en què s'han revisat i ampliat alguns apartats (entre altres i òbvies raons, perquè Espriu encara vivia quan va aparèixer la primera edició), sense alterar el text —meravellós text— literari.

I ara que parlem de segones edicions: fa també més d'un any vam comentar l'aparició de *La crida salvatge* a la col·

lecció "Lectures Moby Dick". La ressenya que en vam fer no fou precisament encomiàstica. Ara, però, ha aparegut la segona edició de l'obra de London (Ed. Juan Granica, "Lectures Moby Dick", 4, Barcelona, 1986, 2ª edició), amb importants modificacions: aquelles il·lustracions, ensopides i inadequades, s'han vist substituïdes per unes altres prou reeixides, i l'anònima i mancada presentació ja no és ni una cosa ni l'altra.

Entre veritables noves edicions i senzilles reimpressions, però, tothom és lliure de triar el que prefereixi: ja ho diuen, que l'home és l'únic animal que ensopega dues vegades amb la mateixa pedra.

JORDI AINAUD



El Quixot de la Manxa, es una de les seves curses, es detura de nit per a pronunciar un dels seus discursos inspirats, plens d'enginy i de saviesa. El seu auditori són uns cabrers que s'havien arredossat per passar la nit vora el caliu, i és a ells que, veement, el Quixot els comunica els teories econòmiques i socials més subtils que hom pogués imaginar en l'època de Cervantes. Els parla de la justícia social, quan la "Rerum Novarum" era impensable. Els parla del repartiment equitatiu dels béns, quan, a Marx, li manquen més de 200 anys per comptar-se entre els mortals, i els urgeix al tracte just i digne entre els humans, quan la ONU encara era al ventre de l'insospitat.

Les seves paraules discorrien en un ambient sorrut i sorneguer. Amb uns testimonis, els cabrers, que un xic balbs pel fred de la nit, escoltaven les bogeries del "hidalgo". Desitjaven que ben aviat s'acabessin aquelles xerrameques, i un altre testimoni fidel mantenia la postura de l'ajudant de cambra que, sol·lícit, volia sostenir l'esperit i la moral del seu senyor. Així, es perdien en la resplendor de la foguera unes impressions filosòfiques carregades de contingut i de quefer oportú. No oferia el regne de xauxa. Proposava un tomb econòmic a la societat. El boig del Quixot oferia als assenyats dels cabrers una nova estructura econòmica revolucionària pel segle XVII, escarni de picaplets i politicastes; proposava una terrible igualtat. Oferia, doncs, una fórmula fecunda. Una societat en què l'intercanvi de béns produïa un veritable intercanvi de cultura, de diàleg i d'amistat, que trencava les formes agres de comportament econòmic del poderós respecte del débil. El Quixot oferia a Sanxo de ser una mateixa cosa amb ell, d'asseure's a la mateixa taula improvisada i de menjar en el mateix plat: terrible gosadia!

Aquell càntic de pobres —ningú no n'era més que el Quixot— tenia ressons de follia. En aquest

Sanxo i els cabrers

esquema, el cavaller no podia destruir la riquesa del senyor; als cabrers, no els proposava pas una revolució, i Sanxo, per la seva banda, desitjava sadollar la seva panxa ja força pansida.

La revolta dels pobres contra els rics gairabé sempre, a la curta o a la llarga, sol ser un fracàs, i, en canvi, la de rics contra pobres sempre és rendible. David va vèncer Goliat en una lluita amb desavantatge, però això no és pas el més freqüent. El fatalisme en la lluita de classes socials provoca l'aire tens i enrarit de la incomoditat i de la manca d'amor. El pasturatge idíl·lic de les ovelles i els llops es converteix per un no-res en un robatori d'herba repugnant per a cruspint-se-la ni que sigui per a omplir estómacs malaltissos. La lluita entre llops i ovelles, que els cabrers entenen prou bé, els ciutadans l'han convertida en una pugna entre classes. El Quixot vol que, pel camí de la lucidesa, el qui tingui i el qui no tingui sàpiguen rebre el present d'aquell que potser avui està sadollat. L'"hidalgo" es conforma que el ric sigui generós amb el pobre, i aquesta "hidalguia" avui continua essent la mateixa. L'escàndol és produït pel senyor que, entre libació i libació, entre tall de cabra i tall de cabra, entre revetlla i revetlla, entre gresca i gresca, només dona engrunes, quan en realitat se li demana que a més a més doni treball.

En el seny del Quixot s'entrelluca la sorna que viu aquell que avui no té, però somia tenir, i aquell que té molt i desitja tenir més, i la mofa retorçada d'aquell que vol tenir perquè els altres no tinguin, i l'astúcia d'aquell que no sap acceptar de no tenir en abundància i no sap conformar-se amb poc. Evidentment, aquell que lliutará és l'últim. Serà el past còmode d'arengues, demagògies o falses promeses perquè arribi a somiar en uns "regnes de xau-

xa" que, al cap i a la fi, li prometen allò que tant critica: ser ric.

I els cabrers continuaven cruspint-se talls de be rostit, formatge i glans a la llum del caliu màgic dels ulls encesos del "caballero de la triste figura"; així és com els oients de tristes figures del nostre temps continuaran cruspint-se talls de la societat del consum, sàviament racionats perquè les coses continuïn tal com estan. Pretendre que el ric reparteixi la seva capa i la seva samarra amb el pobre és un ofici complex, i avui les ofertes de repartiment són a la legislació político-social, que atueix el ric, mitjançant la hisenda pública, en el taló d'Aquil·les per la debil fragilitat del diner.

Descartem, doncs, vies heroiques i restem en el misteriós capítol d'un repartiment racionalitzat a partir de la força d'unes lleis que no provoquin la riota de la "lleï de l'escombra" segons la qual per un cop de timó, sagnant o d'astúcia, el feix de l'escombra passa de baix a dalt i el mànec de dalt a baix, i la part del mig resta sempre exactament al mig. Mentrestant, el governat passa a governar, el qui resta viu de la batussa creix en el poder i l'astut continua nedant i guardant la roba, que és un art antic.

Sanxo en sabia, d'aquestes arts i de les veritats que pronunciava el seu foll senyor. Avui els nostres "sanxos" mouen el cap i assenteixen, no pas a legislacions justes, sinó a la revolta de l'escombra, per la malaltia de reclamar justícies, mentre Sanxo i els "sanxos" pensen en realitat en els seus estómacs, quan podrien, sens dubte, estar al seu torn una mica més higiènicament flacs.

Sortosos els segles daurats, aquells on no existien les paraules "teu" ni "meu", perquè segons deia l'"hidalgo" de la Manxa, mentre sostenia un grapat de glans a la seva mà, "en aquella santa edat totes les coses eren comunes".

JOSEP M. FORCADA
De l'Àmbit Maria Corral.



El centre EJE, un lloc de reunió i de pregària. Aquí veiem un dels grups que va fer exercicis al Tibidabo.



El primer recés es va fer a la Bisbal

Ha desenvolupat una fecunda tasca entre els joves que volien madurar la seva vocació

25è aniversari de l'Equip Juvenil Eclesial

Recentment s'ha celebrat a Poblet una reunió per commemorar el 25è aniversari de la posada en marxa de l'Equip Juvenil Eclesial (EJE) que ha desenvolupat una tasca molt important entre els joves que volien madurar la seva vocació.

Aquest equip juvenil va néixer per resoldre un problema concret dins del camp vocacional: hi havia joves que es trobaven en un compàs d'espera pel que fa referència al seu definitiu pas endavant en la seva vocació de consagrats, i tot això per diverses raons: família, indecisió personal, falta d'informació tocant a la fita concreta a la qual tendir o tocant al camí immediat a seguir, etc. L'EJE els oferia la seva ajuda, el seu discerniment i la seva documenta-

ció, al mateix temps que protegia i cultivava aquest incipient rebrot vocacional.

Que tota aquesta iniciativa no ha estat estèril ho prova els moltíssims casos resolts en tota direcció durant aquests 25 anys. Una narració precisa de tot el que s'ha realitzat és una cosa que només el P. Ramon Solà S.J. és en condicions d'oferir-la, car és ell qui ha presidit l'EJE en tot el seu recorregut.

De fet, en l'homília de la Missa concelebrada a Poblet el pare Solà ens va oferir una síntesi de la història de l'EJE amb els seus fruits, les seves evolucions i la seva instal·lació en el domicili social de Muntaner, 91, de Barcelona. I en insistir en la importància que té la devoció a la Mare de Déu en tot

aquest cultiu vocacional, donava encertadament les pistes que haurà de seguir l'EJE en el futur si de veritat volem que els seus fruits restin i es multipliquin.

En un dels salons del monestir es va celebrar una reunió en la qual van donar testimoni, sota la moderació del pare Solà, alguns ejistes allí presents, i meresqueren especial menció les sentides paraules del diaca permanent de la diòcesi de Barcelona Aureli Ortín. I perquè opinés sobre el que li semblava raonable emprendre de cara al futur, es va donar la paraula a l'operari diocesà Mn. Joaquín C. Vicente, que s'ha trobat prop de l'EJE en moments clau de la seva història.

Un valuós testimoni

La intervenció de Mn. Joaquín semblava, d'entrada extemporània, però a mesura que avançava i es concretava, prenia volum i precisió i desembocava amb força en l'únic camí vàlid per promoure i cultivar vocacions perdurables en els nostres dies tan saturats de materialisme.

Aquest va ser, en resum, el seu testimoni:

"Acabo d'arribar d'un país de l'Est. I el que allí he vist, he experimentat i he intuït, amb relació a la vivència de la fe, és inenarrable.

Ha estat la Mare de Déu qui m'hi ha portat i qui des d'allí m'envia amb un cor nou, amb el sabor pregon d'una vertadera conversió. He palpat la gràcia de Déu, he tocat sensiblement l'amorosa acció de la seva providència i de la seva misericòrdia. He comprès de forma palpable que, per a la promoció del bé, és perdre el temps no anar a les eternes fonts de l'Evangeli: a la reconciliació amb Déu i amb els homes, l'amor dels enemics, a l'oració contemplativa i profunda; al dejuni penitencial dels pobres, és a dir, a pa i aigua; a l'apetitosa gustació de la pau, fruit i do de l'Esperit Sant.

Perquè algú se senti cridat a consagrar-se a Déu, ha d'anar per



El grup, en una excursió a Taizé

aquest camí. És el camí que presenta Maria, Reina de la Pau. Un camí de confiança, un camí d'amor total i universal.

El món tindrà pau, si els homes enfilem aquesta direcció. Trobaran la pau els qui segueixin aquesta ruta. Hauran orientat definitivament la seva vida els qui amb esperit de fe es posin en marxa per aquests camins.

En una paraula. Si volem fomentar, mantenir i tenir cura de tot tipus de vocacions eclesialtiques, religioses i apostòliques, el camí per aconseguir aquestes fites no pot ser altre que el del foment de la pietat en la joventut.

Aquest és el missatge que porto de Iugoslàvia, de Medjugorie. Aquest és el camí proclamat per nostra Senyora, la Reina de la Pau.

En sentir en l'homília el P. Solà insistint en la devoció a la Verge, he comprès que el futur de l'EJE depèn d'aquí. I a mesura en la qual l'EJE vulgui endinsar-se per aquests camins, en aquesta mateixa mesura em tindrà, des d'aquest moment, al seu costat".

Inicis i primers temps

Tot va començar quan el pare Joaquín C. Vicente va enviar a la Casa d'Exercicis de Sarrià tres alumnes del Col·legi de la Salle Bonanova perquè rebessin orientació d'un director espiritual. Durant el mes de gener del 1961, aquests tres joves, amb altres que havia reunit el pare Solà, formaren la primera generació de l'Equip.

L'EJE es va constituir el 24 de maig d'aquell mateix mes en una eucaristia que va celebrar el pare Agustí Maria Viñamata en la Congregació de Nostra Senyora de l'Estrada. El pare Solà va exposar

els motius pels quals es fundava l'Equip.

S'establien com a principis la universalitat de les vocacions que atenia, les relacions cordials i sinceres entre el conciliari o director i els joves, i l'amistat com a pilar bàsic.

El 1966, l'EJE rep un fort impuls gràcies a la col·laboració de sacerdots i religiosos que valoren molt positivament la tasca desenvolupada fins el moment. Hi va haver una època en la qual hi havia aspirants a jesuïtes, franciscans, pares blancs, carmelites, benedictins, caputxins, clerecia diocesana, etc. Factors molt positius van ser la publicació del llibre "Al servicio de la Iglesia" i l'obertura d'un pis de l'Eixample com a punt de reunió, consultori i petita residència.

Rejuveniment

Després d'un llarg rodatge, l'Associació inicià una etapa de rejuveniment, de revitalització, tenint, això sí, molt en compte les experiències del passat que no poden caure en un pou sense fons. En aquella època predominaven els joves en edats compreses entre els 15 i 17 anys. Es crearen, a partir de l'EJE, dos grups. El cultural, per als que no havien complert els 17 anys, que tenia el pare Joaquín M^a Puig Roca com a consiliari. I el grup d'amistat, amb el pare Joaquín C. Vicente de principal animador.

Després de la mort del pare Joaquín M^a de Puig, es va decidir tornar al plantejament inicial i els membres dels dos grups es reuniren altre cop sota les sigles de l'EJE.

R.S.



Josep M^a Alegret va ser ordenat sacerdot, després de pertànyer a l'EJE, l'1 de novembre de 1985 a Pont d'Armentera.



1979. Mare Teresa de Calcuta.

Se li va concedir el Premi Nobel de la Pau per la seva llarga dedicació a la gent pobre de Calcuta. Es considerada per molts centres internacionals com la persona que pateix més grans privacions del món. Els diners que hauria valgut el sopar d'homenatge va preferir que anés destinat als més necessitats.



1980. Adolfo Pérez Esquivel.

Se li va concedir com a defensor dels drets humans a través del grup llatinoamericà "Paz y Justicia". En les seves pròpies paraules, "s'ha d'aconseguir el respecte als drets humans i la justícia social i econòmica mitjançant actuacions legals i mai amb actes violents".



1981. Alta Comissaria de les Nacions Unides pels Refugiats (ACNUR)

Concedit per la seva tasca en defensa dels drets humans. Se li va concedir per seu ajut als milions d'homes, dones i nens que es veuen obligats a abandonar les seves llars i a fugir del seu país per discrepar amb uns règims que persegueixen qualsevol manifestació de dissidència política, ideològica i religiosa.

1986: Any Internacional de la Pau

Les Nacions Unides van declarar el 1986 Any Internacional de la Pau. Alhora, el Papa Joan Pau II ha anunciat una trobada dels líders de totes les grans religions del món a Assís per demanar i assegurar la pau a la terra. En paraules del Papa, es tracta d'un "moviment mundial de pregària per la pau que, superant les fronteres i implicant els creients de totes les religions, abraça el món sencer".

Així mateix, tal com va informar "Catalunya Cristiana", Joan Pau II va fer un discurs amb motiu d'aquest Any Internacional de la Pau. Al discurs destacava que el conflicte armat no és l'única forma a través de la qual els pobres suporten una injusta participació en el pes del món contemporani. Al llarg de tot l'any, es fa evident en molts sectors que la pau no només és l'absència de guerra, sinó també la solidaritat i compartir

els recursos i el poder sobre ells. Ja Gandhi va dir: "No hi ha un camí que porti a la pau: la pau és el camí".

Aquesta idea de solidaritat entre els pobles també era present en el discurs del Papa. En ell deia que "entre els països que formen el 'bloc Nord' i els del 'bloc Sud' hi ha un abisme social i econòmic que separa els rics i els pobres". I afegia: "El subdesenvolupament continua essent una creixent amenaça per la pau mundial". De la qual cosa deduïa que "qui pateix més és el petit i el débil, el pobre i el que no té veu".

"Penso en els preus de les matèries primeres, en la necessitat de competència tecnològica, en la preparació professional, en la productivitat potencial de milions de persones sense feina, en els deutes

que graven sobre nacions pobres, en una millor i més responsable utilització dels fons per part dels països subdesenvolupats. Penso en els molts elements que individualment han provocat tensions i que en el seu conjunt han polaritzat les relacions entre el Nord i el Sud. Aquestes relacions haurien de preocupar molt més que els d'Est-Oest. Tot això pot i ha de ser canviat", conclouia el Sant Pare.

Al nostre país, el bisbe de Girona, Jaume Camprodon, ha escrit: "Ho diem perquè som fills de Déu, que no és un Déu de morts, sinó de vida. Perquè estimem la vida, donem paraula de construir la pau. Volem la pau. N'hi ha que desitgen pau i es queden prudentment a casa seva; n'hi ha que criden 'pau' i s'armen fins a les dents. Treballarem per la pau. Treballar per la pau vol dir fer gestos de soli-

daritat a casa, al treball, a l'escola, a la parròquia, al barri..."

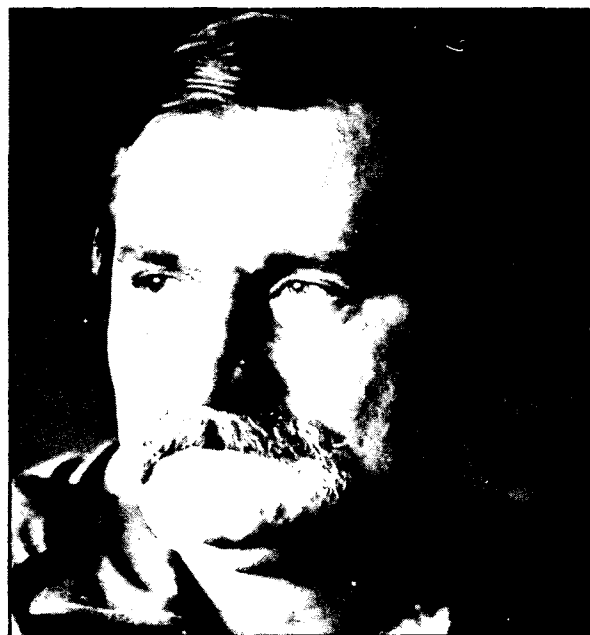
Mentrestant al món hi ha molta gent que treballa per aquesta pau, que no solament és entesa com el contrari de la guerra, sinó com un signe de solidaritat entre les persones i els pobles. S'espera amb intriga en quina persona o institució recaurà el Premi Nobel de la Pau, guardó reconeixedor dels mèrits dels individus que fan quelcom perquè el món sigui millor, precisament en aquest Any Internacional de la Pau. Al requadre adjunt us oferim la relació dels set Premis Nobel de la pau, entre els quals figuren personalitats i institucions de tots els camps i nacions, però amb una característica comuna: la seva constant recerca de la pau mundial.

JOSEP COMAJUAN



1982. Alva Myrdal i Alfonso García Robles.

Concedit pels seus esforços en favor del desarmament i la contribució que ambdós han fet en el si de les Nacions Unides i d'altres organismes internacionals en la lluita per la pau i la recerca de solucions harmòniques en el camp de les relacions internacionals.



1983. Lech Walesa.

Fundador i dirigent del sindicat Solidaritat, amb el premi es van distingir els milions de treballadors polonesos que, en un moviment sense precedents, van afiliar-se al sindicat Solidaritat per mostrar la seva voluntat de conquerir de forma racional, pacífica i organitzada, el dret a intervenir en els assumptes del seu país, el dret a la participació i a la llibertat.



1984. Desmond Tutu.

Bisbe de Lesotho i Secretari del Consell de les Esglésies d'Àfrica del Sud, els seus mètodes són pacífics però el seu combat no admet més final que l'eliminació del racisme al seu país. La seva tenacitat per combatre el règim de l'apartheid sudafricà, que ell identifica amb el racisme, l'ha convertit en un adversari moral del Govern de Pretòria.



1985. Associació Internacional de metges per la prevenció de la guerra nuclear.

El premi va ser atorgat als dos fundadors d'aquesta associació: el nordamericà Bernard Low i el soviètic Eugeni Chazou, que han contribuït a divulgar els seus coneixements i a crear una forta opinió internacional contra la guerra, junt amb una tasca d'informació i conscienciació sobre les catastròfiques conseqüències d'una guerra nuclear.

Com es va salvar l'església de Verders del pantà de Sau

Església de Sant Vicenç de Verders o de Sa Riera. D'una nau, volta de canó, un arc toral. Absis amb arcuacions i bandes llombardes i una finestra. A l'oest porta i finestra (V.B.)

Abans d'explicar com es produí el salvament de l'església de Sant Vicenç de Verders del fons del pantà de Sau, voldria dir, que aquest fet ha estat l'únic cas en la història del Principat, que unes institucions i uns homes es posaren d'acord per esmenar la tragèdia que representà pel nostre patrimoni, que tantes i tantes esglésies romàniques es deixessin perdre per sempre en el fons dels pantans construïts a Catalunya.

Quantes esglésies desaparegueren us preguntareu?, la resposta és certament tràgica i veureu que el preu que hem hagut de pagar per l'anomenat progrés, ha estat molt alt, crec

que excessiu. I sinó llegiu la llarga llista que esmento tot seguit i que cadascú jutgi si he exagerat: El monestir de Santa M^a de Lavaix prop de Pont de Suert, colgat en el pantà d'Escales. L'església de Tragó de Noguera en el de Santa Anna. La de Sant Sebastià en el de Boadella a l'Empordà. L'ermita de Sant Ponç prop de Solsona, en el pantà del mateix nom. La de Santa Maria de la Baells i el monestir de la Vedella en el pantà de la Baells. La de Sant Romà de Sau i la de Sant Vicenç de Verders en el de Sau i la de Querós, no colgada, però molt afectada per l'embassament de Susqueda. Com veureu la llista és certa-

ment dramàtica.

Fet, doncs, aquest trist preàmbul, voldria referir-me a la història de la salvació de Sant Vicenç de Verders, una història que vaig tenir la sort de viure de prop, sobretot en els inicis, per l'amistat que m'unia amb els autèntics promotors del projecte.

Esglésies catalanes submergides en els pantans

La història la inicià un bon amic i col·laborador habitual de La Vanguardia, en Jorge Rivero San José.

Aquest va tenir la idea d'escriure un article sobre les esglésies catalanes submergides en els pantans, i per això féu una excursió a tots els del Principat. Eren les darreries de l'any 1973, un any d'una sequeda excepcional, una de les més importants del segle. Era tan escàs el nivell d'aigua, que en visitar el pantà de Sau, s'adonà que tant l'església de Sant Romà com la de Verders, es trobaven totalment fora de l'aigua. era una ocasió única i immillorable per rescatar almenys la de Sant Vicenç, de dimensions més petites que la de Sant Romà.

En arribar a Barcelona, es reuní amb un petit grup d'amics, que formavem la junta de la desapareguda associació "Art en Perill", en aquella trobada, ens explicà la possibilitat de salvar la petita església romànica de Sant Vicenç de Verders. Aquest projecte ens semblà a tots apassionant i el creierem factible si les tasques de salvament s'iniciaven abans que esdevinguessin les pluges.

El primer pas a fer, era assabentar les autoritats del nostre projecte, unes persones que en honor de la veritat reberen la idea amb molt d'interès, tant es així que es posaren ràpidament a treballar amb una celeritat poc habitual, tractant-se d'organismes oficials. Tant el president de la Diputació el senyor Joan Antonio Samaranich, com l'arquitecte senyor Camil Pallàs, feren un gran esforç per aconseguir els permisos adients de la Direcció General del Patrimoni Artístic amb seu a Madrid, uns permisos que arribaren al cap de deu dies d'haver fet la petició.

Per la manca de mitjans per portar a terme el projecte la pròpia Diputació barcelonesa, s'obrí un concurs per trobar una empresa que es fes càrrec de les despeses, amb la condició que aquesta podria traslladar la petita església en el lloc que cregués més adient.

D'aquesta crida foren tres les societats que demostraren

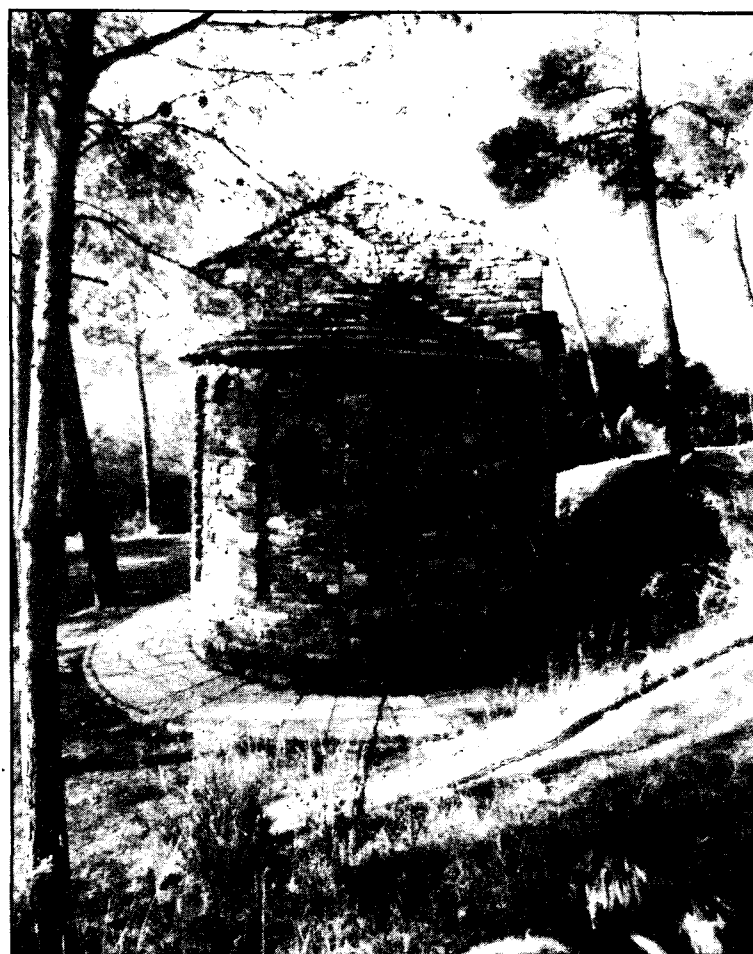


Foto (Arriu Gavín)

L'església és ara a Sabadell (Vallès Occidental).

interès per fer-se càrrec del salvament.

De Sau a Sabadell

Una pensava el temple en una zona del Montseny, l'altra la volia portar a Tarragona, i la tercera pensava instal·lar-la a Sabadell. De les tres, fou aquesta última la que va donar més garanties per fer un treball millor i amb més rapidesa. I com que el temps era un factor important, s'iniciaren les tasques immediatament. Val a dir que no es regatejaren mitjans ni econòmics ni humans per dur a terme aquell ambiciós projecte.

Tant per terra com per l'aigua, els camions i les barcases, anaven carregant les pedres i les teules que s'anaven desmuntant, per dur-les a l'embarcador de Sau.

El temps es mantenia serè i les pluges sortosament no arribaven, era un seguit de mirar al cel i demanar que no vinguessin els núvols. Veient l'estat del temps es creia que s'aconseguiria desmuntar tot el temple fins els fonaments. Aquestes previsions però, canviaren sobtadament quan faltava desmuntar aproximadament l'alçada d'un metre de l'església. Les pluges començaren a caure torrencialment, fent augmentar amb rapidesa les cotes d'aigua del pantà.

En aquell moment de confusió, els treballadors es lliura-

ren amb tot seu esforç, per aconseguir acabar la tasca abans que l'aigua ho negués tot. Amb les presses algunes barcases volcaren i es perderen moltes pedres al fons del pantà.

Els esforçats treballadors continuaven sense parar i en unes condicions molt adverses, fins que l'aigua arribà a tal alçada, que era del tot impossible continuar les tasques. Què, doncs, colgada per sempre la part més baixa del temple, però s'havia assolit la salvació d'una part importantíssima de la construcció. El resultat, doncs, fou considerat per tots com un autèntic èxit.

Les pedres carregades en camions, foren portades a Sabadell, a la finca de Can Deu, propietat de la Caixa d'Estalvis. Allí, en un bosquet i rera la masia s'inicià la tasca de reconstruir aquell gran trencaclosques, una tasca que durà quasi quatre anys, i que donà per resultat la edificació que avui podem contemplar. Un resultat que malgrat les crítiques dels puristes, podem donar per molt bo i que pels afectats ens omple de joia, una joia que hem d'agrair al grup "Art en Perill", als membres de la Diputació, a la Caixa d'Estalvis de Sabadell i a tots els que d'una manera o altra van col·laborar perquè aquell projecte impossible, sigui avui una felicitat.

JOSEP R. BROTO I TWOSE

VINUM MISSAE

"el Sabor del Saber"

Desde 1864
PEDRO ROVIRA
La solera de una familia

Bodegas en "Ribera d'Ebre" y "Terra Alta"

☐ Mayor información sobre productos Pedro Rovira
 ☐ Deseo que me envíen 12 botellas de VINUM MISSAE a 2.640 ptas/caja (IVA incluido).
 ☐ Giro 30 días fecha expedición

Forma de pago:

☐ Cheque adjunto

Apellidos _____

Nombre _____

Dirección _____

Localidad _____ C.P. _____

Provincia _____

Recortar y enviar a Bodegas Pedro Rovira, S.A. Avda. Carrilet, 257 - Hospitalet (Barcelona) Telf.: 337 18 12

PREUS ESPECIALS

en material per colònies, escoltisme i campaments

la tenda

Al vostre servei: Pau Claris, 118-120 • Teléf. 318 22 38 • 08009 Barcelona

BARCELONA - MANRESA - MATARO - LLEIDA

Fotografia

II Concurs "Poble de Tordera"

BASES

Participants: Hi podrà participar tothom qui ho desitgi.

Temes: Els temes seran:

TORDERA I EL SEU ENTORN

LLIURE

Modalitats: Blanc i negre i color.

Tamany: Mínim 18 x 24.

Quantitat: Cada participant podrà presentar un màxim de 10 fotografies per modalitat i tema.

Termini d'admissió. El termini d'admissió de fotografies serà de l'1 de juliol a l'1 de setembre.

Les fotografies es presentaran sense signar; tan sols s'hi posarà el títol a la part posterior.

En un sobre adjunt, adossat a la part posterior s'hi posarà el nom i l'adreça del participant. Tot junt es posarà en un sobre i s'enviarà a:

II° CONCURS DE FOTOGRAFIA «POBLE DE TORDERA»

Apartat de Correus, 54

25200 CERVERA (La Segarra-Lleida)

El Jurat estarà format per professionals de la fotografia i afeccionats. Tindrà facultat per resoldre qualsevol circumstància no prevista en les presents bases.

El veredict del Jurat serà inapel·lable. Aquest es farà públic el dia 8 de setembre (Festa Major), a la Plaça Major del poble, a les 6 de la tarda, i a continuació es lliuraran els premis als guanyadors.

Les fotografies seran exposades a la Sala d'Exposicions de l'Oficina de Turisme de Cervera, situada al Gran Teatre de la Passió, passeig Balmes, 1, de l'1 al 7 de setembre.

Les obres premiades quedaran en propietat del poble de Tordera, que es reserva la facultat de publicar-les si ho creu oportú.

El sol fet de participar, implica l'acceptació total de les presents bases.

El nom dels guanyadors serà publicat a la premsa comarcal i provincial.

PREMIS:

Tema: «TORDERA I EL SEU ENTORN»

PRIMER PREMI BLANC I NEGRE, Trofeu i Obsequi.

SEGON PREMI BLANC I NEGRE, Trofeu i Obsequi.

TERCER PREMI BLANC I NEGRE, Trofeu i Obsequi.

PRIMER PREMI COLOR, Trofeu i Obsequi.

SEGON PREMI COLOR, Trofeu i Obsequi.

TERCER PREMI COLOR, Trofeu i Obsequi.

Tema: LLIURE

PRIMER PREMI, Trofeu i Obsequi.

SEGON PREMI, Trofeu i Obsequi.

TERCER PREMI, Trofeu i Obsequi.

PREMI ACCÈSIT A LA MILLOR VISTA GENERAL DEL POBLE.

La Comissió es reserva el dret de fer qualsevol variació a aquest programa-bases, exposant-ho al tauler d'anuncis del Poble.

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA - DIPUTACIÓ PROVINCIAL DE LLEIDA - CAIXA D'ESTALVIS DE CATALUNYA.

ARQUEOLOGIA

A Tarquínia descobreixen importants pintures etrusques

Un ampli conjunt de sorprenents pintures etrusques, representant principalment dimonis alats de color blau, ha estat descobert en una tomba propera a la ciutat de Tarquínia situada a un centenar de quilòmetres al nord de Roma, segons fonts de l'Administració italiana.

Realitzats en colors molt vius, els frescos representen el pas d'un mort vers el més enllà, un banquet funerari, i una escena —de significat encara dubtós— en la qual apareixen els esmentats dimonis blaus.

La tomba, segons precisions de la professora Paola Pelagatti, constitueix una troballa sense precedents en el terreny de l'art etrusc.

S'inicia la restauració del castell de Burriac (Maresme)

Han començat els treballs de restauració del castell de Burriac, del segle XV, situat al terme municipal de Cabrera de Mar. L'objectiu d'aquests treballs és evitar que aquest monument continuï degradant-se. A causa de l'emplaçament del castell, caldrà dur-hi tot el material necessari per a l'obra amb helicòpter. Les obres, que són a càrrec de la mancomunitat dels Ajuntaments de l'antiga baronia del Maresme i el departament de Cultura de la Generalitat, duraran tres setmanes, durant les quals un grup d'excursionistes seran al peu del castell realitzant tasques informatives sobre els treballs que s'hi faran. El projecte s'ha de realitzar en tres fases diferents: la consolidació de les restes del castell, considerada urgent, que es farà alhora que es fa una excavació arqueològica al castell i al poblat iber de Burriac; la restauració del castell; i la protecció del conjunt monumental, que constituirà la darrera fase.

Descobert un temple egipci de més de cinc mil anys

El temple egipci més antic dels que es coneixen va ser descobert en el decurs d'unes excavacions a la primera capital d'Egipte, Hierakonpolis. El temple va ser construït, segons els especialistes, un o dos segles abans que la ciutat es convertís en un gran centre de poder, fa 5.100 anys.

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

EVOLUCIÓ DE LA SARDANA.— La sardana és una dansa viva, oberta a la participació de tot el poble.

L'actual sardana és el fruit de l'evolució d'antigues danses que homes com Pep Ventura i Miquel Pardàs van estructurar i que és una part substancial del patrimoni cultural de Catalunya. Tanmateix, la sardana —com a tal dansa viva— està subjecta a la possibilitat de canvis, d'acord amb la voluntat dels dansaires; canvis que, sense modificar l'essència, permetin d'aconseguir una dansa més en consonància amb les modes i gustos de la societat de finals del segle XX.

Un d'aquests canvis és l'anomenat "estil manresà" que propugna una reducció en el nombre de tirades d'una sardana; és a dir, que tot respectant la melodia de cada composició redueix la duració total de cada sardana, ja que la interpretació es fa en base a un total de set tirades, entre curts i llargs. A més, les ballades programades segons aquest estil, tenen nou sardanes, en comptes de les sis que s'interpreten normalment a cada audició.

A partir de la iniciativa sorgida ja fa uns anys a la ciutat de Manresa, aquest "estil manresà" s'ha experimentat també a Reus, a Barcelona i a d'altres indrets de la geografia sardanista. Però ara, un col·lectiu de quinze entitats s'ha plantejat d'eixamplar aquesta experiència tot programant un seguit de ballades de sardanes segons aquesta modalitat, que consisteix en que cada sardana s'estructura en set tirades: dues de curts, que es doblaran; dues de llargs, que també es doblaran; una de curts; una de llargs —que s'acabarà a l'esquerra—; contrapunt: una altra de llargs —que també s'acabarà a l'esquerra—; i final. Tal com ja hem indicat, les ballades programades així seran de 9 sardanes.

Les entitats que subscriuen aquesta campanya experimental de l'"estil manresà", són l'Agrupació Cultural del Bages, de Manresa; l'Agrupació Sardanista de Cornellà; l'Agrupació Sardanista "La Gavarrà" de Cornellà; l'Agrupació Sardanista La Llagosta; l'Agrupació Sardanista "La Mola", de Matadepera; l'Agrupació Sardanista Rapitenca, de Sant Carles de la Ràpita; l'Agrupació Sardanista de Santa Perpètua de Mogoda; el grup organitzador de l'Aplec de Sant Pau de la Figuera; la Colla Sardanista "Rosa de Reus"; el Foment de la Sardana de Rubí; el Grup Sardanista del Centre d'Estudis Falsetans, de Falset; el Grup Sardanista Montsant, de Cornudella; el Patronat per al Foment de la Sardana a Reus i

Comarca; Ripollet Sardanista i Sardanistes d'Amposta.

Concurs a Lleida

Amb motiu de les festes del XXV aniversari de la proclamació de Lleida, Ciutat Pubilla de la Sardana, es convoca, pel grup dels Huracans, un concurs musical de sardanes, del qual publiquen un extracte de les Bases:

Poden participar tots els compositors que ho desitgin, amb un màxim de dues obres per concursant.

Les obres hauran d'ésser inèdites i originals. No s'admetran composicions d'autors difunts presentades per altres. Els títols de les obres, es recomana facin al·lusió al 25.è aniversari de **Lleida, Ciutat Pubilla de la Sardana**, o bé a qualsevol aspecte d'aquesta distinció atorgada per l'O.B.P. a la nostra ciutat.

Les sardanes es presentaran instrumentades per a cobla d'onze instruments, figurant al peu de la partitura una reducció per a piano. A part s'hi adjuntaran les corresponents partitelles.

A cada original constarà el títol de la sardana i un lema, però no el nom de l'autor, i a part, en un sobre tancat, s'inclourà una tarja amb el títol i lema, nom de l'autor, adreça i telèfon. No se n'acceptarà cap amb indicacions externes que identifiquin l'autor.

El Jurat Qualificador, estarà integrat per membres de reconeguda solvència musical. La seva composició es mantindrà en secret fins després del veredict i les seves decisions seran inapel·lables.

Les obres seran trameses al Grup Sardanista del C. E. Huracans, carrer la Palma, 2, 3er., 1.ª Lleida. D.P. 25002.

L'admissió d'originals finalitzarà el dia 1 de setembre de 1986.

Les tres obres seleccionades, seran estrenades en l'acte que se celebrarà al Teatre Principal, de Lleida, el dia 19 d'octubre de 1986, actuant la Cobla **Ciutat de Girona**. Els títols de les tres obres seleccionades, seran donats a conèixer per mitjà de la ràdio i de la premsa, comunicant-se particularment als guanyadors. L'adjudicació del Premi, l'establirà el Jurat Qualificador present a l'acte, la composició del qual serà feta pública una vegada llegit el veredict.

PREMI DE 100.000 PTES. I TROFEU.

DOS ACCÈSSITS DE 25.000 PTES. CADA UN I TROFEU.



A GALLIFA DIUMENGE 13 DE JULIOL

ENTRONITZACIÓ DE LA IMATGE DE LA MARE DE DÉU DE
L'ECOLOGIA A L'ERMITA DEL CASTELL

EL PRIMER SANTUARI DEDICAT AL MOVIMENT ECOLÒGIC

Els actes començaran a les 11 del matí:

- 1.- Entrada solemne de la imatge des de la muralla del castell.
- 2.- La reunió de fe serà presidida per Mn. Felix Guardia, delegat del Sr. bisbe de Vic. El sermó el farà Mn. Josep Dalmau, Rector de Gallifa.
- 3.- Estrena dels "goigs de la Mare de Déu de l'Ecologia" conduïts per la coral de Berga "La Llar".
- 4.- Paraules del Director General d'Obres Públiques de la Generalitat, Jaume Amat, com obertura dels actes d'inauguració de la capella romànica restaurada.*
- 5.- Cerimònia d'entronització de la imatge, amb repic de campanes, cants i volada de globos de colors.
- 6.- Presentació del llibre d'Amalia Bosch "GALLIFA ABANS I ARA" a càrrec del Dr. Antoni Pladevall, editat pel Llamp.
- 7.- Heribert Barrera farà la dedicatòria de l'alzina "Manuel Serra i Moret", com a llàntia votiva del Santuari Ecològic, iniciant el cercle d'arbres del país, dedicats a personalitats de Catalunya del s. XX.
- 8.- Agermanament del "Pi de les Tres Branques" a cura del Sr. Alcalde de Berga, Jaume Farguell.
- 9.- Cloenda a càrrec de l'Honorable Conseller de Cultura Sr. Joaquim Ferrer.
- 10.- Aperitiu col·lectiu com a final de festa i... comiat.

HI SÓN CONVIDATS ESPECIALMENT AQUELLS GRUPS, ENTITATS O PERSONES QUE HAN FET DEL "CORRENT VERD" UN ELEMENT DISTINTIU DEL SEU TARANNÀ

La reconstrucció de l'ermita del s.XI s'ha fet amb les subvencions de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, en el 150 aniversari de la creació del "Servei de Carreteres de Catalunya", amb la col·laboració dels serveis tècnics del Patrimoni Arquitectònic de la Conselleria de Cultura de la Generalitat.

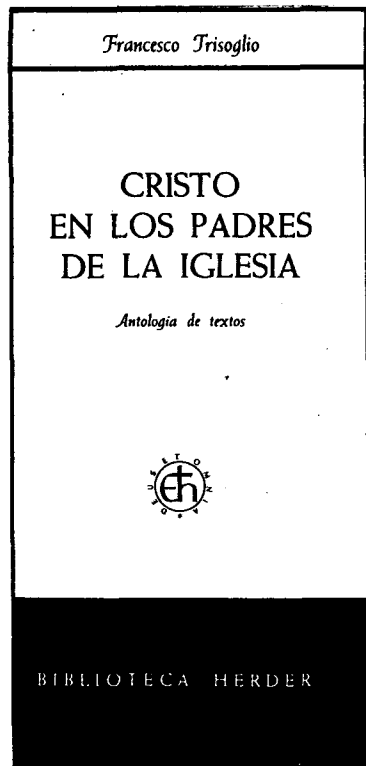
LLIBRES

Interessant antologia de la patrística (1)

Com diu el subtítol, aquest llibre és una antologia o florilegi de testimonis dels primers cristians —Nou Testament i els sants pares— sobre els aspectes centrals de la persona i de l'obra de Jesús. La selecció ha estat realitzada amb disposició dels següents criteris: importància objectiva dels textos en el conjunt de la tradició neotestamentària i patrística; originalitat, en el sentit que el llibre no vol limitar-se a ser la suma dels testimonis patrístics que una i altra vegada apareixen citats en els manuals teològics, sinó que pretén enriquir aquest "corpus" amb nous textos; fidelitat a l'hora de traduir-los a la llengua moderna. Un cop escollits els textos, l'autor els ordena i situa en el seu context històric i teològic, el qual sense cap dubte facilita la millor comprensió dels textos per part del lector; l'ordenació per temes bàsics ens permet de seguir l'evolució homògena experimentada per la reflexió cristiana primitiva en la seva comprensió de Jesús. Finalment, l'autor se serveix de les notes per ressaltar paraules o conceptes d'especial rellevància per al lector actual.

Del contacte directe amb els pares dimana un sentit autèntic dels orígens i la impressió de viure en un món capaç de fecundar el nostre.

Els lectors trobaran els textos clàssics dels quals alguna vegada ha sentit parlar o que ha llegit alguna cita destacada: Sant Gregori Nacianzè, sant Jeroni, sant Agus-



tí, sant Hilari de Poitiers, sant Gregori de Niza, sant Ambrós, Climent d'Alexandria, sant Cebrià, sant Joan Crisòstom, sant Hipòlit de Roma, Orígens, sant Ireneu, sant Atanasi i molts d'altres.

F. Trisoglio és professor d'història de la cultura i de la tradició clàssica en la Facultat de Lletres de la Universitat de Torí.

(1) FRANCESC TRISOGLIO "Cristo en los padres de la Iglesia. Antología de textos" 1986 - Editorial Herder - Barcelona.

Per les paraules, la paraula (1)

No el coneixia. Però sabia que celebrava les bodes d'or. Mig segle de fidelitats sacerdotal no és cap cosa vulgar, i més quan el sacerdoti és va estrenar a l'inici d'una cruel guerra civil esquitxada de la sang dels germans màrtirs. Calia felicitar-lo i ho vaig fer; demanant-li perdó per l'atreviment. La seva carta agraïda em portà el caliu del Cor sacerdotal de Crist i, què hi pot haver de més germanívol! Després l'he visitat a la seva rectoria. La seva hospitalitat té un regust patriarcal.

Marià Ruiz, de la Colònia Marsal (Puig-reig), és moltes coses a la vegada: mestre, predicador, pintor... i, com el seu veí, el rector-poeta de Navàs, Climent Forner, que li ha presentat alguns dels seus llibres, és sacerdot i poeta. "Abrançat amb la cítara... al peu de l'ara" (Forner) cerca i ofereix "per les paraules, la Paraula" (Ruiz).

El caràcter del nostre poeta té l'equilibri que dona la vida llarga, amb els seus cops i tómbos, i el seu cor és ple de joventut i esperança:

"Equilibrat el cor
en el plorar dels dies,
només ens cal la llum
per hebre l'alegria"

Aquests versos de Mn. Marià Ruiz són del seu llibre "Camí de Casa", que va publicar l'any passat. Al 1965 ja era poeta consagrat en llengua castellana, la seva llengua nadiua per haver nascut a Logronyo; dotze volums de poesia havia publicat. Aquest any va publicar el seu primer llibre de poesia catalana; i vuit més n'han sortit de la seva pluma. Un cada any darrerament.

El llibre que avui presentem als lectors de CATALUNYA CRISTIANA té encara l'olor de tinta fresca i està dedicat íntegrament al tema del sacerdoti. Consta de cinquanta composicions, classificades en tres seccions. La primera, composta d'onze poemes, és de caire autobiogràfic: recorda l'ordenació a Girona; els anys de la guerra amagat a cal Viladecans de Riner (Solsonès) on el van acollir com un més



de la família; la pau del 39. En la segona part ens presenta les seves vivències de sacerdot jove. En la tercera, les del seu sacerdoti madur pels anys de fidelitat perllongada.

Mn. Ruiz és un sacerdot cent per cent, i és un poeta que es moriria si no escrigués versos... però en el fons és un místic. La seva poesia no és més que un respir de la seva ànima enamorada, contemplativa. Emparentada, com és lògic, amb els místics sant Joan de la Creu i santa Teresa de Jesús, la seva poesia té però un to tot personal. Cal llegir-la i rellegir-la per a treure'n tot el suc i la mel, i aprofundir així en la seva experiència. Com ho fa aquell bisbe que no es lliura al son cap dia sense llegir un poema de "Camí de Casa".

IGNASI SEGARRA, PVRE.

(1) Marià Ruiz, Demà serà un gran dia, Editorial Claret, Barcelona 1986, pp. 80.

RACÓ DEL LLENGUATGE

La finor i la grolleria

ALBERT PERA

Havent sopat tinc el costum de prendre una tassa d'alguna infusió d'herbes calenta. Com que no crec que això m'hagi de guarir de cap malaltia tant me fa una herba com una altra, mentre tingui bon gust i sigui aromàtica. Si més no, estic segur que és un vici que no em fa cap mal i que propicia l'adveniment d'un son tranquil. Darrerament en prenc una d'aquestes que vénen en un sobret al capdavant d'un fil i porten el dibuix i el nom de l'herba en més d'un idioma. El llegeixo i diu: hagebutte (alemany), rosa di bosco (italià), rosehip (anglès), escaramujo (castellà) i com que hi trobo a faltar el català recordo al diccionari d'equivalències i resto desagraiblement sorprès en constatar-ne el nom popular que és: gratacul.

Això em recorda una vella polèmica tinguda amb la meua sogra, la qual afirmava sovint i molt convençuda que el castellà era una llengua molt més fina que el català. Jo vaig fer-la callar, almenys sobre

aquesta qüestió, en mostrar-li un volum de les obres completes de Quevedo i fer-li llegir el següent títol de les seves Obras Festivas: "Gracias y desgracias del ojo del culo dirigidas a Juana Mucha, montón de carne, mujer gorda por arrobos. Escribiólas Juan Lames, el del camión cagado."

Cal considerar també els nivells de llenguatge, literari, culte, col·loquial, popular, tavernari... I si no ens moguésim dels nivells superiors, el català és tan fi i tan senyor com qualsevol altre; És als nivells baixos on sembla que té una irrefrenable tendència a l'escatologia. Un llepacul (adulador), un cul de café (el que hi passa llargues estones), un cul de presidi (racó ínfim de les presons), un cul-de-sac (carreró sense sortida), són expressions ben populars entre nosaltres. També hi ha un pixatinters i un cagadubtes que són un ofici-

nista i un indecís. Una altra herba amb propietats medicinals, diente de león en castellà, l'anomenem pixallits i un peix que no trobareu als grans banquets, però sí a les taules dels menestrals i dels obrers, les llargarudes cintes o vetes de color rosat són conegudes en molts indrets dels països catalans per pixotes vermelles.

Aquesta gran abundància d'expressions malsonants que són vives i naturals al llenguatge del poble potser expliquen els èxits assolits per moltes de les cançons de la Trinca i per les procacitats de la peça teatral Don Jaime el Conqueridor de Pitarra.

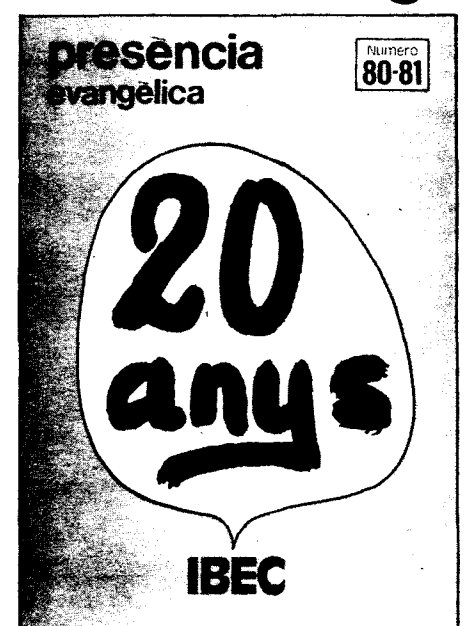
I em quedo pensant si la meua sogra no tenia raó...

Perles ortogràfiques

S'ha publicat una guia telefònica de la província de Barcelona per al 1980, amb una excel·lent fotografia del Monestir de Sant Cugat del Vallès a la portada. I a sota diu: Monastir de Sant Cugat.

Publicacions

20 anys de la revista "Presència evangèlica"



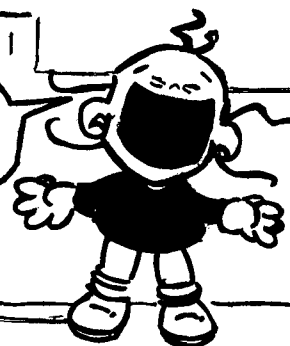
Amb el número 80-81 la revista "Presència evangèlica" arriba als seus vint anys al servei de la difusió dels ideals cristians des de l'òptica dels evangèlics. Mantenir una revista per una comunitat petita i en llengua catalana, quan aquesta era perseguida i els protestants també, és tota una heroicitat mereixedora de tota classe de felicitacions que nosaltres ara no els les estalviem pas: per molts anys. Aquest número commemoratiu és variat i atractiu, com la gran majoria dels d'aquesta publicació. Porta abundoses il·lustracions i és d'agradable lectura i a tot arreu s'hi nota el criteri inspirador d'Àngel Cortès autèntica ànima de la revista.

F.C.V.



La Baldufa

ESTIC
MOLT
CONTENTA!



HO HE
APROVAT
TOT.



HA!



ESTIC
MOLT
CONTENTA!



ESTIC
MOLT...

ESTIC MOLT
CONTENT! HE
TRET MATRÍCULA
D'HONOR
EN
"MATES"



L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Año V N.º 312

Històries d'Eixerits

La calor

Dir que a l'estiu fa calor, és una poca-soltada. Només faltaria que fes fred, oi? Protegir-se del fred, sembla fàcil: t'abrigues, saltas i corres, i ja està. En canvi la calor és més empipadora i enganxosa; et persegueix tot el dia, tota la nit i a tot arreu. Com més camines, jugues o treballes, més en tens. Però, què hi farem! L'estiu és temps de calor.

Tinc un amic que no té mai calor, ni tan sols li molesta el sol. Jo, quan vaig a la platja o a la piscina, m'estic a l'aigua tant com puc. Quan vaig pel carrer, camino per la banda on toca l'ombra. Per això m'agraden les places i carrers on hi ha plantats arbres que fan ombra.

A casa em poso fresc (la mare sempre diu que no entén que tingui tanta calor essent tan fresc com sóc), i busco algun corrent invisible d'aire que faci com de ventilador.

Estic content perquè ja sento que els pares parlen d'anar al mateix poblet que vàrem anar l'any passat. Allà les vesprades, les nits i les matinades són fresques de debò.

Ah!, ja he llegit la meitat d'un llibre; he fet l'esbós de dos dibuixos, i m'han escrit en Pere i la Conxita. I, vosaltres, ¿què feu, on sou? ¿Com us proven les vacances? Suposo que bé, oi?

L'Eixerit

JOAN BARRETINA

SEGONA AVENTURA
CAPÍTOL IV

QUAN JOAN S'ENFILAVA
PER AGAFAR EL LLIBRE
DE L'ÚLTIM PRESTATGE...
RELLISCA I REBOTA
PER TERRA.



PERÒ ES RECUPERA
DESSEGUIA I POSANT
EN PRÀCTICA LES
SEVES DOTIS
D'ESCALADOR...



PER FI TÉ EL VOLUM A
L'ABAST DE LA MÀ.



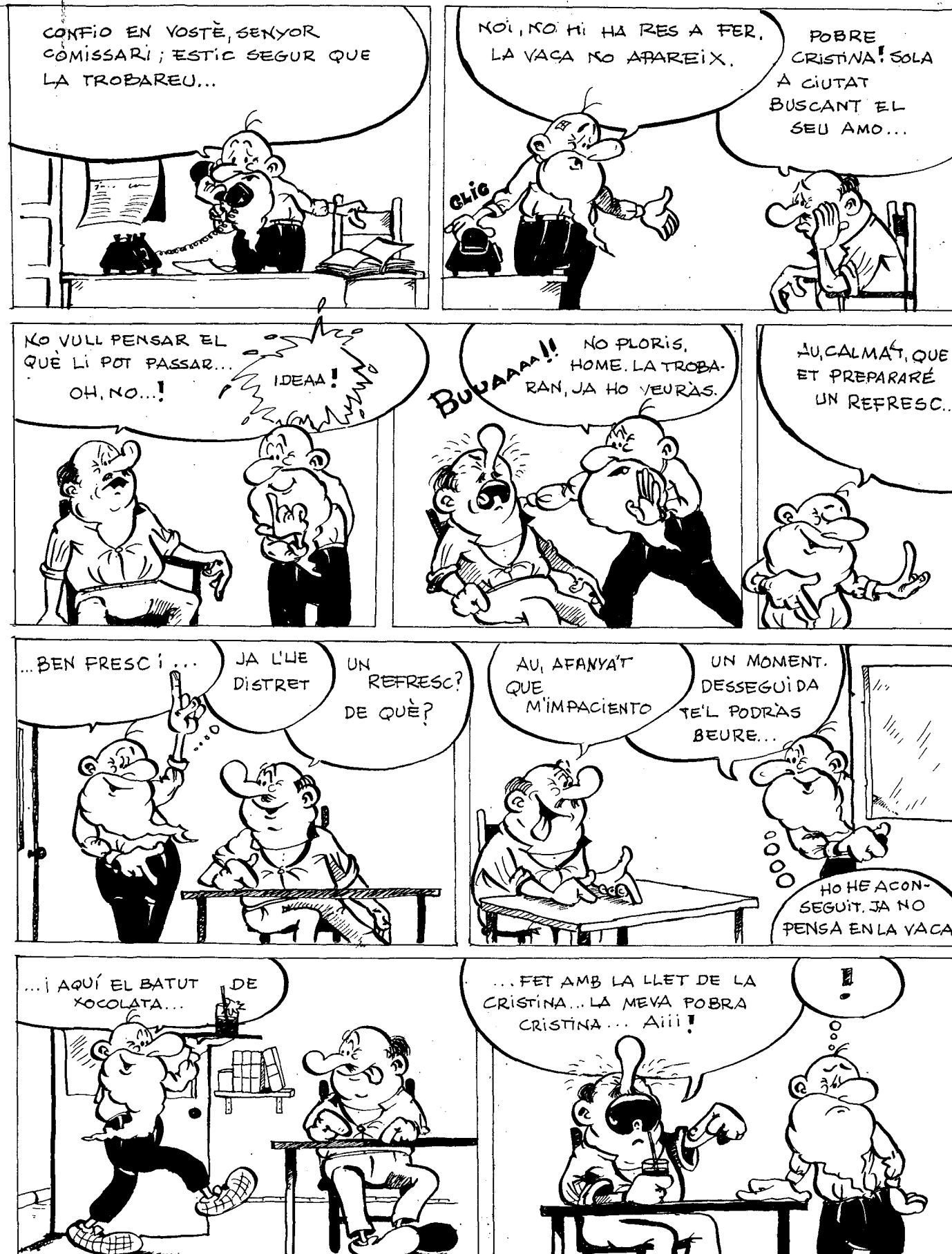
I SENSE PENSAR-S'HO
GAIRE, INICIA UNA
RÀPIDA DEVALLADA

OP!
QUAN AR-
RIBI A BAIX
VEUREM
QUÈ PASSA



-CONTINUARÀ

EN BADOSA i EN BASORA



Jesús ens parla

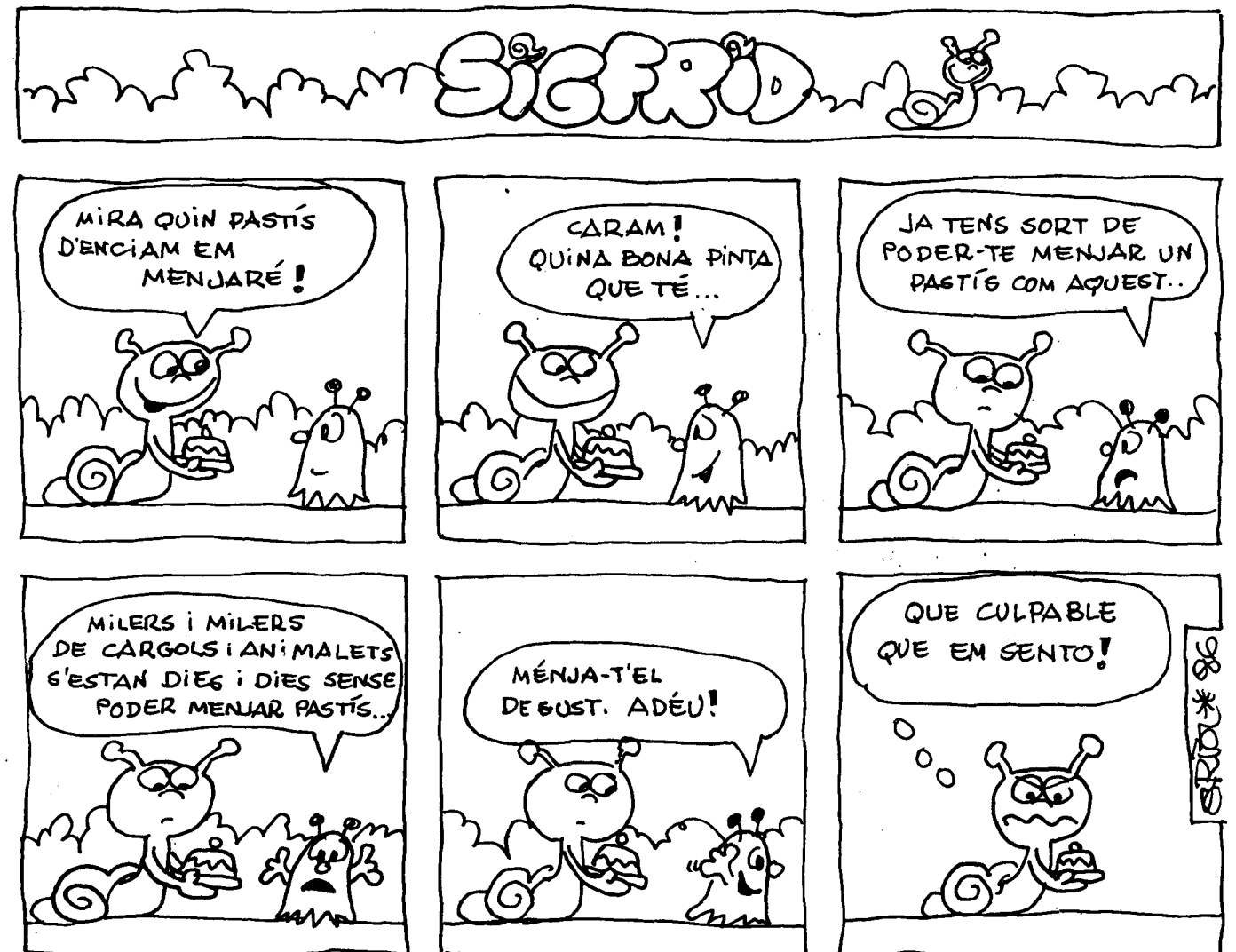
Busquem l'evangelí del diumenge: Evangelí segons Sant Lluc, capítol 10, versets del 25 al 37 (Lc 10:25-37).

Reflexionem: 1. Allò que més naturalment hauria de brollar del cor de la criatura humana, i sobretot del cor del creient, hauria de ser l'amor a Déu que ens ha donat l'existència, ens ha salvat en Jesucrist i ens donarà la felicitat i la vida per sempre.

2. L'amor que l'Evangelí ens demana no és simplement un bon sentiment, un mirar amb bons ulls. És un amor real i compromès, que dona a Déu el primer lloc en la nostra vida, i a partir d'estimar, ajudar i servir els germans que tenim més a prop, obre el nostre cor a un amor universal.

3. Estimar ha de ser més que paraules. Estimar és saber veure i acollir les necessitats dels germans, és donar-se i donar. És fer camí amb els altres, i tot anant camí enllà, compartir les seves trifulgues.

El mossèn





DIUMENGE - 13

10.15 Temps d'esperança.
10.45 Matinal a TV3.
12.45 Fi d'emissió.
15.00 Telenotícies.
15.30 Charlie Brown i Snoopy.
16.00 La pel·lícula del diumenge:
"Rumba".
17.30 Els supertrònics:
"Què hi posarem?".
18.30 Plats de nata.
19.00 Botó fluix.
19.30 La gran vall:
"Llegenda d'un general" (II)
20.30 Curar-se en salut.
21.00 Telenotícies.
21.30 Tenko - Cap. 23.
22.30 El show de Kenny Everett.
23.00 Esports en acció.
00.30 Fi d'emissió.

DILLUNS - 14

13.45 TV3, segona vegada.
"El Món del Cinema".
14.30 Telenotícies.
15.15 Carson i Carson, advocats.
19.15 Avanç informatiu.
19.20 Laurel i Hardi.
19.30 Joc de ciència.
20.00 Filiprim.
20.30 Telenotícies.



21.00 Cinema 3:
"L'ombra roja".
23.00 Tennis.
01.00 Telenotícies nit.
01.15 Fi d'emissió.

DIMARTS - 15

13.45 TV3, segona vegada - Joc de Ciència - 30 minuts.
14.30 Telenotícies.
15.15 Carson i Carson, advocats.
19.15 Avanç informatiu.
19.20 Fes Flash.
19.50 El gran casino elèctric.
Cap. 7 i últim.
20.20 Filiprim.
21.00 Telenotícies.
21.30 Perry Masson:
"El cas del soci comanditari".
22.30 Tennis.
00.30 Telenotícies nit.
00.45 Jazz.
01.30 Fi d'emissió.

DIMECRES - 16

13.45 TV3, segona vegada. "Trossos" - Curar-se en salut.
14.30 Telenotícies.
15.15 Carson i Carson, advocats.
19.15 Avanç informatiu.
19.20 Fes Flash.
19.50 Ravioli - Cap. 1.
20.20 Filiprim.
21.00 Telenotícies.
21.30 Magnum:
"Fes memòria".
22.30 Pel·lícula:
"Bloqueig".
00.15 Telenotícies nit.
00.30 Fi d'emissió.

DIJOUS - 17

13.45 TV3, segona vegada. Informatiu cinema. Galeria oberta.
14.30 Telenotícies.
15.15 Carson i Carson, advocats.
19.15 Avanç informatiu.
19.20 Fes Flash.
19.50 Ravioli - Cap. 2.
20.20 Filiprim.
21.00 Telenotícies.
21.30 Les claus de vidre:
"Filar Prim".
22.30 A tot esport.
23.45 Telenotícies nit.
24.00 Dimensió desconeguda.
00.30 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 18

13.45 TV3, segona vegada. A tot esport.
14.30 Telenotícies.
15.15 Carson i Carson, advocats.
19.15 Avanç informatiu.
19.20 Fes Flash.
19.50 Ravioli - Cap. 3.
20.20 L'ofici d'aprendre.
21.00 Telenotícies.
21.30 Jonny Staccato: Cap. 3.
22.00 Tot queda en família:
"El sexe i la rauxa".
22.30 Trossos:
"In Memoriam".
23.00 El món del cinema.
23.45 Telenotícies nit.
24.00 Cinema de mitjanit:
"Morir a Madrid".
01.30 Fi d'emissió.

DISSABTE - 19

15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Buck Rogers en el segle XXV:
"Una sorpresa per al Buck".
17.00 Els rius:
"El Mekong".
18.00 El llibre de Guinness dels rècords mundials.
18.30 Bruixots i guerrers:
"L'unicorn mortal".
19.30 Música vista.
20.30 Natura en profunditat.
21.00 Telenotícies.
21.30 Chicago:
"Fora de la llei".
22.30 Galeria oberta.
24.30 Fi d'emissió.



DIUMENGE - 13

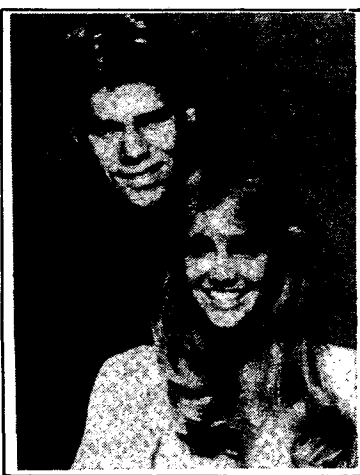
7.45 "Encierros de Sant Fermín".
8.30 Concert.
9.35 La nostra setmana.
10.30 Santa Missa - El dia del Senyor.
12.00 Estudi estadi.
15.00 Telediarí 1.
15.35 Els diminuts:
"Viaje al corazón del bosque".
16.05 Autopista vers el cel:
"El secreto".
16.55 Punt de trobada.
17.55 Mundo basquet 86.
20.00 De 7 en 7.
20.30 Curses de cavalls.
21.00 Telediarí 2.
21.35 Cançó trista d'Hill Street:
"A las armas".
22.30 Acta general de Xile.
23.30 Resum mundo basquet 86.
00.30 Comiat.

DILLUNS - 14

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploren:
Ep. 131.
10.05 Mundo basquet 86.
11.35 Dinastia - Ep. 130.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 La terra i la cendra.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediarí - 1ª ed.
15.35 El falcó rodair:
"Sigue la carretera dorada".
16.30 Dinamo.
17.00 MASH:
"Adios, Radar".
17.30 Quina tarda.
18.30 Tour de França.
19.00 L'espill màgic.
19.30 Consum.
19.55 Mundo basquet 86.
22.00 Telediarí - 2.
21.35 Tot queda a casa.
22.45 Corrupció a Miami:
"El triángulo dorado".
23.40 Viure cada dia.
00.40 Telediarí - 3.
01.10 Resum Mundo basquet 86.
02.10 Comiat.

DIMARTS - 15

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploren:
Ep. 132.
10.05 Munde basquet 86.



11.35 Dinastia - Ep. 132.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 La terra i la cendra.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediarí - 1ª ed.
15.35 El falcó rodair:
"Recuerdos de Chinatown".
16.30 El circ.
17.30 Quina tarda.
18.30 Tour de França.
19.00 Objectiu 92.
19.55 Mundo basquet 86.
22.00 Telediarí - 2ª ed.
22.45 Complot per matar el Papa.
00.10 Telediarí - 3.
00.40 Testimoni.
00.45 Resum Mundo basquet 86.
01.45 Comiat.

DIMECRES - 16

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploren:
Ep. 133.
10.05 Mundo basquet 86.
11.35 Dinastia. Ep. 132.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 La terra i la cendra.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediarí - 1ª ed.
15.35 El gran heroi americà:
"No tenemos facturas".
16.30 Tocata.
17.30 Quina tarda.
18.30 Tour de França.
19.00 Atletisme.
21.00 Telediarí - 2.
21.45 Vent, fusta i fang.
22.15 Sessió de nit:
"El rey y la reina".
00.05 Telediarí - 3.
00.35 Resum mundo basquet 86.
01.35 Comiat.

DIJOUS - 17

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploren:
Ep. 134.
10.05 Fi de segle.
11.30 Dinastia. Ep. 133.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 La terra i la cendra.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediarí - 1ª ed.
15.35 El gran heroi americà:
"El capità Bellybuster".
16.30 En la natura.
17.00 Anna, Cirus i companyia.
17.30 Quina tarda.
18.30 Tour de França.
19.00 El quiosc.
20.00 Al mil per mil.
20.30 Estiu 8.30 PM. magazine.
21.00 Telediarí - 2ª ed.
21.45 Teresa Raquin - Ep. 2.
22.45 Dijous a dijous.
00.15 Telediarí - 3.
00.45 Resum mundo basquet 86.
01.45 Comiat.

DIVENDRES - 18

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploren:
Ep. 135.
10.05 Mundo basquet 86.
11.35 Dinastia. Ep. 134.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 La terra i la cendra.
14.00 L'informatiu.

15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediarí - 1ª ed.
15.35 Sessió de tarda:
"El gran rubio con un zapato negro".
17.30 Quina tarda.
18.30 Tour de França.
19.00 Un país de sagitari.
19.30 Al galop.
20.00 Val més prevenir.
20.30 Estiu 8.30, PM magazine.
21.00 Telediarí - 2ª ed.
21.35 Entre amics.
23.10 L'investigador:
"Un muerto furioso".
24.00 Telediarí - 3.
00.25 Comiat.
00.29 Obertura i presentació.
00.30 Cinema de mitjanit:
"El muro".
02.30 Comiat.

DISSABTE - 19

9.00 Barenboim.
9.30 Caminar i veure.
10.00 Mundo basquet 86.
10.30 La bola de vidre.
12.55 Loteria.



13.05 Gent jove.
14.30 Diari de sessions.
15.00 Telediarí - 1.
15.35 Els petitets:
"Desde una galaxia lejana".
16.05 Primera sessió:
"Clint el solitario".
17.45 La pantera Rosa.
18.15 Ja se que tens promès.
19.00 De pel·lícula.
19.30 Espanya a l'Antàrtida:
Ep. 2.
20.00 La fugida de Colditz:
"La llegada del héroe".
21.00 Telediarí - 2.
21.35 Informe setmanal.
22.30 Dissabte cinema:
"Bullit".
00.30 Resum Mundo basquet 86.
01.30 Comiat.



DIUMENGE - 13

10.30 Santa Missa.
11.30 Miramar esportiu.
14.00 Recull informatiu.
15.30 Connexió amb Madrid.
15.30 Automobilisme.
17.30 Estrenes TV:
"El hombre que mataba a la ciudad".
19.55 Mundo basket 86.
21.45 Ni en viu ni en directe.
22.15 Diumenge cinema:
"Cuenta atrás".
24.00 De moda.
00.30 Comiat.

DILLUNS - 14

17.55 Mundo basket 86.
20.05 L'hora de Bill Cosby. Ep. 24.

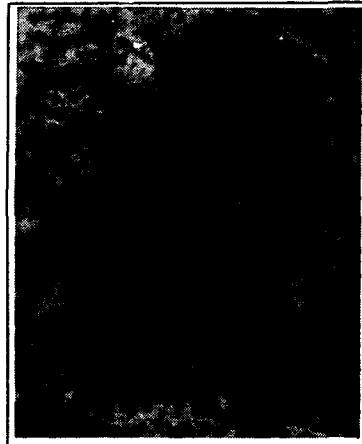


20.30 La nit del cinema espanyol:
"Històries de la radio".

23.30 Últimes preguntes.
24.00 Metròpolis.
00.30 Comiat.

DIMARTS - 15

17.55 Mundo basket 86.
20.00 Planta baixa.



21.00 L'arca de Noe.
21.25 Glitter:
"La fugitiva".
22.15 Documents.
23.15 Pop rock.
23.45 Tendido cero.
01.15 Comiat.

DIMECRES - 16

17.55 Toros.
20.00 Sota el mateix cel.
20.30 Amb les mans a la massa.
21.00 Kate i Allie (Ep. 3).
21.30 Fi de segle.
23.30 Temps moderns.
00.25 Temps de creure.
00.40 Metròpolis.
01.10 Comiat.

DIJOUS - 17

17.00 Les aventures de Pepero.
17.45 Tres i no res.
18.15 El vividor.
18.35 Pleitaguensam.
19.00 Connexió amb Madrid.



19.00 Alicia al país de les meravelles.
20.00 A-u-an-ba-buluba-balam-bambu.
21.00 Fila 7.
22.10 Cinema Club:
"Angel".
24.00 Especial cinema.
00.30 Metròpolis.
01.00 Comiat.

DIVENDRES - 18

17.55 Toros.
20.00 Documental.
20.30 El cinema:
"Las confesiones más dulces".
22.00 La memòria fètil.
22.55 Jazz entre amics.
23.50 La veu humana.
00.20 Metròpolis.
00.50 Comiat.

DISSABTE - 19

10.30 Les aventures de Tom Sawyer.
(Ep. 13-14).
11.30 El xou de la família Pera.
12.00 Passarel·la a l'èxit.
14.00 Recull informatiu.
15.00 Musical.
15.30 Reportatge.
16.00 Connexió amb Madrid.
16.00 Estadi 2.
21.00 La finestra electrònica.
23.25 Concert 2.
00.45 Comiat.



LORENTE MUSSONS

Solsona. Oficina 081 de "la Caixa".

**Som la primera
Caixa d'Estalvis del país.
I la vuitena del món.
Però també som molt
petits.**



"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS